

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ*

ΑΘΑΜΑΣ Α. Β.

1. Fabulam de Athamante Sophocles duabus tractavit tragoediis, quarum altera fortasse nihil aliud fuit quam correcta et mutata prioris editio, quemadmodum Euripidis Hippolyti utriusque (Ἰππολύτου στεφανηφόρου et Ἰππολύτου καλυπτομένου) idem fuit argumentum, etsi diversis modis tractatum: de quo dixi in ampliore Sophoclis fragmentorum editione Oxoniensi tertia (vol. 8. p. 1.). Eadem quaestio ad alias quasdam Sophoclis fabulas pertinet, quarum duplices ab grammaticis memorantur editiones, Θυέστου πρώτου et Θυέστου δευτέρου, Τυρούς πρώτης et Τυρούς δευτέρας, Φινέως πρώτου et Φινέως δευτέρου, Λακαινῶν προτέρων et Λακαινῶν δευτέρων.

De tempore quo Athamantis fabula in scenam producta ab Sophocle fuerit tantum scimus, priorem fuisse Nubibus Aristophanis, quae fabula acta est Olymp. 89, 2. Nam in Nubibus ad Athamantem Sophoclis alluditur v. 257. ΣΩ. Τουτονὶ τοῖνον λαβὲ | τὸν στέφανον. ΣΤΡ. ἐπὶ τί στέφανον; οἶμοι, Σώκρατες. | ὡσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε. ad quae verba una est antiquioris scholiastae annotatio, τοῦτο πρὸς τὸν ἕτερον Ἀθάμαντα Σοφοκλέους ἀποτεινόμενος λέγει. ὁ γὰρ τοι Σοφοκλῆς πεποίηκε τὸν Ἀθάμαντα ἐστεφανωμένον καὶ παρεστῶτα τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς ὡς σφραγισθόμενον. μέλλοντα δὲ ἀποσφάττεσθαι αὐτὸν, παραγενόμενον Ἡρακλέα, καὶ τοῦτον θανάτου ρυόμενον, λέγοντα ὡς σώζοιτο ὁ Φρίξος, δι' ὃν ἐμελλεν ἐκείνος τεθνήξεσθαι. Schol. Pindari Pyth. 4, 288. ταύτην (Phixi novercam) δὲ ὁ Πίνδαρος ἐν ὕμνοις Δημοδίκην φησὶν, Ἰππίας δὲ Γοργῶπιν, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀθάμαντι Νεφέλην.

2. Hesychius, Καταρνῶναι: ἐπιρνῶναι, μέμψασθαι. Σ. Ἀθάμαντι α'.

3. Hesychius, Ἐρκεσι: δικτύοις. Σ. Ἀθάμαντι β'.

4. Hesychius, Ἐψία: — ἀπὸ τοῦ ἔπεσθαι: ὁμιλία. Σ. Ἀθάμαντι β'.

5. Choeroboscus in Theodosii Can. p. 307, 14. ed. Gaisf. Ἀγύναιε — οἶον

Ὡς ὡν ἅπαις τε κάγναιε κἀνέστιος. παρα Σοφοκλεῖ ἐν Ἀθάμαντι.

6. Hesychius, Ἀγχήρης: ὁ ἐγγύς. Σ. Ἀθάμαντι. Etym. M. p. 15, 33. ἀγχήρης: ἐγγύς.

7. Harpocratio, Ἐπιπλον, — τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκεύη ἐπιπλα λέγουσι — Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι.

8. Hesychius, Ἐπιστίγματα: ἐπικελεύματα. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. Sophocles, ut monuit Ruhnkenius apud Valckenarium ad Theocriti 6, 29. ἐπιστίγματα scri-

pserat, si recte praeciperit Moeris p. 157. ἐπιστίξας Ἀττικοί: ἐπιστίξας Ἕλληνες.

9. Hesychius, Ἐχρωματίσθη: συνεχρώσθη. Σ. Ἀθάμαντι. Suidas, ἐχρωματίσθη: χρώμα ἐδέξατο.

10. Antiatticista Bekkeri p. 106, 33. Λευκὴν ἡμέραν: τὴν ἀγαθὴν. Σ. Ἀθάμαντι.

10^b. Stephanus Byz. Ἄλος πόλις Ἀχαΐας. — κτίσαι δ' αὐτὴν Ἀθάμαντα ἀπὸ τῆς συμβάσεως αὐτῷ ἄλης. Θεῶν δὲ φησὶν ὅτι Ἄλος θεράπινα ἦν Ἀθάμαντος ἢ μηνύσασα τὴν Ἰνώ φρύγειν τὰ σπέρματα, ἧς εἰς τιμὴν τὴν πόλιν ὠνόμασε. — Τὸ ἐθνικὸν Ἄλεος, Σοφοκλῆς δὲ Ἄλουσίους, τινὲς δὲ τῶν γλωσσογράφων Ἄλιους. Eadem fere leguntur in Etym. Vossiano in Gaisf. annotatione p. 189 E. Ad Athamantem rettulit Nauckius.

Hesychii glossa ex Athamante βραζούσης λεαίνης incertum est utrum Aeschyli an Sophoclis sit. Vide Aeschyli fragm. 4.

ΑΙΑΣ ΛΟΚΡΟΣ.

De argumento fabulae suas aliorumque coniecturas exposuit Welckerus p. 161—166. recte monens aptum tragoediae argumentum praebere potuisse quae Proclus Chrestom. p. 461. ed. Gaisf. ex Arctino rettulit. Neque improbabilis Nauckii coniectura ad hanc tragoediam referentis quae de alterius (i. e. Locrensis) Aiacis morte dixit Lucianus de saltat. c. 46. vol. 2. p. 295. Ceterum Αἴας Λοκρός fabula ab Sophocle post alteram, quae superest, simplici Aiacis nomine inscriptam, edita videtur: de quo dixi in Prolegomenis ad illam in ed. Oxon. p. 3.

11. Stobaeus Ecl. phys. 1, 3, 46. vol. 1. p. 130. ed. Heeren. Σοφοκλέους (αἴαντι margo Canteri)

Εἰ δειν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ.

Δίκας δ' ἐξέλαμψεν ὄσιον φάος.

Priorem versum ex Sophocle affert Theophilus ad Autolyc. 2, 54. p. 258. et sine nomine schol. Dion. Thr. p. 965. Incertum igitur est ex qua fabula sumtus sit: nam marginis Canteri auctoritas nulla est. Alter, in quo ἐξέλαμψε θεῖον φάος correxit Cobetus, si est Sophoclis, ex alio loco petitus est. Similis sententia Σοφοκλέους Αἴαντι tribuitur apud Stobaeum l. l. p. 124. (unde fortasse lemma Αἴαντι sumsit Canterus)

Τὸ χρύσειον δὲ τὰς Δίκας

δέδορκεν ὄμμα, τὸν δ' ἄδικον ἀμείβεται.

Athenaeus 12. p. 546 b. Καὶ πού τις καὶ ποιητῆς ἐφθέγγετο — “Τὸ χρύσειον ὄμμα τὸ τὰς Δίκας.” Euripides in Melanirra Δικαιοσύνης τὸ χρύσειον πρόσωπον dixit.

* Brevior haec Sophoclis fragmentorum collectio ex prioribus *Poetarum scenicarum* editionibus meis est repetita, sed correcta et aucta partim ex horum fragmentorum editione, quae Sophoclis editioni Oxoniensi tertiae (a. 1860.) est adiecta (vol. 8. p. 1—204.) partim ex iis quae nuper demum vel ab aliis vel ab me ipso sunt animadversa. De numero, nominibus et temporibus fabularum dixi in Vita Sophoclis vol. 8. edit. Oxon. p. XLV. seqq.

12. Stobaeus Floril. 48, 5. Εὐριπίδου

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν Ξυνουσία.
 "Senarium hunc Sophocles esse ex Aiacae Loero testantur Aristides vol. 2. p. 288. Libanius Epist. 33. Zenobius Prov. 5, 98. Gellius 13, 18. (Adde schol. Platon. p. 417. ed. Bekk.) Platonis errorem, aliis iam antea notatum, ostendit Gatakerus, qui de hoc senario copiose agit vol. 1. p. 173." Brunck. Alia dedi ad Aristophanis fragm. 289. Quod apud Demetrium Cydon. in Boissonadii Anecdotis novis p. 280. legitur τῆ σοφῶν μετουσίᾳ, memoriae error est.

13. Stobaeus 98, 14. Σοφοκλῆς Αἴαντι

Ἄνθρωπος ἐστὶ πνεῦμα καὶ σκιά μόνον.
 Ad Aiacem Locrum refertur, quia in superstite Aiacis fabula non legitur: recte, nisi in nomine fabulae erratum est, ut saepe apud Stobaeum. Idem de proximo fragmento dicendum.

14. Scholiasta Aeschini F. Leg. p. 65, 7. ed. meae (p. 304, 1. ed. Schultz.) ὑπομερίζω καὶ διαβάλλω (ad verba oratoris διέβαλλε δὲ κάκεινον διαιρούμενος τὸν λόγον) διαιρούμενος, οἰονεὶ σαφῶς λέγων καὶ ἀντικρὺς κατὰ διαιρέσειν καὶ φανερώς· ἢ ὡς Σοφοκλῆς Αἴαντι φάσκων "δατούμενος": τὸ γὰρ αὐτὸ δύναται. Satis manifestum esse puto memoriae errorem subesse grammaticumque in mente habuisse locum Trachin. v. 791. τὸ δυσπάρεινον λέκτρον ἐνδατούμενος | σοὺ τῆς ταλαίνης. Monuit etiam Schneidewinus Coniect. crit. p. 102.

15. Schol. Euripidis ad Alcestin 446, οὐρείαν χέλυν] — μετὰ λύρας. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Λοκρῶν "καὶ πεζὰ καὶ φορμικτά." καὶ πεζαὶ δὲ τινες ἐταίραι λέγονται, αἱ χωρὶς ὀργάνου εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσι.

16. Schol. Aristophanis ad Aves 934. Σπολάς, διφθέρα ὁποιαοῦν. Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῶν

Καταστίκτου κυνὸς
 σπολάς Λίβυσσα, παρδαληφόρον δέρος.

τὸ δὲ Σοφοκλεῖον ἐπὶ τοῦ δέρματος εἴρηται, τοῦ κρεμαμένου πρὸς τῆ τοῦ Ἀντήνορος οἰκίᾳ. Pollux 7, 70. σπολάς — Σοφοκλῆς δ' αὐτὴν Λίβυσσαν ὀνομάζει "Σπολάς Λίβυσσα, παρδαληφόρον δέρος." Eustathius p. 405. e Strabone p. 608. Σοφοκλῆς ἱστορεῖ ἐν ἀλώσει Ἰλίου παρδαλεὴν τῆς θύρας προτεθῆναι τοῦ Ἀντήνορος, σύμβολον τοῦ ἀπόρθητον ἑαθῆναι τὴν οἰκίαν· τὸν δὲ ἅμα παισὶ μετὰ τῶν περιγενομένων Ἐνετῶν εἰς Θράκην περιωθῆναι, κάκειθεν διεκπεσεῖν εἰς τὴν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ Ἐνετικῆν· τὸν δὲ Αἰεῖαν μετ' Ἀρχίσου τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ παιδὸς Ἀσκανίου λαὸν ἀθροίσαντα πλεῦσαι. Quae etiam ad Ἀνηνορίδας tragœdiam spectare possunt.

17. Antiatticista p. 97, 4. Ἑλλάς: ὁ ἀνὴρ. Σ. Αἴαντι Λοκρῶν. Sic Sophocles etiam Trach. 1060.

18. Zenobius 6, 14. Τί σοι ὁ Ἀπόλλων κεκιθάρικεν; τὸ κεκιθάρικεν οἶον ἐμαντεύσατο, ὡς φησὶν Αἰσχύλος ἐν Αἴαντι Λοκρῶν. Aeschylus calami lapsu pro Sophocle nominatus. In verbo κεκιθάρικεν consentiunt Macarius Proverb. 8, 37. et Plutarch. Prov. 1, 7., nisi quod apud hunc ἐκίθαρισε scriptum est. Meinekius, sublato vitio antiquo, τεθρίακεν restituit, cui praeferendum quod Nauckius coniecit, τί σοι δ' Ἀπόλλων ἐντεθρίακεν, collata glossa Hesychiei Ἐντεθρίακεν.

ΑΙΓΕΤΣ.

De argumento huius fabulae nihil compertum habemus. Neque ex Aegaei Euripidis fragmentis quae supersunt coniecturam de argumento tragœdiae Sophocleae capere licet. Vid. Welcker p. 394.

SOPHOCLES.

19. Strabo 9. p. 392. Τὴν δ' εἰς τέτταρα μέρη διανομὴν ἄλλων ἄλλως εἰρηκότων, ἀρκεῖ ταῦτα παρὰ Σοφοκλέους λαβεῖν. φησὶ δ' ὁ Αἰγεὺς ὅτι ὁ πατὴρ ὤρισεν ἐμοὶ μὲν ἀπελθεῖν εἰς ἀκτὰς, τῆσδε γῆς πρεσβεῖα νεύμας, τῷ δὲ Λύκῳ

τὸν ἀντίπλευρον κήπον Εὐβοίας νέμων·
 Νίσῳ δὲ τὴν ὄμαυλον ἔξαιρεϊ χθόνα
 Σκεῖρωνος ἀκτῆς· τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον
 ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων
 εἴληχε Πάλλας.

Versus tres praecedentes ex verbis Strabonis colligi potest hos fere fuisse

ἐμοὶ μὲν ὤρισεν πατὴρ

ἀκτὰς ἀπελθεῖν τῆσδε γῆς — — —

πρεσβεῖα νεύμας· εἶτα — — — Λύκῳ —

Syllabas omissas Meinekius Vindic. Strabon. p. 129. supplevit inserto προσεσπέρους et δευτέρῳ. Brunckius coniecerat, πατὴρ δ' ἀπελθεῖν ὤρισ' εἰς Ἀκτὴν ἐμοὶ | πρεσβεῖα νεύμας τῆσδε γῆς· τῷ δ' αὖ Λύκῳ —.

20. Athenaeus 3. p. 122 f. Τὸ δὲ Ταύρειον ὕδωρ ὠνόμασεν Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ (codex ἐν γαι) ἀπὸ τοῦ περὶ Τροϊζήνα ποταμοῦ Ταύρου, παρ' ᾧ καὶ κρήνη τις Ὑόεσσα καλεῖται. unde corruptum Hesychiei locum s. v. Ταύρειον πόμα correxerunt critici. αἶμα ταύρειον ex Helena affertur: de quo infra. Id ad hanc fabulam rettulit Brunckius.

21. Pollux 10, 160. Καὶ κέστρα δὲ σφύρας τινὸς εἶδος σιδηρὰς, ὡς ἐν Αἰγεῖ Σοφοκλῆς

Κέστρα σιδηρὰ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν

ἤλαυνε παίων.

Hesychieus, Κεστρία· σιδηρὰ. Est glossa Κέστρα σιδηρὰ, cuius interpretatio excidit. Monuit Hemsterhusius in annot. ad Pollucem. In versu altero ἤλαυνε παίων ex coniectura Casauboni legitur pro ἤλοισαι πλείον. Recte, ut videtur, παίων correxit, sed prioris vocabuli incerta emendatio est.

22. Stephanus, Χώρα: — ἢ ἀπὸ τοῦ χώρα χωρίτης — Σοφοκλῆς Αἰγεῖ

Κλύω μὲν οὐκ ἔγωγε, χωρίτην δ' ὄρω,

Sic Meinekius. Codex Rehdig. ἐκλύωμεν οὐκ ἔγωγε χωρίτην σ' ὄρω.

23. Schol. Pindari Pyth. 2, 62. Πειρατὰς τοὺς κατὰ πέλαγος ληστὰς λέγομεν· κυρίως δὲ τοὺς ἐν ὄδῳ κακουργοῦντας· παρ' ὃ δὴ καὶ ὄδουρους αὐτοὺς λέγουσιν — Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ

Πῶς δὴθ' ὄδουρόν οἶος ἐξέβης λαθῶν;

οἶος ex Valekenarii coniectura legitur pro ὅμοιος. In codice Gotting. ὄδουρῶν. Hinc Nauckius ὄδουρῶν σμήνος.

24. Schol. Homeri Od. 7, 106. Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ (libri ἐναργῶς vel ἐν ἄρχει)

Ὡσπερ γὰρ ἐν φύλλοισιν αἰγείρου μακρὰς,

κἂν ἄλλο μὴδὲν, ἀλλὰ τοῦκείνης κἄρα

κινήσης αὔραις ἀνακουφίζει πτερόν.

V. 3. Sensus tale quid postulat, κινεῖ τις αὔρα κἀνακουφίζει πτερόν. Herwerdenus in *Exercitationibus criticis* (Hagae Com. a. 1862.) p. 23. coniecit κλίνει τις αὔρα κἀνακουφίζει πτερόν.

25. Hesychieus, Ἀρρῦθμων (codex ἀρῦθμων): ἀσυμ-

φώνων. Σοφοκλῆς αἰγί. Ita codex. Musurus Αἰγί-

σθῳ. Aut Αἰγί aut Αἰθίοφι scribendum videtur.

ΑΙΘΙΟΠΕΣ.

Ab hac fabula non diversam esse Memnonem, quae in argumento Aiacis memoratur, Heynius coniecit, probante Welckero p. 137.

26. Athenaeus 3. p. 122 c. (et ex eo partim Eustathius p. 752, 31.) Εὔροι τις ἂν ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιητῶν ἢ καὶ σοφιστῶν ἐν ἡ δὴ δύο γούν πονηρῶς εἰρημένα, οἷα παρὰ — Σοφοκλεῖ τὸ ἐν Αἰθίοψιν εἰρημένον Τοιαυτὰ τοῖ σοι πρὸς χάριν τε κοῦ βία λέγω, σὺ δ' αὐτὸς ὡσπερ οἱ σοφοὶ τὰ μὲν δίκαι' ἐπαίνει, τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου.

27. Photius p. 22, 15. (et omisso nomine fabulae Etym. M. p. 385, 2.) Ἐσφιγμένον: ἐσφιγμένον. ἀπὸ τῶν σφηκῶν, οἳ κατὰ μέσον εἰσὶν ἐσφιγμένοι' ἐνθεν καὶ ὁ σφῆν. Σοφοκλῆς Αἰθίοψι τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει

Τετράπτεροι γὰρ νῦτον ἐν δεσμύμασι σφηκοὶ κελαινόρρινες.

κελαινόρρινες scripsi pro κελαινόρινες.

28. Hesychius, Ἄναρκτον: ἀνυπότακτον, οὐ οὐδεὶς ἤρξε. Σ. Αἰθίοψι.

29. Hesychius, Ἄνθοβοσκόν: ἀνθοτρόφον. Σ. Αἰθίοψι.

30. Hesychius, Ἄπιστεῖ: ἀπειθεῖ. Σ. Αἰθίοψι.

31. Photius p. 346, 19. Ὀρθόπτερον: Σοφοκλῆς Αἰθίοψιν. ὀρθοὺς ἔχοντα κολωνοὺς. τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα περὰ ἔλεγον. Similiter Hesychius s. v. Ὀρθόπτερος, sed omissa Sophoclis mentione.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ.

Incertas de argumento fabulae coniecturas proposuerunt quum alii tum Welckerus p. 171—176. Fuit autem haud dubie tragoedia, non drama satyricum, quod sine idonea ratione coniecit Brunckius. Nomen fabulae in locis grammaticorum infra afferendis Αἰχμαλωτίσι vel Αἰχμαλώτισσι vel Αἰχμαλώτῃσι vel Αἰχμαλώτοις scriptum. Vera una scriptura est Αἰχμαλωτίσι, non Αἰχμαλώτισσι, de quo dixi in annotatione ad Ai. 71.

32. Harrocratio, Ἀπομάττων. Σ. ἐν Αἰχμαλωτίσι Στρατοῦ καθαρτῆς κάπομαγμάτων ἴδρις. καὶ πάλιν

Δεινότατος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφορῶν. Hesychius, Ἀπομάκτης: περικαθαρτῆς. Alterum verum comici esse poetae videri monet Nauckius.

33. Pollux 10, 190. Αὐτὸ δὲ τὸ πῆλινον, δ περιεῖληφε τὰ πλασθέντα κήρινα, ἃ κατὰ τὴν τοῦ πυρὸς προσφορὰν τήκεται, καὶ πολλὰ ἐκείνῳ τρυπήματα ἐναπολείπεται, λίγδος (codd. μίλιγδος) καλεῖται' ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἔφη ἐν Αἰχμαλωτίσι

Ἄσπις μὲν ἡμῖν λίγδος ὡς πυκνοματεῖ.

Legebatur ἡμίλιγδος ὡς πυκνὸν πατεῖ, quorum vitiorum prius correxit Leopardus, alterum Bentleius in Epistola ad Hemsterhusium. Ad hunc locum spectat Hesychius in γλίδου χοάναι et λιγδοῦ χοάνη.

34. Schol. Aristoph. ad Ranas 233. Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καλάμῳ ἀντὶ κερατίου ἔχρῳντο. Σ. Αἰχμαλωτίσι Ὑφρήθη σου κάλαμος ὡσπερὶ λύρας.

Nomen fabulae om. Pollux 4, 62. Scholiastae codex Venetus σοι.

35. Suidas, Ὑπὸ παντὶ λίθῳ — Σ. Αἰχμαλωτίσι Ἐν παντὶ γὰρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ.

“Laudat hunc versum scholiasta quoque Nicandri ad Theriac. 19. Notissimum proverbium, ad quod alludit comicus Thesmorph. 528.” Brunck.

36. Stephanus, Βωμοὶ — τοπικὸν βώμιος, καὶ κατὰ παραγωγὴν βωμιαῖος. Σ. Αἰχμαλωτίσι

Καὶ βωμιαῖον ἐσχάρας ~ λαβῶν. ἐσχάρας] ἐς χέρας Vaterus. λαβῶν λίθον Meinekius.

37. Stephanus, Εὐρώπη — λέγεται καὶ Εὐρώπεια, καὶ διὰ τοῦ ἰ Εὐρωπία παρὰ Σ. ἐν Αἰχμαλωτίσι

Καὶ νησιώτας καὶ μακρὰς Εὐρωπίας.

μακρὰς Meinekius. μακρὰν Brunckius.

38. Stephanus, Χρῦση, βαρυτόνης ἢ πόλις τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγγὺς Λήμνου. Σ. — ἐν Αἰχμαλωτίσι

Ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρῦσην ~ — νέμω supplet Meinekius, ut haec Apollinis verba sint.

39. Photius p. 643, 7. Etymol. M. p. 789, 43. Φαῦλον: — τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Σ. Α.

Εἰ μικρὸς ἂν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω.

Male intellexisse videntur verba poetae, licet φαῦλον etiam ab Hesychio per ἀδρόν et μέγα explicetur. Neque enim φαῦλα hoc sensu dici potuit. De quo recte iudicavit Ellendt in Lexico vol. 2. p. 896.

40. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 9, 9. Παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίσι εἴρηται Σαρπηδῶν ἀκτῆ. Hesychius, Σαρπηδῶν ἀκτῆ: ἀντὶ τοῦ Σαρπηδονία. τόπος δὲ οὗτος Θράκης αἰεὶ κλύδωνας ἔχων καὶ κυματιζόμενος, ἱερὸν (corr. ἱερὸς) Ποσειδῶνος. Photius p. 502, 3. Σαρπηδῶν ἀκτῆ: ἄκρα τῆς Θράκης.

41. Hesychius, Αἰχμῶδετος: αἰχμάλωτος. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι. In αἰχμῶδετος corruptum in Etym. M. p. 41, 3. ex quo Meinekius (in Fleckeiseni Annal. a. 1863. vol. 87. p. 378.) αἰχμῆλετος fecit.

42. Hesychius, Ἄλιτρία Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι λέγει. Hoc restitui Oed. Col. 371. καὶ ἄλιτριάς φρενός, ubi codex καὶ ἄλιτρου φρενός.

43. Hesychius, Ἀμφίλινα κρούπαλα: Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι “Πατὴρ δὲ χρυσὸς ἀμφίλινα κρούπαλα.” (Sic codex vitiose.) Idem, Κρούπαλα (codex κρούπανα) Ἐύλινα ὑποδήματα. In vocabulo corrupto χρυσὸς nomen Χρῦσης vel Χρυσήιδος latere coniecit Bergk in Prooemio Lectionum Marburgensium a. 1843/4 p. IV.

44. Hesychius, Ἄνηκές: ἀνήκων. Σ. Α. Sic Musurus. De accentu ἀνηκές dixit Lehrs. Quaest. Epic. p. X. Codex ἀηκές et ἀήκων. ἀνήκεστον pro ἀήκων Pierson. ad Moer. p. 78.

45. Hesychius, Ἀπειθῆς: ἀνυπότακτος, ἄπιστος (ἄπειστος Nauckius). Σ. Α.

46. Grammaticus Bekkeri 1. p. 447, 7. Ἀρτάνη κυρίως μὲν ἡ (διὰ addit Ellendt.) καλωδίῳ ἀρχόνῃ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Αἰχμαλωτίσι ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ.

47. Hesychius, Ἀσεπτον: ἀσεβές. Σ. Α. Ἀσεπτῶν est in Oed. T. 890.

48. Hesychius, Ἄχνην Λυδῆς κερκίδος. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτοις. ἄχνην τὸ ἄκρον κατὰ τὴν ἐργασίαν ἄκρωσ ἔχον. ἢ ἀπὸ (ἐπὶ codex) τῆς θαλασσίας ἄχνης ἔστι γὰρ λαμπρὰ καὶ διαφανής. γράφεται δὲ καὶ ἴχνη. Quod non minus mirum quam ἄχνη. Hesychii verba repetita sunt in Proverb. Append. 1, 44. usque ad ἀπὸ τῆς θαλαττίας ἄχνης. Verba γράφεται δὲ καὶ ἴχνη ad nomen urbis Macedoniae refert Schmidius satis probabiliter, licet id non Ἄχνη, vel Ἰχνη, sed Ἰχνα vel Ἀχνα fuerit, ut docet Steph. Byz. s. v. Ἰχνα. Et sic Ἰχνα apud Herodotum 7, 133. ubi ex uno tantum codice annotatum ἴχνη.

49. Suidas, Βααί: μικραί. καὶ βαϊός ἰδίως ἀντὶ τοῦ εἰς. Σοφοκλῆς — ἐν Αἰχμαλωτίσι Ἐσπείσα βαϊὰς κύλικος ὡστε δεύτερα. Excerpta haec sunt ex scholio ad Soph. Oed. T. 750. de quo dixi in Annot. ad schol. vol. 2. p. 42. Usus adiectivi βαϊός pro εἰς ex Αἰχμαλωτίσι etiam Hesychius annotaverat, cuius verba eum alia glossa sub lem-mate βαϊῶν sunt confusa. Verba ὡστε δεύτερα intelligi non possunt quum sequentia verba non sint addita. εἶτα δευτέρας Herwerdenus p. 13.

50. Hesychius, Ἐμπλεύρου: ἐνάλλου εἰς τὰς πλευράς. Σ. Α.

51. Etymolog. M. p. 344, 47. Ἐνόπαις: τοῖς ἐνωτίοις. ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς τῶν ὠτων ὀπαῖς κείσθαι. Σοφοκλῆς. Vulgo Ἐνοπαῖς. Nomen fabulae et prosodia vocabuli cognoscitur ex glossa Hesychii ἐνώταις: ἐνωτίοις. τῇ προσῳδίᾳ ὡς φιλόπαις. Σ. Αἰχμαλιώτιον.

52. Hesychius, Ἐνοτερνομαντίας: ἐγγαστριμύθοις. Σ. Α. corrupte Pollux 2, 162. schol. Platonis p. 372. Photius Quaest. Amphilocho, 81, p. 148. et Suidas (s. v. ἐγγαστριμύθος) στερνόμαντιν ex Sophocle memorant. Sophocles dativo usus esse videtur στερνόμαντιν, si quid Hesychii interpretationi ἐγγαστριμύθοις tribuendum. Quocum praepositio ἐν quae praecesserat coniuncta est, aut a grammatico addita, quem usitatum ἐγγαστριμύθος deceperat.

53. Hesychius, Ἐπιμάσσεια: ἐπαύξειται ἐπὶ πλέον. ἀπὸ τοῦ μάσσητος, ὃ ἐστὶ μακροτέρου. οἱ δὲ ἐφάπεται; ψηλαφήσει. (Haec recta interpretatio est.) ἢ οἶον οὐ λιμώσει, ἀλλὰ καὶ προσεπιμάσσειται πλείω. Σοφοκλῆς Αἰχμαλιώτιον.

54. Hesychius, Ἰαννα: ἐν μὲν Αἰχμαλιώτι Σοφοκλέους ἀπέδοσαν Ἑλληνική, ἐπεὶ Ἰαννας τοὺς Ἑλληνας λέγουσιν. ἐν δὲ Τριπολέμῳ ἐπὶ γυναῖκος, ὡς καὶ ἐν Πιομίσι. τινὲς δὲ τὴν Ἑλένην. ἐπιεικῶς δὲ οἱ βάρβαροι τοὺς Ἑλληνας Ἰωνας λέγουσι. καὶ ἐν Τρωίῳ βάρβαρον θρήνημα τὸ ἰαί. ἢ ὄνομα γυναῖκος. Ἰαννας in Ἰάνας mutavi in Thesaurō. Sed Hesychius Ἰαννας scripsisse videtur, ut Ἰαννα in lemme, ubi Ἰάν vel Ἰάνα literarum ordini repugnaret, qui tamen non ubique observatur in glossis Hesychii.

55. Hesychius, Ἰερόλας: ἰσισ (ιερεύς Heringa). Σ. Α. ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροῖδαν ἢ γεροῦντος λέγει. Fortasse ὡς καὶ τὸν γέροντα γηρόλαν λέγει. Ἰερόλας si ex trimetro est, ἰρόλας scribendum. ἰεροίτας ἐν γεροῖταν coniecit Lobeck. Pathol. Proleg. p. 387.

56. Hesychius, Ἰκτορεύσομεν: ἰκετεύσομεν. Σ. Α. Codex ἰκτερεύσομεν. Correxit Is. Vossius, collata altera gl. Hesychii ἰκτορεύσομεν ἰκετεύσομεν.

57. Schol. Homeri II. 15, 302. Τὸ Μύνης ὁ μὲν ποιητὴς περιτροσυλλάβως ἔκλινεν, ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἰσοσυλλάβως “Μύνου τ’ Ἐπιστῆρου τε (legitur γε, quod correxit Gaisfordus).” Spectat ad hunc locum Eustathius p. 1017, 10. Nomen fabulae addidit Choeroboscus in Theodos. p. 140, 3. ed. Gaisf., ubi corrupte Σοφοκλῆς Μύνου ἔκλινεν Αἰχμαλιώτησιν εἰπὼν “Μύνου τὶ ἐπιστῆρου γε,” ὁ δὲ ποιητὴς ἀναλόγως Μύνητος.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ.

Argumentum huius fabulae fuisse Danaen in exitum actam cum Perseo non improbabilis coniectura Iacobsii est in Supplementis ad Sulzerum vol. 4. p. 122. quam secutus Welckerus (p. 348.) hanc tragediam non diversam fuisse coniecit ab Danae. In cognato argumento versata est, sed non eadem fuit, quod Brunckius opinatus erat, Λαρισάιοι, de quo Welckerus p. 352. coniecturam fieri posse monet ex narratione Apollodori 2, 4, 4. quibuscum comparanda copiosior narratio Pherecydis apud schol. Apollonii Rh. 4. 1091. et Pausanias 2, 16, 12. Hinc lucem accipiunt fragm. 68 et 69.

58. Stobaeus 8, 2. Σ. Ἀκρισίω

Βοᾷ τις ὡ ἀκούετ’ ἢ μάτην ὑλακτώ;
ἀπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ.

5. 1. Βοᾷ] χ. (i. e. χορός: conf. ad fragm. 964.) βοᾷ

cod. Vind. ὠλῷ Hermannus-Elem. d. m. p. 50. Fort. λάκω. 2. ἀπαντα] πάντα libri optimi.

59. Stobaeus 12, 2. Σ. Ἀκρισίω

Ἄλλ’ οὐδὲν ἔρπει ψεύδος ἐς γῆρας χρόνου.

Nomen fabulae ex cod. Vindob. sumtum est. In cod. Paris. B. est Ἀλευάδας (i. e. Ἀλεάδας). Deest fragmentum in cod. Paris. A. ἐς scripsi pro εἰς. γῆρας] μήκος Nauckius.

60. Stobaeus 62, 30. Σ. Ἀκρισίω

Δούλον γὰρ ἐν δεσμοῖσι δραπέτης ἀνήρ
κῶλον ποδισθεῖς πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει.

V. 1. Δούλον pro δήλον Grotius.

61. 62. Stobaeus 79, 24. et 74, 28. Σ. Ἀκρισίω

Ῥῆσις βραχεῖα τοῖς φρονουσι σῶφρονα
πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυτεύσαντας πρέπει
ἄλλως τε καὶ κόρη τε κάργεια γένος,
αἷς κόσμος ἢ σιγή τε καὶ τὰ πατρ’ ἔπη.

Apud Stobaeum haec in duo fragmenta, quorum utriusque Σοφοκλῆς Ἀκρισίω praescriptum, sunt disiuncta, primo loco (74, 28.) positus v. 3. et 4., altero (79, 24.) v. 1. et 2. Transposuit Meinekius et coniunxit restitutis dativis κόρη τε κάργεια, pro nominativis κόρη τε κάργεια.

63. Stobaeus 108, 56. Σ. Ἀκρισίω

Θάρσει, γυναῖ: τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν, ὄναρ
πνεύσαντα νυκτὸς, ἡμέρας μαλάσσειται.

64. Stobaeus 119, 7. Τοῦ αὐτοῦ (i. e. Σοφοκλέους). Ἀκρισίω

Τοῦ Ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ.

Idem versus, sed cum Cratetis comici fragmento coniunctus legitur ib. 115, 9. Et iterum 116, 29. Σοφοκλῆς “Ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ.”

65. Stobaeus 119, 12. Σ. Ἀκρισίω

Τὸ Ζῆν γὰρ, ὦ παῖ, παντὸς ἡδίων γέρας.

Θανεῖν γὰρ οὐκ ἔξεστι τοῖς αὐτοῖσι δίς.

ἡδίων Meinekius pro ἡδιστον.

[Fragmenta 66—70. vide post 80.]

71. Hesychius, Ἀδοξα: παράδοξα, καὶ ἃ οὐκ ἂν τις ἐδόξασεν. Σ. Α.

72. Hesychius, Ἀκτίτης λίθος: ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς. Σ. Α. Ἀκτίτης λίθος memoratur etiam ab Harpocr. s. v. Ἀκτῆ.

73. Etym. M. p. 69, 41. Ἀλοιμός: τὰς χρίσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις ἀλοιμοῦς ἔλεγον. Σοφοκλῆς “Μαριεύς ἀλοιμός.” ἢ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως ἐνείσα (ἐνεθείσα Sturzius) ἐπάλειψις, καθάπερ ἀνεῖ πετάλωσις οὐσα ἐν αὐτῷ. Μαριεύς dictus ab urbe Cypri Mario, quae postero tempore appellata fuit Arsinoë. Nomen fabulae servavit Hesychius, Ἀλοιμός (codex ἄλοιμα): χρίσμα τοίχων. (Sic etiam in Bekk. Anecd. p. 385, 9.) Σ. Α.

74. Hesychius, Ἀνταῖαν: ἐκτοπον, χαλεπὴν. Σοφοκλῆς Ἀκρισίω. Codex τισίω.

75. Hesychius, Ἀπόδρομον: ἐλαττούμενον τοῖς δρόμοις, ἢ παλινδρομον, ἢ μετ’ ἐπάνοδον. Σ. Α. Codex ἀκρησίω, omisso Σοφοκλῆς.

76. Hesychius, Ἀποφανθεῖς: ἐν τῷ φανερωῦ καταστάς. Σ. Α. Conf. ad 846.

77. Hesychius, Ἀρώματα: ἀροτριάματα. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀροῦν τὰ ἄλφιστα οὕτω λέγεται. Σ. Α.

78. Hesychius, Ἀστομος: ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. Σ. Α.

79. Hesychius, Βίδην: εἶδος κρούματος. Σοφοκλῆς Ἀκρισίω “Ὡς ἐπιψάλλειν βίδην τε καὶ ξυναυλίαν.”

λλ
ἄλλοι βίδων. (Codex ὡς ἐπιψα βίδηνται). Idem, Βυδοί: οἱ μουσικοί. ἢ κροῦμά τι. Σοφοκλῆς Κρησίω.

ubi dubitatur utrum Ἀκρισίῳ an Κρίσει corrigendum sit. Ἀκρισίῳ in ἄκρισιν corruptum in Hesychii codice s. v. ἄδοξα, in ἄκρισι s. v. ἀρώματα, in ἀκρισίῳ s. v. ἀπόδρομον.

ΛΑΡΙΣΑΙΟΙ.

De argumento huius fabulae dictum supra ad Ἀκρισίου fragmenta.¹

80. Hesychius, Ἰλλάδας γονάς: ἀγελαίας, καὶ τὰς συστροφάς. ("Delenda verba ex versu sequenti, ut videtur, illata καὶ τὰς συστροφάς. Ἰλλάδες γοναὶ autem de bubus aratoribus capiendum puto, ut est de aratris Antig. 341. Ἰλλομένων ἀρότρων." L. Dindorf. in Thesaurο vol. 2. p. 711.) Εὐριπίδης Φρίξῳ καὶ Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ.

[Fragmenta 81—97. vide post 112.]

66. Stobaeus 125, 11. Σοφοκλέους Λαρισσαίων
Χρῆ δὲ τῷ τεθνηκότι
τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν αὐτὸν ὡς θανούμενον.
Χρῆ δὲ Gesnerus. Legebatur μηδέ.

67. Hesychius s. v. ὤς, Σοφοκλῆς Λαρισσαίους ἀντὶ τοῦ λίαν "Ὄς καὶ τύραννι* πᾶς ἐγγίζεταί φυγεῖν." Brunckius

Ὄς καὶ τύραννον πᾶς ἐφίεται φυγεῖν.
ἐπεύξεταί Nauckius.

68. Athenaeus 10. p. 466b. Ὁ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τοῖς Λαρισσαίοις Ἀκρισίος καὶ αὐτὸς ἐκπώματα ὅσα πλείστα εἶχεν, ὡς φησὶν ὁ τραγικός

Πολὺν δ' ἀγῶνα πάξενον κηρύσσειται,
χαλκηλάτους λέβητας ἐκτιθεὶς φερεῖν
καὶ κοῖλα χρυσόκολλα καὶ πανάργυρα
ἐκπώματ', εἰς ἀριθμὸν ἐξήκοντα δίς.

V. 1. πάξενον Nauckius. Codex πάνξενον. Casaubonus πανξένοις.

69. Stephanus, Δῶτιον, — ὁ πολίτης Δωτιεύς, Σοφοκλῆς Λαρισσαίους

Καὶ μοι τρίτον ῥίπτοντι Δωτιεύς ἀνὴρ
ἀγχοῦ προσήψεν Ἐλατος ἐν δισκήματι.

70. Stephanus, Κράνεια: χωρίον Ἀμβρακιωτῶν. τὸ ἔθνικόν Κρανειάτης, ὡς Μαρειάτης, ὡς φησὶ Σοφοκλῆς Λαρισσαίους.

ΑΛΕΞΑΔΑΙ.

Nomen fabulae in codicibus aliquoties in Ἀλεξάδαι corruptum vel Ἀλωάδαι, quorum alterum non debebat probari ab Valckenario in Diatr. Eurip. p. 15. cuius opinionem refutavit Fr. Vaterus in commentatione Germanice scripta, quae Berolini prodiit a. 1835. De argumento fabulae dixit idem p. 11 seqq. et Welckerus p. 408 seqq. De eo insignis est locus Alcideamantis rhetoris in Ulixe p. 185, 23. ed. H. Steph.

98. Stobaeus 4, 37. Σ. Αλεάδαις

Ἐνταῦθα μέντοι πάντα τὰνθρώπων νοσεῖ,
κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰσθαι κακά.

Nomen fabulae Ἀλεάδαις servavit codex unus apud Schowium.

99. Stobaeus 9, 4.

Τοῖς γὰρ δίκαιοις ἀντέχειν οὐ ῥάδιον.

Σοφοκλέους] Εὐριπίδου cod. Paris. A. Nomen fabulae in libris ἀλεάδαι, ἀλωάδαι, ἀλωάδαι scriptum, similiterque in reliquis quae ex hac fabula Stobaeus apposuit fragmentis variatur; de quo satis erit in universum monuisse, quum vera nominis forma extra dubitationem posita sit.

100. Stobaeus 12, 3.

Κακὸν τὸ κεῦθαι κοῦ πρὸς ἀνδρὸς εὐγενούς.
κοῦ] Alii libri καί.

101. Stobaeus 13, 6.

Καὶ γὰρ δικάια γλώσσ' ἔχει κράτος μέγα.

102. Stobaeus 33, 3.

Ὁ παῖ, σιώπα· πόλλ' ἔχει σιγή καλά.

Sine auctoris nomine attulit Plutarchus Moral. p. 502e. Menandro tribuit Apostolius 21, 16. Menandri est qui apud Stobaeum praecedit versus.

103. Stobaeus 36, 11.

Τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἔστι σοι;
τὰ γὰρ περισσὰ πανταχοῦ λυπῆρ' ἔπη.

104. Stobaeus 41, 4.

Μὴ πάντ' ἐρεῦνα· πολλὰ καὶ λαθεῖν καλόν.

Ita Blomfieldus. Vulgo λαλεῖν κακόν.

105. Stobaeus 43, 6.

Κοῦκ οἶδ' ὅ τι χρῆ πρὸς ταῦτα λέγειν,
ὅταν οἱ τ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγενῶν
κατανικῶνται,
ποῖα πόλις ἂν τὰδ' ἐνέγκοι;

106. Stobaeus 54, 21.

Δοκῶ μὲν, οὐδέεις· ἀλλ' ὄρα μὴ κρείσσον' ἢ
καὶ δυσσεβούντα τῶν ἐναντίων κρατεῖν
ἢ δούλον αὐτὸν ὄντα τῶν πέλας κλύειν.

V. 3. δούλον αὐτὸν ὄντα] Ineptum supplementum laeunae pro τοὺς θεοὺς σέβοντα, quod restituit Cobetus Mnemos. vol. 9. p. 90.

107. Stobaeus 76, 9.

Παῦσαι. καταρκεῖ τοῦδε κεκληθῆσαι πατρός,
εἴπερ πέφυκά γ'· εἰ δὲ μὴ, μειῶν βλάβη.
τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ.

108. Stobaeus 77, 9.

Ὁ δὴ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει.
ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν.

V. 1. δῆ] δ' εἰ codices. τοῖς] τις τοῖς codd. A.B. σθένει] σθένει iidem. 2. γνησίαν] τὴν ἴσῃν apud Clem. Alex. Strom. 6. p. 741. Sunt autem hi versus inter duas personas distribuendi, ut monuit Nauckius.

109. Stobaeus 91, 27. et (v. 6—10. omisso poetae fabulaeque nomine) Plutarchus Moral. p. 21.

Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὐρίσκει φίλους,
αἰθὶς δὲ τιμάς, εἴτα τῆς ὑπερτάτης
τυραννίδος θακοῦσιν ἠδίστην ἔδραν.
ἔπειτα δ' οὐδέεις ἐχθρὸς οὔτε φέεται
πρὸς χρήμαθ' οἱ τε φύντες ἀνοῦνται στυγεῖν.
δεινὸς γὰρ ἔρπειν πλοῦτος ἔς τε τὰβατα
καὶ πρὸς βέβηλα, χυπόθεν πένης ἀνὴρ
μηδ' ἐντυχῶν δύναται· ἂν ὦν ἐρᾷ τυχεῖν.
καὶ γὰρ δυσειδὲς σῶμα καὶ δυσῶνυμον.
γλώσση σοφὸν τίθησιν εὐμορφὸν τ' ἰδεῖν.
μόνῳ δὲ χαίρειν καὶ νοσεῖν ἐξουσία
πάρεστιν αὐτῷ κάπικρύψασθαι κακά.

Ad hunc locum fortasse spectant Dionis Chrys. verba ab Geelio ad Dionis Serm. Olymp. p. 187. memorata vol. 1. p. 256. ὃν οὐδέεις, ἐμοὶ δοκεῖν, φαίη ἂν ποτε φιλονεικούντα τούτοις τε ἀντειρηκέναι καὶ τοῖς ὑπὸ Σοφοκλέους εἰς τὸν πλοῦτον εἰρημένους· ἐκείνοις μὲν ἐπ' ὀλίγον, τοῖς δὲ τοῦ Σοφοκλέους ἐπὶ πλεόν. Apud Stobaeum praescriptum Σοφοκλέους Ἀλεάδαι. Versum 1. idem affert 94, 8. et qui Euripidi tribuit Plutarchus Mor. p. 497b, confusum cum Eurip. Phoen. 439.

V. 3. θακοῦσιν Salmasius. Libri τ' ἀγούσιν vel τ' ἄκουσιν. ἠδίστην Stobaei codex Paris. B.: ceteri αἰσχίστην, quod in ἐχθίστην mutari volebat Gaisfordus. 5. τε φύντες] τ' ἔχοντες Meinekius. 6. δεινός Plut. ξένος vel ξενός Stobaei codices. ἔς τε] πρὸς τε Plut. τὰβατα] τὰ βατὰ Stobaei codices. 7. βέβηλα] Legebatur τὰ βατά. Correxerit Vaterus p. 23. 8. μηδ' οὐδ' Plut. 10. γλώσση σοφόν]

Sensus postulat γήρας νέον, quod proposuit Meinekius. γήρας δυσώνυμον etiam Euripides dixit. 11. καὶ νοσεῖν ἔξουσία] Haec absurdum in modum corrupta. Nec verum quod Ellendtius coniecit κού νοσεῖν ἔξουσία. Meinekius κὰν νόσοις.

110. Aelianus N. A. 7, 39. Ὅσοι λέγουσι θῆλυν ἔλαφον κέρατα οὐ φύειν, οὐκ αἰδοῦνται τοὺς τοῦ ἐναντίου μάρτυρας, Σοφοκλέα μὲν εἰπόντα
Νομάς τε τις κερούσῃ ἀπ' ὀρθίων πάγων
καθεῖρπεν ἔλαφος.

καὶ πάλιν

Ἄρασα μύξας — καὶ κερασφόρους
στόρθυγας εἶρψ' ἔκηλος.

καὶ ταῦτα μὲν ὁ τοῦ Σοφίλλου ἐν τοῖς Ἀλεόδαις Pollux 5, 76. καὶ Ἀνακρέων μὲν σφάλλεται κερούσαν ἔλαφον προσειπὼν, καὶ Σοφοκλῆς κερούσαν τὴν Τηλέφου τροφόν. Verba νομάς δὲ τις κερούσῃ afferuntur in Etym. Gud. p. 317, 12. et Zonarae Lex. p. 1186., in νόμοις δὲ τι κερούσα corrupta omissoque poetae nomine.

V. 1. ὀρθίων πάγων] ὀρθόποδα πάγων dixit Antig. 985. 3. μύξας] Pollux 2, 72. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ καὶ μύξαι οἱ μυκτῆρες κέκληνται.

111. Hesyehius: Ἐφρυνεῖς: ἐπάδεις. Σ. Ἀ.

112. Φρονεῖν: vide fragm. 121.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Argumentum erat Paris agnitus et receptus a Primo patre, postquam in ludis omnium certaminum victor evasisset. Vide Hyginum Fab. 91. Idem argumentum in tragoedia cognomine tractavit Euripides, cuius fragmenta multo plura quam Sophocleae supersunt.

81. Stephanus, Ἄστου — ἀπὸ τοῦ ἀστός τὸ ἀστίτης. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρω

Οὐ γὰρ τι θεομὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει.

καὶ

Βοτήρα νικᾷ ἀνδρας ἀστίτας. τί γάρ;

82. Stephanus, Ἐφεσος. — τὸ ἔθνικόν Ἐφέσιος εὔρηται καὶ Ἐφέσια διὰ διφθόγγου. οὕτω γὰρ ἐν Ἀλεξάνδρω Σοφοκλῆς. Hanc formam, ab Sophocle metri caussa positam, passim praebent tituli: v. Boeckh. Corp. Inscr. 2228, 4. et quae dixit Boeckh. vol. 2. p. 778. et 1001. Monuit Nauekius.

83. Scholiasta Homeri Iliad. 5, 158. et Eustathius p. 533, 40. Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀλεξάνδρω "Στείχων δ' (δ' om. Eustath.) ἀγρώστην ὄχλον" παρώνυμόν ἐστι.

84. Hesyehius, Δύσαυλος: δυσάυλιστος. Σ. Ἀλεξάνδρω.

85. Hesyehius, Θηλάστρια: τροφός. ἐστὶ δὲ ἰακόν. Σ. Ἀλεξάνδρω.

86. Antiatticista Bekkeri p. 108, 31. Μαειούτριαν: ἀντί τοῦ μαῖαν. Σ. Ἀλεξάνδρω.

87. Antiatticista p. 107, 25. Μνεῖαν: τὴν μνήμην. Σ. Ἀλεξάνδρω. Conf. Photium p. 272, 17. et Suidam. Sic Sophocles etiam Electr. 392. βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνεῖαν ἔχεις;

ΑΛΗΤΗΣ.

Ἀλήτης, cuius nomen in codicibus Stobaei, ex quo uno hanc fabulam cognitam habemus, identidem in Ἀλείτης corruptum est, non dubium videtur quin Aegisthi et Clytaemnestrae filius intelligendus sit, qui quum Erigonam sororem habuerit, Welckerus p. 215. Ἀλήτην tragoediam non diversam ab Ἡριγόνη fuisse argumentumque fabulae ex Hygini narratione (Fab.

122.) conici posse censuit, cuius satis erit extrema apposuisse verba, "Cognitione facta Mycenae venerunt (Orestes et Electra) et Aleten Aegisthi filium Orestes interfecit et Erigonam ex Clytaemnestra et Aegistho natam voluit interficere, sed Diana eam rapuit et in terram Atticam sacerdotem fecit."

88. Stobaeus 3, 8.

Ψυχὴ γὰρ εὐνοῦς καὶ φρονοῦσα τοῦνδικον κρείσσων σοφιστοῦ παντός ἐστὶν εὐρέτις.

89. Stobaeus 35, 4.

Βραχεῖ λόγῳ καὶ πολλὰ πρόσκειται σοφά.

90. Stobaeus 36, 16.

Ἄνθρωπος γὰρ ὅστις ἴδεται λέγων ἀεὶ, λέληθεν αὐτὸν τοῖς ἔκδοσιν ἂν βαρῦς.

V. 1. λέγων] λέγειν cod. Vindob.

91. Stobaeus 88, 11.

Ἄλλ' εἴπερ εἰ γενναῖος, ὡς αὐτὸς λέγεις, σῆμαιν' ὄτου τ' εἰ χυπόθεν. τὸ γὰρ καλῶς πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μάνειεν λόγος.

V. 2. χυπόθεν Paris. B: ceteri ὀπόθεν vel καὶ πόθεν.

92. Stobaeus 89, 8.

Ἄλλ' ἀξίως ἔλεξας, οὐδὲ μὴν πικρῶς. γένος γὰρ εἰς ἔλεγχον ἔξιν καλὸν εὐκλειαν ἂν κτήσαιο μάλλον ἢ ψόγον.

V. 1. οὐδὲ μὴν Brunckius. οὐδὲ μὲν libri. οὐδ' ἐμοὶ Porsonus.

93. Stobaeus 105, 42.

Τίς δὴ ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θεῖη βροτῶν, ἢ σμικρόν, ἢ τὸν μηδαμῶ τιμώμενον; οὐ γὰρ ποτ' αὐτῶν οὐδὲν ἐν ταῦτῳ μένει.

94. Stobaeus 106, 11.

Δεινὸν γὰρ τοὺς μὲν δυσσεβεῖς κακῶν τ' ἀποβλαστόντας, εἴτα τοῦσδε μὲν πράσσειν καλῶς, τοὺς δ' ὄντας ἐσθλοὺς ἐκ τε γενναίων ἅμα γεγῶτας εἴτα δυστυχεῖς πεφυκέναι.

οὐ γὰρ τὴν τὰδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι πράσσειν: ἐχρῆν γὰρ τοὺς μὲν εὐσεβεῖς βροτῶν ἔχειν τι κέρδος ἐμφανές θεῶν πάρα, τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους τοῖσδε τὴν ἐναντίαν δίκην κακῶν τιμῶν ἐμφανῆ τίειν, κοῦδεὶς ἂν οὕτως ἠτύχει κακὸς γεγῶς.

V. 1. γε] μὲν Par. A., δὲ B, om. Vind. τ' addidit Bergk. 6. πράσσειν] τάσσειν Herwerdenus p. 14.

8. τοῖσδε] τοῖς δὲ Par. A. τοὺς δὲ Scor. τοῦσδε Vindob. ἐναντίαν] ἐπασίαν Herwerdenus. 11. ἠτύχει cum augmento scripsi. Libri εὐτυχεῖ, εὐτυχή, εὐτυχή εἰ.

ΑΛΚΜΕΩΝ.

Nomen in locis grammaticorum per diphthongum scribitur Ἀλκμαίω, contra usum veterum, quos Ἀλκμῶν dixisse hodie satis constat. Coniecturas de argumento huius fabulae protulit Welckerus p. 278 — 283. adhibitis Attii Alphesiboeae s. Alceonis fragmentis. Euripides duas de hoc argumento tragoedias scripserat, alteram Ἀλκμῶνα τὸν διὰ Ψωφίδος, alteram Ἀλκμῶνα τὸν διὰ Κορίνθου.

95. Porphyrius Quaest. Homer. I. (et omisso nomine fabulae Eustathius p. 1448, 6.) Τὸ δὲ ἐπήβολος σημαίνει τὸν ἐπιτυχῆ καὶ ἐγκρατῆ ἀπὸ τῆς βολῆς καὶ τοῦ βάλλειν. — Σοφοκλῆς Ἀλκμαίω
Εἶθ' εὐ φρονήσαντ' εἰσίδοιμί πως φρενῶν
ἐπήβολον καλῶν σε.

πως omittit Eustathius. Fortasse praestat καί.

96. Hesyehius, Αἰνώ: παρήμι, παραιτούμαι. καὶ ἐπαινῶ. Σ. Ἀλκμαίω. Bekkeri Anecd. p. 358, 28. Αἰνώ: παραιτούμαι. Σοφοκλῆς. καὶ ἐπαινῶ (καὶ αἰνώ σε addit Suidas).

97. Hesychius, Ἀραίαι: βλαβερὰς. Σ. Ἀ.
Ad hanc fabulam Valckenarius in Diatr. p. 150.
refert versus duo, quos Plutarchus Moral. p. 35 f.
88 f. omisso poetae nomine attulit.

ΑΜΥΚΟΣ (ΣΑΤΤΡΙΚΟΣ).

De Amyco Bebryciorum rege videndae narrationes
Apolodori 1, 9, 20. et Hygini Fab. 17.

113. Athenaeus 9. p. 400b. Τῆ δὲ τὸν λαγόν ἐνικὴ αἰ-
τιατικὴ ἀκόλουθός ἐστιν ἢ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκῳ
σατυρικῷ πληθυντικῇ ὀνομαστικῇ

Γέρανοι, χελῶναι, γλαῦκες, ἰκτῖνοι, λαγοί.
ἰκτῖνοι epitome: vulgo ἰκτῖνοι. ἰκτῖνες Eustathius
p. 1534, 15. ἰκτῖνοι καὶ grammaticus Hermanni p.
320. ἰκτῖς καὶ grammaticus MS. apud Brunckium
sive in Cramerii Anecd. Par. vol. 4. p. 245, 24. Athe-
naeus paulo post, λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός, ὡς
ὁ Σοφοκλῆς

Γέρανοι, κορώναι, γλαῦκες, λαγοί.

114. Athenaeus 3. p. 94e. Σιαρόνος — Σοφοκλῆς
Ἀμύκῳ “Σιαρόνας τε δὴ μαλθακάς τίθησι.” Trimeterum
restituit Porsonus δὴ post τίθησι transposito.

ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ (ΣΑΤΤΡΙΚΟΣ).

Amphiarum vatem Thebanorum clarissimum in-
telligendum esse ex fragm. 116. colligitur, ex quo
incertam de choro fabulae coniecturam duxit Welcke-
rus in Append. Trilog. p. 318.

115. Schol. Aristoph. ad Ranas 484. Ὠρακιάσαι
λέγεται τὸ ὑπὸ φόβου ὤχριασαι, ἀπὸ τοῦ τὴν ὤραν
αἰκίζειν. τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς εἶπεν ἐν Ἀμφιαράῳ
σατυρικῷ.

116. Schol. ad Vespas 1501. Πιννοτήρης — καρ-
κινίον τι ἐστὶ σύννομον καὶ αἰεὶ ταῦτη προσεχόμενον.
Σοφοκλῆς Ἀμφιαράῳ

Ὁ πιννοτήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ.

χοροῦ] χορός Meinekius.

117. “Athenaeus 10. p. 454 f. postquam tragico-
rum ῥήσεις aliquot protulit, in quibus homines rustici
literarumque rudes, describentes literarum figuras,
aenigmatische personarum nomina designant, Sophoclis
meminit rusticum inducentis, qui literarum formas
non verbis, sed schematicis et gestu saltando expri-
meret: Καὶ Σοφοκλῆς δὲ τούτῳ παραπλήσιον ἐποίη-
σεν ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ τὰ γράμματα παράγνῳ
ὀρθούμενον.” Brunck.

118. Scholiasta Platonis p. 378. Παροιμία “ὁ ἀλιεὺς
πληγίς νοῦν φύσει” — κέχρηται Σοφοκλῆς ἐν Ἀμ-
φιαράῳ σατυρικῷ λέγων “ἔτ’ αὖ ** ὡσπερ ἀλιεὺς
πληγίς * * ενων (φρενῶν Ahrensii) διδάσκαλος.”
Originem proverbii explicat Zenobius 2, 14. apud
quem νοῦν οἶσει et νοῦν οἶσω scriptum est.

119. Hesychius, Ἀγνίσαι: ἀποθῆσαι. Βουσίριδι
(Euripidis?) καὶ διαφθεῖραι. Σοφοκλῆς Ἀμφιαράῳ.
Bekkeri Anecd. p. 339, 8. Ἀγνίσαι: τὸ θῆσαι. δια-
φθεῖραι κατ’ ἀντίφρασιν. οὕτω Σοφοκλῆς.

120. Hesychius, Ἀλεξαίθριον: θερμὸν σκέπασμα.
Σ. Ἀ.

121. Erotianus p. 210. (84. ed. Klein.) Φρονεῖν
ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ νοεῖν. — μέμνηται καὶ Σο-
φοκλῆς ἐν Ἀχαιάδι (Ἀλωάδαις Brunckius. Debebat
Ἀλεάδαις) καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ.

122. Grammaticus in Cramerii Anecd. Oxon. vol.
1. p. 344, 9. ubi de pelioιο agit, quod a quibusdam
pro πολιοιο lectum fuit apud Homer. Il. 10, 334: Πε-
λιοῦ οὖν παρὰ τὸ πελλός (codex πέλλω).

Ἐνδύνατα πελλῆς ῥινὸν ἀγραύλου βοός,
Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ. Nam sic scriptu-

ram codicis ἐνθ’ οὔτε πέλλεις οἱ ἀγραυλος βότος
correxerit Schneidewinus in Coniectan. crit. p. 99,
recte, ut videtur, nisi quod fortasse praestat ἐνδύς
τε. ἐνθ’ οὔτε πελλῆς οἶδς Nauckius. Coaluit hoc
fragmentum cum alio ex Ποιμέσι apud Erotianum
p. 306. (p. 109, 6. ed. Klein.) Πελλόν (vulgo Πέλον):
ὑπόφαιον—. ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσι καὶ ἐν Ἀμ-
φιαράῳ φησὶ “Κυνὸς πέλλης τε μηκάδος βοός ῥινόν.”
Libri ῥινέων vel ῥηνέων. Verba ex Ποιμέσι excerpta
Duentzerus in Schneidewini Philol. vol. 3. p. 138.
sic correxit, αἰγός τε πελλῆς μηκάδος. Brunckius
ῥινόν βοός.

123. Scholiasta Aeliani N. A. 3, 10. Τρασιά λέ-
γεται ὁ τόπος ἐνθα τὰ σῦκα ξηραίνεται, παρὰ τὸ
τερσαίνειν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν (τῷ ἐτέρῳ addit Zo-
narus p. 1742. quod ex ἐν τῷ σατυρικῷ corruptum
videtur Nauckio) Ἀμφιαράῳ ἐπὶ τῆς ἄλλω ἐτίθη τὴν
λέξιν.

ΑΜΦΙΤΡΩΝ.

Incertas de argumento fabulae coniecturas propo-
suit Welckerus p. 371. 372. Attii tragoedia fuit Am-
phitruo, fortasse Sophoclem imitati, ut in aliis fa-
bulis fecit.

124. Scholiasta Oedip. Col. 390. Εὐσοιάν φασὶ
τὴν εὐθένειαν, καθάπερ καὶ ἐν Ἀμφιτρύωνι
Ἐπεὶ δὲ βλάστοι, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν
εὐσοιαν ἀρκεῖ.

125. Hesychius, Ἀμφιτέρως (Ἀμφιτερόνως Nau-
ckius): ἀποτερματισμένως (codex ἀποτερματισμέ-
ως). Σ. Ἀ.

126. Hesychius, Ἀτμητον: ἀμέριστον, ἀτραυμά-
τιστον. Σ. Ἀ. Sic Salmasius. Codex contra seriem
alphabeticam, Ἀτραυμάτιστον. Σοφοκλῆς Ἀμφιτρύ-
ωνι. Ἀτμητον ἀμέριστον.

127. [ANΔΡΟΜΑΧΗ.] Citatur haec fabula in
Etym. M. p. 652, 12. errore grammatici, de quo di-
citur ad fr. 459.

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ.

128. Eratosthenes Catasterism. 16. Τὴν Κασσιέ-
πειαν ἰστορεῖ Σοφοκλῆς ὁ τῆς τραγωδίας ποιητῆς ἐν
Ἀνδρομέδῃ ἐρίσασαν περὶ κάλλους ταῖς Νηρησίαν
εἰσελεῖν εἰς τὸ σύμπτωμα καὶ Ποσειδῶνα διαφθεῖραι
τὴν χώραν, κῆτος ἐπιπέμψαντα. — Idem 36. Τοῦτο
τὸ κῆτος ἐστὶν ὁ Ποσειδῶν ἐπέμψε Κηφεῖ, διὰ τὸ
Κασσιέπειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ταῖς Νηρησίαν. Πε-
σεὺς δ’ αὐτὸ ἀνεῖλε, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἄστρο ἐτέθη,
ὑπόμνημα τῆς πράξεως αὐτοῦ: ἰστορεῖ δὲ ταῦτα Σο-
φοκλῆς ὁ τῶν τραγωιδῶν ποιητῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδῃ.
Hyginus Poet. Astron. 2, 10. p. 443. Cassiopeia. De
hac Euripides et Sophocles et alii complures dixerunt,
ut gloriosa sit se forma Nereidas praestare, pro quo
facto inter sidera sedens in siliquastro constituta est,
quae propter impietatem vertente se mundo resupinato
capite ferri videtur. Argumentum a poetis pluribus
tractatum, inter Latinos ab Livio Andronico. De
tragoedia Sophoclea dixit Welckerus p. 349—352.

129. Athenaeus 11. p. 482d. Ὅτι δὲ καὶ πλοῖον
ἢ κύμβη Σοφοκλῆς ἐν Ἀνδρομέδῃ φησὶν
Ἴπποισιν, ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα;
Attulit Eustathius p. 1205, 56. Photius p. 187, 3.
Κύνβη: πλοίου εἶδος. Σοφοκλῆς.

130. Phrynichus p. 374. Lobeck. Πολλὴν διατρι-
βὴν ἐποιήσαμην ἐπισκοπούμενος εἰ μόνον λέγεται
πρόσφατος νεκρός καὶ μὴ πρόσφατον πρᾶγμα. εὐ-
ρίσκετο δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδῃ τιθεὶς οὕτω
Μηδὲν φοβεῖσθαι πρόσφατους ἐπιστολάς.

131. Schol. Theocriti 4, 62. Τοὺς σατύρους ἀκραιτέεις οἱ πλείονές φασιν, ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς καὶ Πάνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδῃ.

132. Hesychius, Κουρίον: Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδῃ ἡμιουτὸν κόριον ἠρέθη πόλει. νόμος γὰρ ἐστὶ τοῖς βαρβάροις θηηπολεῖν βρότειον ἀρχήθεν γέρος τῷ Κρόνῳ. Quae Scaliger sic correxit

Αἰμόρρυτον κούρειον ἠρέθη πόλει· νόμος γὰρ ἐστὶ τοῖσι βαρβάροις Κρόνῳ θηηπολεῖν βρότειον ἀρχήθεν γένος.

V. 3. γέρας Buttmanus in Actis Acad. Boruss. a. 1814. p. 174.

133. Pollux 10, 120. Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἀνδρομέδῃ αὐτοχείλεισι (αὐτολίθοισι Hemsterhusius) ληκῦθις (λίθοις codex unicus) ἔφη, δηλῶν ἀλαβάστους μονολίθους.

134. Hesychius, Ἀμβλύσκει: ἔξαπλοῖ. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπέλου. καὶ ἐκτιτρώσκει. Σ. Ἀνδρομέδῃ.

135. Hesychius, Ἀμφίπρυμον πλοῖον: ἐκατέρωθεν πρύμνας ἔχον. Σ. Ἀνδρομέδῃ.

136. Hesychius, Ζευξίλειος: Ζευκτὸς λαός (Ζευκτῆς λαοῦ Ellendtius). ἢ ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶ λαοί. Σ. Ἀνδρομέδῃ. Photius p. 53, 8. et Suidas. Ζευξίλειος: ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί. Eustath. p. 401, 11. Ζευξίλειος εἰρηται παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον ὁ βασιλεύς.

137. Etymolog. M. p. 272, 3. Δίγονος μᾶσθλης: διπλοῦς ἰμάς. ἢ ὅτι οὐ μόνον κατὰ τὴν βαφὴν ἦν τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐκέχρωστο. Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδῃ “Ἰδοὺ δὲ φοῖνιον (sic Brunckius pro φοῖνόν) | μᾶσθλητα δίγονον.” Hesychius, Μᾶσθλης: — Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδῃ καὶ Συνδείπνοις. Conf. eundem s. v. Δίγονος.

138. Photius p. 317, 7. Οἰήτας: τοὺς κωμήτας. Σ. Ἀνδρομέδῃ. Conf. Hesychii interpretes vol. 2. p. 721.

139. Hesychius, Σαλητόν: Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδῃ. ἀντὶ πατρὸς (corrigunt sarrapidos). ἢ βαρβαρικὸν χιτῶνα. οἱ δὲ καὶ μεσόλευκον αὐτὸν εἶναι φασί. Idem, Σάρητον: ὁ σάραπις. καὶ εἶδος χιτῶνος.

ΑΝΘΗΝΟΡΙΔΑΙ.

140. Scriptor argumenti Diacis, τὸ δῶμα τῆς Τρωϊκῆς ἐστὶ πραγματείας, ὡς περὶ οἱ Ἀνηνορίδαι καὶ Αἰχμαλωτίδες καὶ Ἑλένης ἀρπαγῆ καὶ Μένων. Ad hanc fabulam Welckerus p. 167. probabiliter rettulit quae ex Strabone 13. p. 608. supra apposuimus ad Fragm. 16. ubi quae de Venetis dixit Strabo cum loco Polybii 2, 17, 6. comparavit Nauckius, προσαγορευόμεναι δὲ Οὐένετοι — περὶ ὧν οἱ τραγωδιογράφοι πολὺν τινα πεποιήνται λόγον καὶ πολλὴν διατέθεινται τερατείαν. Attii tragoediam *Antenoridas* ad similitudinem Sophocleae compositam fuisse probabilis Welckeri sententia est.

141. Athenaeus 9. p. 373a. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἀρσενικοῦ οὐ μόνον ὄρνιν, ἀλλὰ καὶ ὄρνιθα. καὶ Σοφοκλῆς Ἀνηνορίδαις

ὄρνιθα καὶ κήρυκα καὶ διάκονον.

142. Hesychius, Ἀφειασάμην: ἀφωμίλησα. Σ. Ἀνηνορίδαις. Bekk. Anecd. p. 470, 13. Ἀφειασάμην: ἀφωμίλησα. οὕτω Σοφοκλῆς.

143. Hesychius, Ἐκβαβάζαι: ἐκσαλεύσαι. Σ. Ἀνηνορίδαις.

ΑΤΡΕΥΣ Η ΜΤΚΗΝΑΙΑΙ.

144a. Scholiasta Euripidis Or. 800. Ἀτρεὺς — δυσχεραίνων ὅτι ἀδίκως ἐστέρηται τῆς ἀρχῆς, ὁμοῦ τε τὴν γυναῖκα Ἀερόπην τιμωρεῖται — βίψας αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς φησι Σοφοκλῆς, καὶ τοὺς τρεῖς υἱ-

οὺς τοῦ Θυέστου, Ἀγλαόν, Ὀρχομενὸν καὶ Κάλεον, ἀποκτείνας παρέθηκεν εἰς τράπεζαν τῷ πατρὶ καὶ αὐτὸν ὕστερον ἀπέκτεινεν. Chorus fabulae Sophocleae ex mulieribus compositus fuit: unde Μυκηναῖαι inscripta fuit. Idem argumentum tractavit Attius in Atreo tragoedia.

144b. Scholiasta Euripidis Hippolyti 309. Εἰώθασιν οἱ εἰρωνευόμενοι κατὰ τῶν ἐχθρῶν ὀμνύναι, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Μυκηναῖαις (alii libri μυκήναις)

Μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν, ἢ βόσκεται, θῆλυς μὲν αὐτὸς, ἄρσενας δ' ἐχθροὺς ἔχων.

V. 2. ἄρσενας] ἄρρενας libri.

145. Hesychius, Ἐπισπάσει: ἐπιτεύξεται. Σ. Ἀτρεῖ ἢ Μυκηναῖαις (codex μυκήναις), ἐπὶ (ἀπὸ Nauckius) τῶν τοῖς λίνους λαμβανόντων.

ΑΧΑΙΩΝ ΣΤΑΛΟΓΟΣ Η ΣΤΥΝΔΕΙΠΝΟΝ Η ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΙ. (ΣΑΤΤΡΙΚΟΝ.)

Cicero ad Quintum fratrem 2, 16. Συνδείπνους Σοφοκλέους, *quamquam a te actam fabellam video esse festive, nullo modo probavi*. Athenaeus 8, p. 365b. Συνδείπνον εἶρηκεν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας — διόπερ τινές καὶ τὸ Σοφοκλέους δῶμα κατὰ τὸ οὐδέτερον ἐπιγράφειν ἀειοῦσι ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ. Fuit drama satyricum, cui convenit *fabellae* nomen quo usus est Cicero verbis modo appositis. (Dissentit Welckerus, qui duas fuisse credit tragoedias, quarum altera Ἀχαιῶν σύλλογος, altera Συνδείπνοι inscripta fuerit, de quibus dixit p. 110—113 et 232—240.) Aristot. Rhet. 2, 24. Εἴ τις φαίη “τὸ ἐπὶ δεῖπνον κληθῆναι τιμωτάτων· διὰ γὰρ τὸ μὴ κληθῆναι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐμήνισε τοῖς Ἀχαιοῖς ἐν Τενέδῳ· ὁ δ' ὡς ἀτιμαζόμενος ἐμήνισε· συνέβη δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ μὴ κληθῆναι.” ubi editor Cantabrigiensis: “Unde fabulae argumentum sumpsit Sophocles, quam vocavit συνδείπνους.” Anonymus περὶ ὀργῆς in Volum. Hercul. Oxon. vol. 1. p. 51.: παραπεμφθέντες ὑπὸ τινος ἐστιῶντος, ὡς περὶ ὁ Σοφοκλέους Ἀχιλλεὺς, ἢ κατὰ τι τοιοῦτο ὀλιγωρηθέντες· οὐπω γὰρ ἀδικηθέντες λέγω. Proclus Chrestom. p. 475. ἔπειτα καταπλεύουσιν εἰς Τένεδον· καὶ εὐχουμένων αὐτῶν Φιλοκτήτης ὑφ' ὕδρου πληγείς διὰ τὴν δυσσομίαν ἐν Λήμνῳ κατελείφθη· καὶ Ἀχιλλεὺς ὕστερος κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα. Chorus fabulae non ex satyris compositus fuit, sed ex Achivis, quemadmodum in Alcestide Euripidis, quae ipsa quoque dramaticis satyrici locum in tetralogia tenuit, chorus ex senibus Pheraeis compositus est.

146. Stobaeus 26, 1. Σ. ἐκ Συνδείπνου Λάθα Πιερίδων στυγερά καὶ ἀνάρατος ὕδυνάσεις θανάτοις εὐποτμότατε, μελέων ἀνέχουσα βίου βραχὺν ἰσθμόν.

Verba corrupta ab aliis aliter correcte (v. Welcker. p. 233. Schneidewin. Philol. vol. 3. p. 112.), ab nemine satis probabiliter, nisi quod Brunckius θανάτοις ex θνατοῖς corruptum esse vidit. V. 1. ἀνάρατος libri optimi, alii ἀνάρετος, ἀνάρετος.

147. Athenaeus 1. p. 17d. (ex eo Eustathius p. 1828, 28.) Τῶν δ' ἄλλων ποιητῶν ἐνιοὶ τὰς καθ' αὐτοὺς πολυτελείας καὶ βραθυμίας ἀνέπεμπον ὡς οὐσας καὶ κατὰ τὰ Τρωϊκά. Αἰσχύλος γοῦν ἀπρεπῶς που παράγει μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας — καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχαιῶν Συνδείπνῳ,

Ἄλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνην ἔρριπεν οὐδ' ἤμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρῳ κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον· ἔδειματούμην δ' οὐ φίλης ὁσμῆς ὑπο.

V. 4. ὁσμῆς] ὄδμῆς Eustath.

148. Athenaeus 15. p. 679a. Σ. Συνδείπνοις
Οὔτοι γένειον ὦδε χρῆ διηλιφές
φοροῦντα κἀντίπαιδα καὶ γένει μέγαν
μητρός καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρός παρόν.
V. 3. μητρός Nauekius. γαστρός codex.
149. Athenaeus 15. p. 686a. Τοῖς παισὶ παρακε-
λεύομαι κατὰ τὸν Σοφοκλέα, ὃς ἐν Συνδείπνοις φησὶ
Φυράτε, μασσέτω τις, ἐρχεῖτω βαθὺν
κρατῆρ· ὃδ' ἀνὴρ οὐ πρὶν ἂν φάγη καλῶς
ὅμοια καὶ βούς ἐργάτης ἐργάζεται.
V. 1. Φυράτε Meinekius pro φορεῖτε. 2. κρατῆρ
ὃδ' ἀνὴρ] κρητήρα ὃδ' ἀνὴρ codex.
150. Schol. Pindari Isthm. 2, 68. Τὸ γὰρ ἀπόνει-
μον ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. Σ. ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ
Σὺ δ' ἐν θρόνοις γραμμάτων πτυχὰς ἔχων
νέμ' εἴ τις οὐ παρέστιν δὲ ξυνώμοσε.
V. 1. θρόνοις Tourpius pro θρήνοις. Boeckhius πτυ-
χὰς pro πτύχας, recte, nisi ἔχων πτύχας scripsit
poeta. Non attigit hunc locum Matthiae ad Eurip.
Baechar. v. 62. 2. Legebatur ἀπόνειμον νέμει τις
οὐ παρέστι τις ξυνώμοσε. Correxerit Bergkius.
151. Pollux 10, 133. Τὰ δὲ ναυτικά σκεύη — πλη-
κτρα, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ
Ὡς ναοφύλακες νυκτέρου ναυκληρίας
πλήκτροις ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν.
152. Plutarchus Moral. p. 74a. Ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ
τὸν Ἀχιλλέα παροξύνων Ὀδυσσεὺς οὐ φησὶν ὀργί-
ζεσθαι διὰ τὸ δεῖπνον, ἀλλὰ φησὶν
Ἦδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ἐδώλια
δέδοικας
καὶ πρὸς ταῦτα πάλιν τοῦ Ἀχιλλέως διαγανακτοῦν-
τος καὶ ἀποπλεῖν λέγοντος
Ἐγὼ δ' ὁ φεύγεις, οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς·
ἀλλ' ἐγγὺς ἔκτωρ ἐστίν· οὐ μένειν καλόν.
V. 2. οὐ μένειν] Alii libri θυμαίνειν, θυκαίνειν, οὐ
καίνειν.
153. Herodianus περὶ σχημάτων p. 57, 58. ed.
meae. (vol. 8. p. 601. ed. Walz.) Ἀστεϊσμός δέ ἐστι
προσποίησις πιθανῆ τοῦ μὴ λέγειν ἢ μνημονεύειν
ἡμᾶς ἢ λέγομεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ εἰσῆκται λέγων
Ὀδυσσεὺς τῷ Διομήδεϊ
Ἐγὼ δ' ἐρῶ σοι δεινὸν οὐδὲν, οὐθ' ὅπως
φυγὰς πατρῴας ἐξελέηλασαι χθονός
οὐθ' ὡς ὁ Τυδεὺς ἀνδρός αἶμα συγγενοῦς
κτεῖνας ἐν Ἄργει ξείνος ἂν οἰκίζεται,
οὐθ' ὡς πρὸ Θηβῶν ὤμοβρῶς ἐδαΐσατο
τὸν Ἀστάκειον παῖδα διὰ κάρη τεμῶν.
V. 3. οὐθ' Brunekius pro οὐδ'. συγγενοῦς Brun-
ekius pro συγγενές. 4. κτεῖνας] Recte Herwerde-
nus p. 11. πράξας. 5. οὐθ' codex Havn. Ceteri
ὤμοβρῶς Brunekius. Libri ὤμοβρῶτα, ὤμο-
βροτα, ὤμοβρότως.
154. Schol. Sophoclis Oedip. Col. v. 9. et Etym.
M. p. 194, 5. Σοφοκλῆς ἐν Συνδείπνῳ βέβηλον τὸν
ιδιώτην φησὶ.
155. Schol. Sophoclis Aiac. v. 190. Τὸν Ὀδυσ-
σεῖα Σισύφου συνήθως φησὶ Σ. καὶ ἐν Συνδείπνῳ
Ὡ πάντα πράσσω, ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς
ἐνδηλος ἐν σοὶ πάντα χῶ μητρός πατήρ.
V. 2. πάντα χῶ Vaterus pro πανταχοῦ.
156. Hesychius, Ἀζειῶται: ἔθνος τῆς Τρωάδος.
Σ. Συνδείπνῳ.
157. Hesychius, Ἐκκεκώπηται (codex ἐκκεκό—):
ἐξήρτυται (ἐξήρτηται codex). Σ. Συλλόγῳ.
158. Hesychius, Ἐπιξενούσθαι: μαρτύρεσθαι, πο-
ρεύεσθαι. Σ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ καὶ Αἰσχύλος Κρήσ-
σας.

159. Hesychius, Ἐπισειούσης: ἐπικελευομένης. ἀπὸ
τῶν τὰς ἡνίας ἐπιχαλῶντων. Σ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ.

160. Μάσθη: vide fragm. 137.

161. Hesychius, Ξυμβόλους: — τὰς διὰ τῆς φήμης
γινόμενας μαντείας, ἃς Φιλόχορος φησὶ Δήμητρα
εὐρεῖν. Σ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΕΡΑΣΤΑΙ (ΣΑΤΤΡΟΙ).

Respexit hanc fabulam, quae manifesto satyrica
fuit, Ovidius, etsi Sophocle non nominato, Trist. 2,
409—402. de quo loco pluribus dictum ab Welckero
in Append. ad Trilog. p. 168. 305.

162. Stobaeus 64, 13.

Νόσημ' ἔρωτος τοῦτ' ἐπίμερον κακόν·
ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικᾶσαι.
ὅταν πάγου φανέντος αἰθρίου χερσὶν
κρύσταλλον ἀρπάσωσι παῖδες ἀσταγῆ,
τὰ πρῶτ' ἔχουσιν ἡδονὰς ποταινίου,
τέλος δ' ὁ χυμὸς οὐθ' ὅπως ἀφῆ θελεῖ
οὐτ' ἐν χερσὶν τὸ κτῆμα σύμφρονος μένειν.
οὕτω δὲ τοὺς ἐρώντας αὐτὸς ἕμερος
δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλὰκις προσίεται.

V. 1. νόσημ' ἔρωτος legitur ex cod. Paris. B. inter-
polato: in libro optimo (A.) et editione Trincavelli
est ἔρωτος γὰρ νόσημα. Recte Dobraeum (Adversar.
vol. 1. p. 52.) correxisse puto τὸ γὰρ νόσημα, deleto
ἔρωτος, quod ex praecedentibus versibus intelli-
gebatur. 4. παῖδες ἀσταγῆ Salmasius pro παιδίας
ἄγη. 6. χυμὸς] κρυμὸς Meinekius. 3. οὕτω δὲ
Meinekius pro οὕτε. Scaliger οὕτω γε 9. καὶ τὸ]
καὶ τι Meinekius. προσίεται idem pro προίεται.

Plutarchus Moral. p. 508c. Ὡς περὶ οἱ παῖδες τὸν
κρύσταλλον οὕτε κατέχειν οὕτε ἀφείναι θέλουσι. Ze-
nonibus 5, 58. Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον. ἐπὶ τῶν μῆτε
κατέχειν δυναμένων μῆτε μεθεῖναι βουλομένων ἢ παρ-
ομιμία εἴρηται. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς Ἀχιλλέως
ἔρασταίς.

163. Scholiasta Pindari Nem. 3, 60. Διωκομένη
ἢ Θέτις ὑπὸ τοῦ Πηλέως μετέβαλλε τὰς μορφάς, ὅτε
μὲν εἰς πῦρ, ὅτε δὲ εἰς θηρία. ὁ δὲ καρτερήσας πε-
ριγέγονε, περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς καὶ Σο-
φοκλῆς φησὶν — ἐν Ἀχιλλέως ἔρασταίς

Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάται; λέων
δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ.

Schol. Apollonii Rh. 4, 816. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχιλ-
λέως ἔρασταίς φησὶν ὑπὸ Πηλέως λοιδορηθεῖσαν τὴν
Θέτιν καταλιπεῖν αὐτόν.

V. 1. ἐπεστάται] ἐπεστρατεύετο Nauekius, λέων in
versum alterum translato.

164. Schol. Pindari Nem. 6, 90. Οὐκ ἐκ παραδρο-
μῆς δὲ Ζάκοτον εἶπε τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως — ἀλλ'
ὅτι ιδιώτερον παρὰ τὰ ἄλλα κατεσκεύαστο. δίκρουν
γάρ, ὥστε δύο αἰχμὰς ἔχειν καὶ μιᾷ βολῇ δισᾶ τὰ
τραύματα ἀπεργάζεσθαι. — Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως
ἔρασταίς “Ἡ δορός διχόστομον πλάκτρον· δίπτυχοι
γὰρ ὀδύνα μιν ἥρικον Ἀχιλλεῖου δόρατος.” Non So-
phoclis, sed alius poetae haec verba esse videbantur
Heathio.

165. Scholiasta Aristoph. Vespar. 1021. Παιδικὰ
ἐπὶ ἀρρένων καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως ἔρασταίς ἐξείλη-
πται. ἐπιδόντων γάρ τι τῶν σατύρων εἰς τὴν γυ-
ναικίαν ἐπιθυμίαν φησὶν ὁ Φοῖνιξ

Παπαῖ, τὰ παιδίχ', ὡς ὄρᾳς, ἀπώλεσας.

Eadem Photius p. 369, 10. Suidas in παιδικὰ, gram-
maticus Coislinianus apud Bachmannum Aneed. 1.
p. 324. ex quo Montefalconius p. 474. ὡς ὄρωσ' ἀπώ-
λεσας edidit, Bachmannus, ex coniectura, ut videtur,

ὡς ὄρω σ' ἀπώλεσαν, et gramm. in Cramerī Anecd. Paris. vol. 4. p. 173, 9.

166. Athenaeus 9. p. 401d. Τίς μνημονεύει, κατὰ τὸ σύνθετον ὁμοίως ἡμῖν, συάγρου, ἐπὶ τοῦ ἀγρίου συός; Σοφοκλῆς μὲν γὰρ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταίς ἐπὶ κυνὸς ἔταξε τοῦνομα, ἀπὸ τοῦ συός ἀγρεύειν, λέγων Σὺ δ', ὦ Σὺάγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος.

Epitome et ex ea Eustathius p. 1872, 12. βρέφος. Σὺάγρος ex Sophocle memoratur ab grammatico Hermanni p. 320. et in Cramerī Anecd. Paris. vol. 4. p. 245, 20. Apud Sophoclem nomen proprium canis fuisse Athenaei verba docent.

167. Scholiasta Sophoclis Oedip. Col. v. 481. Ὑδατος μελίσσης: ὕδατος καὶ μέλιτος. ἀπὸ γὰρ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιοῦμενον. καὶ ἐν Ἐρασταίς Γλώσσης μελίσσης τῷ κατερρηκῶτι.

168. Choeroboscus p. 463, 27. ed. Gaisf. — ἀρῶ-ξιν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταίς

Ὁ δ' ἐνθ' ὄπλοις ἀρῶξιν Ἡφαιστοῦ τεχνίτου. τοῦτο γὰρ κατὰ μεταπλασμὸν ἀπὸ τοῦ ἀρρήκτοιο γινόμενον, τοῦ ἠ τραπέντος εἰς τὸ ω, προπερισπάται καὶ οὐ προπαροξύνεται, et ἀρῶξιν ὄπλοις p. 367, 32. Scribendum ἀρῶξιν cum Ellendtio, ut ἀρῶξ est in Antig. 251. Codex ὁ δὲ ἐνθ' τεχνίτου in τέχνῃ mutandum videtur. Ἐνδύνη' ὄπλοις ἀρῶξιν Ἡφαιστοῦ τέχνῃ Lobbeck. Paralip. p. 287. de Achille intelligens armis Vulcani induto.

169. Hesychius, Ὀμμάτειος πόθος: διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὄραν ἀλίσκεσθαι ἔρωτι. ἐκ τοῦ γὰρ ἔσορᾶν γίνεται ἀνθρώποις ἔρᾶν. καὶ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταίς ὁματοπάλοχα φησίν. Verba corrupta Casaubonus sic correxit, ὁμμάτων ἀπο λόγχα φησίν, recte, nisi quod fugit eum φησίν ex ἀφίησιν vel ἀφίεις esse corruptum. Similem locutionem ἕμερον ἀφίεις memoravit Pollux 3, 71. ubi de vocabulis amatoriis agit. De versu proverbiali ἐκ τοῦ γὰρ ἔσορᾶν γίγνεται ἀνθρώποις ἔρᾶν v. Diogenian. 4, 49. aliosque paroemiographos ibi indicatos ab Leutschio.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

Daedalus in scenam produxerunt Plato, Aristophanes et Eubulus comici: tragicorum solus Sophocles, si quid scriptorum silentio tribuendum. Drama haud dubie fuit satyricum, cuius de argumento coniecturas protulit Welckerus p. 73—75. ductas ex nomine Τάλω Cretensis, cuius partes in hac fabula fuisse ex annotatione scholiastae Apoll. Rh. intelligitur, quam fragm. 172. apponemus.

170. Pollux 7, 117. Ἐπεὶ δὲ καὶ τοὺς οἰκοδόμους Ὀμηρος τέκτονας καλεῖ, καὶ ἀρχιτέκτων εἴρηται παρὰ Πλάτωνι. βίαία γὰρ ἢ ἐν τῷ Σοφοκλέους Δαιδάλω "Τεκτόναρχος Μοῦσα." Τεκτονουργός per ἀρχιτέκτων explicat Hesychius: quae glossa ipsa quoque ex poeta aliquo sumta videtur.

171. Schol. Platonis p. 396. Σαρδάνιος γέλως — Σιμωνίδης δὲ ἀπὸ Τάλω τοῦ χαλκοῦ, ὃν Ἡφαιστος ἐδημιούργησε Μίνω, φύλακα τῆς νήσου ποιήσασθαι, ἔμψυχον ὄντα, τοὺς πελάζοντάς φησι κατακαίοντα ἀναρεῖν. ὅθεν ἀπὸ τοῦ σεσηρῆναι διὰ τὴν φλόγα τὸν σαρδάνιον φησι λεχθῆναι γέλωτα. ὁμοίως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Δαιδάλω. Confer paroemiographos s. v. Σαρδάνιος γέλως.

172. Schol. Apollonii Rhodii 4, 1638. Τάλως δὲ ἦν μὲν τοῦ γένους ἐκείνου τοῦ χαλκοῦ· ὄλος δὲ χαλκοῦς ὢν σύριγγα εἶχεν ἐπὶ τοῦ σφυροῦ ὑμένι περιεχομένην. σύριγγε δὲ ἔστιν ἢ περόνη. βραγείσης οὖν τῆς σύριγγος εἴμαρτο ἄλωνα αὐτὸν τοῦτο δὲ καὶ SOPHOCLES.

Σοφοκλῆς φησιν ἐν Τάλω. Brunckius ἐν Δαιδάλω. Nihil mutandum: nam primariam fabulae personam pro nomine fabulae nominavit grammaticus, quod saepe fecerunt grammatici.

173. Scholiasta Aristoph. Pacis v. 73. Μεγάλοι λέγονται εἶναι κατὰ τὴν Αἴτην κἀνθαροί. — Σοφοκλῆς Δαιδάλω "Ἄλλ' οὐδὲ μὲν δὴ κἀνθαρος τῶν Αἰτναίων πάντως." λέγει δὲ (delevi πάντως post λέγει δὲ repetitum) εἰκάζων εἰς μέγαν. Fort. ἄλλ' οὐ μὲν δὴ κἀνθαρος οὗτος | τ. Α. π. ἄλλ' οὐ μὲν δὴ dixit Sophocles El. 103.

174. Hesychius, Γοργάδων: ἀλιάδων. Σ. Δαιδάλω. Intelligendum de deabus marinis. V. L. Dindorf in Thesuro vol. 2. p. 727. ed. Paris. Zonaras p. 448. Γοργάδες· αἱ δέσποιναί. Hesychius infra, Γοργίδες αἱ Ὠκεανίδες.

175. Hesychius, Ἐσέφθην: ἐσεβάσθην, ἠσυχάσας ἠσχύνην. Σ. Δαιδάλω (codex παιδάλω). ἐσέφθην ex Sophocle Choeroboscus in Theodos. p. 489, 22. et Photius p. 19, 7. Male ἐσέβθην scriptum in Cramerī Anecd. Oxon. vol. 4. p. 338, 17.

ΔΑΝΑΗ.

Hanc tragoediam fortasse non diversam fuisse ab Acrisio supra dictum est ubi de Acrisio agebamus.

176. Scholiasta Iiacis v. 1. et ex eo Suidas s. v. πείρα, Πείρα γὰρ ἢ βλάβη, ὡς καὶ ἐν Δανάη Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πείραν· ἐν δ' ἐπίσταμαι, τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδ' ἐγὼ διόλλυμαι.

177. Hesychius, Ἀνθήμερον: σήμερον ἡμέρα. Σ. Δανάη. Brunckius Αὐθημερόν. Glossas similiter corruptas comparavit Ahrens. de dial. Dor. p. 272. Praecedit apud Hesychium, Ἀνθ' ἡμέρας: δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

178. Hesychius, Ἀφροδισία ἄγρα: Σ. Δανάη Γόνον τε μήλων κἀφροδισίαν ἄγραν.

(Codex γόνιον μήλων.) οἱ μὲν τοὺς πέρδικας, οἱ δὲ πρὸς τὸν καθαρμὸν ἀρμόζουσιν, τῇ δὲ θηλείᾳ παλεύοντες αἰροῦσιν αὐτούς. κακῶς δὲ· χοίρω γὰρ καθαίρουσι καὶ ἀρνίω, ἄλλ' οὐ πέρδικι. λέγει οὖν τὴν τῶν συῶν, διὰ τὸ καταφερέες εἶναι τὸ ζῷον πρὸς συνουσίαν. — δύνεται δὲ καὶ τὴν τῶν αἰγῶν γονὴν δηλοῦν. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 472, 22. Ἀφροδισία ἄγρα· οἱ πέρδικες διὰ τὸ τοὺς θηρῶντας τῇ θηλείᾳ ἐπιβουλεύοντας αἰρεῖν αὐτούς. Eustathius p. 1183, 19. λέγεται δὲ, καὶ ἀφροδισία ἄγρα καθὰ πέρδιε, οὕτω καὶ οὗς· καὶ γὰρ καὶ ὁ χοῖρος κατωφερῆς εἰς ἀφροδισία. V. Bergk. ad Anacr. p. 227.

179. Antiatticista p. 85, 18. Βράχιστον: βραχύτατον. Σ. Δανάη.

180. Antiatticista p. 90, 31. Δαιμονίζεσθαι: Σ. Δανάη. δεδαιμονισμένον ἀντὶ τοῦ τεθεωμένου.

181. Antiatticista p. 97, 31. Ζῆ: ἀντὶ τοῦ ζῆθι. — Σ. Δανάη "Ζῆ, πῖνε, φέρβου."

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟΣ (ΣΑΤΤΡΙΚΟΣ).

182. Grammaticus Bekkeri p. 385, 18. Ἄλυπον ἄνθος ἀνίας: εἰ θέλοις εἰπεῖν ἐπὶ τινος πράγματος ὁ λύτης ἀπαλλάττει, οὕτως ἂν χρήσαιο, ὡς καὶ Σ. ἐν τῷ Διονυσιακῷ σατυρικῷ ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευσάμενων τῶν κατὰ τὸν χορὸν σατύρων

Πόθεν ποτ' ἄλυπον ὕδε
εὔρον ἄνθος ἀνίας;

ὄλον δὲ τὸ μελύδριον πολιτικὸν ἄγαν γέγονε. μετὰ γὰρ τῆς ἄλλης ἐναργείας λελυμένην ἔχει τὴν ἐρμηνείαν καὶ μεθύουσιν ἀρμόττουσαν. Incertae de argumento fabulae sunt coniecturae Welckeri in Appendice ad librum de Trilogiis Aeschyleis p. 296. 297.

183. Hesychius, Θωρηθείς: Θωρηχθείς, μεθυσθείς. Σ. Διονυσιακῶ.

ΔΟΛΟΠΕΣ.

Valde incertae Welckeri (p. 140—145.) coniecturae de argumento huius fabulae, quam non diversam fuisse credit ab tragoedia Φοίνιξ inscripta.

184a. Photius p. 36, 12. et Etymol. M. p. 393, 43. Εὐναίος: ἐγκεκρυμμένος. Σ. Δόλοψιν

Εὐναίος εἴη δραπέτιν στέρην ἔχων. Hesychius, Εὐναίος: λαγώς. Σ. Δόλοψι. καπητήχης. κατεπητήχως Nauckius.

184b. Cyrillus ap. Schowinum ad Hesych. p. 781. Χαμεύνη: ἡ ἐπὶ γῆς κατάκλισις. καὶ τὸ ταπεινὸν κλιβίδιον χαμεύνη. Σοφοκλῆς Δόλοψι.

ΕΛΕΝΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ.

“Ἐλένη. Ἐλένης ἀρπαγή. Ἐλένης ἀπαίτησις. Fabulas quibus argumentum praebuit Helenae historia, omnes coniungo; nescio quattuordecim dicam, an tres, an solummodo duas. ΕΛΕΝΗ citatur nude a comici enarratore ad Equites 84. ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ [quo nomine Alexis comoediam scripsit] laudatur ab auctore argumenti Aiacis, et ita quidem ut intelligatur exhiberi in hoc dramate, si modo scriptum fuit unquam, debuisse Helenam e Troia ereptam, non autem Thesei facinus, qui illam necdum maturam rapuerat. Reliquarum duarum certior est auctoritas.” Brunck. Manifestum est duas fuisse fabulas, alteram tragoediam, Ἐλένης ἀπαίτησιν, alteram drama satyricum Ἐλένης γάμον. De Helena repetita vid. schol. Homeri Il. 3, 206. et Ovidius Metam. 13, 200. Coniecturas de singulis partibus fabulae proposuit Welckerus p. 117 seqq. et de satyrico dramate in Appendice ad Trilog. p. 304.

185. Schol. Aristoph. Equit. 84. Βέλτιστον ἡμῖν αἶμα ταύρειον πιεῖν: — ἔστι γοῦν ἀπὸ Σ. Ἐλένης Ἐμοὶ δὲ λῦστον αἶμα ταύρειον πιεῖν, καὶ μὴ τι πλείους τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας. τινὲς δὲ φασὶν ὅτι Σοφοκλῆς περὶ Θεμιστοκλέους τοῦτό φησι. ψεύδονται δέ: οὐ γάρ ἐστι πιθανόν. V. 2. Legatur μή γε (μήτε codex Flor.) πλείω. Ceterum conf. fragm. 20.

186. Schol. Euripidis Phoeniss. 301. (312.) vol. 3, p. 118. ed. Oxon. Εἴ γάρ καὶ Ἑλληνικῶς ἐλάλουν αἱ Φοίνισσαι, ἀλλ' οὖν γε τὴν πάτριον ἀπήχησιν ἔσωζον τῆς φωνῆς, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἐλένης ἀπαίτησει Καὶ γὰρ χαρακτήρ αὐτὸς ἐν γλώσση τί με παρηγορεῖ Λάκωνος ὁσμᾶσθαι λόγου.

V. 1. αὐτὸς Hermannus pro αὐτὸς. 2. παρηγορεῖ — ὁσμᾶσθαι] προσηγορεῖ — ὁρμᾶσθαι codices plerique.

187. Erotianus p. 180. (p. 77. ed. Klein.) Θράσσει — ἔστι δὲ ὄχλει, καὶ Σ. ἐν Ἐλένης ἀπαίτησει φησι Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἢ θράσσει γένυν τε ὡς τοῦ μὲν ἔωλον γραφίους ἐνημμένους. V. 2. ἔωλον] Sic codex Paris. 2651. αἰῶλον Paris. 2614. αἰῶλον Paris. 1868. Verba corrupta ab aliis aliter tentata: v. Welcker. p. 122. γραφίους in γραβίους mutabat Schneiderus in Lexico.

188. Strabo 14, p. 643. Οἱ δὲ τὸν Κάλχαντά φασὶν ἀποθανεῖν ὑπὸ λύπης καὶ κατὰ τι λόγιον. λέγει δ' αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐν Ἐλένης ἀπαίτησει, ὡς εἰμαρμένον εἴη ἀποθανεῖν, ὅταν κρείττονι ἑαυτοῦ μάντει περιτύχη. οὗτος δὲ καὶ εἰς Κιλικίαν μεταφέρει τὴν ἔριν (Calchantis et Mopsi) καὶ τὸν θάνατον τοῦ Κάλχαντος. Ibid. p. 675. ἤρισαν περὶ τῆς μαντικῆς ὅ τε Κάλχας καὶ ὁ Μόσχος: ταύτην τε γὰρ τὴν ἔριν μεταφέρουσιν ἔνιοι, καθάπερ καὶ Σοφοκλῆς, εἰς τὴν Κιλικίαν, καλέσας ἐκεῖ-

νος αὐτὴν Παμφυλίαν τραγικῶς, καθάπερ καὶ τὴν Λυκίαν Καρίαν καὶ τὴν Τροίαν καὶ Λυδίαν Φρυγίαν. καὶ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Κάλχαντος ἐνταῦθα παραδίδασιν ἄλλοι τε καὶ Σοφοκλῆς. V. Welcker. p. 123.

189. Hesychius, Ἀναχαιτίζειν: ἀναπέθειν, ἀναχαιτιοῦν. ἀνακρούεται, ἀναποδίζει. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων. Σ. Ἐλένης ἀπαίτησις. Suidas Ἀναχαιτίζει: αἰτιατικῆ. ἀναποδίζει, ἐγκόπτει. ἀναχαιτίζειν Σοφοκλῆς τὸ ἀπειθεῖν καὶ ἀντιτείνειν.

ΕΛΕΝΗΣ ΓΑΜΟΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

Aristides vol. 2, p. 307. (cuius verba repetit Photius Bibl. p. 438, 6.) Αὐτὴν μὲν γὰρ ἕαν ἰδῶσι τὴν Ἐλένην, Ἐλένην λέγω; θεράπαιναν μὲν οὖν ὁποῖαν ἐποίησε Μένανδρος τὴν Φρυγίαν, τῇ ὄντι παιδιὰν ἀποφαίνουσι τοὺς σατύρους τοῦ Σοφοκλέους. Satyri igitur huius dramatis, ut monet Nauckius, quum Helenam conspexerunt, turpi libidine inflammantur.

190. Athenaeus 3, p. 76d. (ex eoque Eustath. p. 1205, 3.) Σοφοκλῆς ἐν Ἐλένης γάμῳ τροπικῶς τῷ τοῦ δένδρου (ἔρινοῦ) ὀνόματι τὸν καρπὸν ἐκάλεσεν εἰπὼν Πέπων ἔρινος ἀχρεῖος ὦν

ἔς βρώσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγω. πέπων δ' ἔρινος εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ πέπον ἔρινος.

V. 1. ἀχρεῖος ex glossemate illatum recte delere videtur Cobetus Var. Lect. p. 289. Aptius foret αὐτό, quod sensit Porsonus quum coniecisset πέπων ἔρινος ὡς ἀχρεῖος αὐτὸς ὦν. 2. ἐς] εἰς apud Eust.

191. Etymolog. M. p. 601, 20. Νένωται: νενόηται. παρὰ Σοφοκλεῖ Ἐλένης γάμῳ. Hesychius, Νένωται: ἐν νῷ ἔχει. Est forma Ionica, de qua dixi in Comment. de dialecto Herodoti p. viii.

192. Photius p. 371, 21. Πανόν: ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνειν σχηματισθέντα κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ. Σ. Ἐλένης γάμῳ. “Fortasse haec supplenda ex Eustathio p. 1189, 24. ὁ δ' αὐτὸς (φανός) καὶ πανός, ἀπὸ τοῦ φαίνειν σχηματισθείς, φασὶ, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ, οἷον “πανοῦχον ἀφαντες φλόγα.” V. Meinekium Com. vol. 4, p. 378.” Nauck.

193. Grammaticus in appendice ad Photium p. 674, 20. Ὅροσάγγαι οἱ σωματοφύλακες, ὡς Ἐλένης γάμῳ καὶ Τρωίλῳ.

ΕΠΙΓΟΝΟΙ.

194. 195. “Sophoclis Epigonos Latine expresserat Attius, cuius versum laudat Cicero Tuscul. 2, 24. Tum Cleanthem, quum pede terram percussisset, versum ex Epigonis ferunt dixisse:

Audisne haec, Amphiarae sub terram abdite?

Sophoclis Epigonorum ab Attio conversorum meminit Cicero in libro de oratorum optimo genere cap. 6. Euripidis Andromacham apud Romanos docuit Ennius: Antiopam Pacuvius: Sophoclis Epigonos Attius.” Brunck. Fabulam non diversam esse ab Eriphyla Welckerus p. 269. coniecit probabiliter. De Attii Epigonorum fragmentis (quae fabula Eriphyla appellatur a Prisciano vol. 1, p. 251. Kr.) dixit idem p. 270. et seqq. et O. Ribbeckius ad Trag. Fragm. p. 314 seqq.

196. Stobaeus 38, 27.

Φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια τοῖς φθονουμένοις νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς ἢ π' ἐπὶ τοῖς καλοῖς πλέον.

197. Stobaeus 73, 51.

ᾧ πᾶν σὺ τομήσασα καὶ πέρα, γύναι, κάκιον ἄλλ' οὐκ ἔστιν οὐδ' ἔσται ποτὲ γυναικός, εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς.

V. 1. γύναι] γυνή libri optimi. 3. εἴ] ἢ ei vel ἦει libri.

198. Athenaeus 13. p. 584d. Ἀνδρονίκου δὲ τοῦ τραγῳδοῦ ἀπ' ἀγῶνός τινος, ἐν ᾧ τοὺς Ἐπιγόνους εὐημερήκει, πίνειν μέλλοντος παρ' αὐτῆ (Γναθαίην) καὶ τοῦ παιδὸς κελεύοντος τὴν Γναθαίαν προσαναλώσαι,

Ἐλόμενε παιδῶν, ποῖον εἶρηκας λόγον;
Non liquet utrum Aeschylī an Sophoclis Ἐπιγόνους dicat.

De fragmento per errorem ad hanc fabulam relato vide ad 230.

ΕΡΙΣ.

Ἐριν Welckerus in Append. ad Trilog. p. 313. intelligit contentionem Iovis et Neptuni de Themide, quae θεῶν ἔρις τε καὶ κρίσις διὰ Θέμιδος τε καὶ Διὸς dicitur a Platone Rep. 2. p. 379e. Cuiusmodi drama Ἐρις inscribi poterat, ut Κρίσις drama satyricum inscriptum fuit omisso θεῶν. Fuit autem Ἐρις quoque satyricum, ut vel ex fragm. 199. colligi potest.

199. Athenaeus 14. p. 646d. Ἰτριον περμάτιον λεπτὸν διὰ σφράμου καὶ μέλιτος γινόμενον. μνημονεύει αὐτοῦ — Σοφοκλῆς Ἐριδι

Ἐγὼ δὲ πεινώσ' αὐτὸς πρὸς ἴτρια βλέπω.

200. Hesychius, Εὐωρος γάμος: Σ. Ἐριδι. ἤτοι ὠραῖος (ὠριος codex) ἢ ὀλίγυρος. οὕτω γὰρ λέγουσι κατὰ ἀντίφρασιν, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Σκυρίαίς χρῆται τῷ εὐωριάζειν. Pro γάμος legendum esse γάμου docet interpretatio ὀλίγυρος quamvis falsa. Monuit Nauckius.

201. Antiatticista p. 108, 9. Μίαν μίαν: ἀντὶ τοῦ κατὰ μίαν. Σ. Ἐριδι.

ΕΡΙΦΤΑΗ.

Hoc drama idem cum Epigonis esse videri Welckero supra diximus ad Fragm. 195.

202. Stobaeus 1, 1.

Ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι.

203. Stobaeus 7, 7.

Ἀνδρῶν γὰρ ἐσθλῶν στέρνον οὐ μαλάσσεται.

Similiter Menand. Monost. 31. ἀνδρὸς πονηροῦ σπλάγχχον οὐ μαλάσσεται.

204. Stobaeus 43, 7.

Ὅπου δὲ μὴ τάριστ' ἐλευθέρως λέγειν

ἔξεστι, νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ χείρονα,

ἀμαρτία σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν.

V. 1. τάριστ' Wytenbachius. τὰ βῆστ' libri.

Imitatur Homeri Il. 1, 576. ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.

V. Boiss. Anecd. nov. p. 68.

205. Stobaeus 99, 20.

Πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὦν θεῖα τύχη;

ὄπου τὸ δεινὸν, ἔλιπς οὐδὲν ὠφελεί.

206. Stobaeus 117, 3.

Γῆρα πρεπόντως σῶζε τὴν εὐφημίαν.

πρεπόντως Nauckius. Libri προσηκόντως vel προσόντως, ex quo Brunckius προσήκων fecerat. εὐφημίαν ex εὐθυμίαν corruptum esse potest.

207. Clemens Strom. 6. p. 741. Λάβοις δ' ἂν ἐκ παραλλήλου — Εὐριπίδου μὲν ἐκ τοῦ Ὀρέστου “ὦ φίλον ὕπνου θέλητρον ἐπίκουρον νόσου,” Σοφοκλέους δὲ ἐκ τῆς Ἐριφύλης,

Ἄπελθ' ἐκείνης ὕπνον ἰατρὸν νόσου.

ἄπελθ' ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου Valckenar. ad Hippolyt. p. 313. Minus probabilis Nauckii coniectura ἄπελθε· κινεῖς ὕπνον ἰατρὸν νόσου, ut ἔξ ὕπνου κινεῖν δέμας dixit Euripides Bacch. 680.

208. Appendix Vat. Proverb. 2, 49. (vol. 1. p. 423. ed. Schn.) Καὶ γὰρ Ἀργεῖους ὄρας: αὕτη Σοφοκλέους. πεποῖηται γὰρ Ἐριφύλη πρὸς Ἀλκμαίωνα λέγουσα
Καὶ γὰρ Ἀργεῖους ὄρω.

εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐκτενῶς πρὸς ὀτιοῦν βλεπόντων καὶ καταπληκτικὸν τι δοκούντων ὄραν. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν εἰς κλοπὴν ὑπονοουμένων. κωμῳδοῦνται γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο.

209. Ioannes Damasc. in Gaisfordi appendice ad Stobaeum vol. 4. p. 13. (sive post Ecl. p. 699, 3.) Σοφοκλέους Ἐριφύλη

*γλῶσσ' ἐν οἷσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχεις,

ὄπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον.

V. 1. Ἡ supplet Brunckius et ἔχει scribit. Γλῶσσ' ἐν κενοῖσιν ἄ. τ. ἔχει Iacobsius. Fort. Ὡ γλῶσσ', ἐν οἷοις —

ΕΡΜΙΟΝΗ.

210. Eustathius p. 1479. (conf. schol. Odys. 4, 4.) Σοφοκλῆς δὲ, φασίν, ἐν Ἐρμιόνη ἱστορεῖ ἐν Τροίᾳ ὄντος ἔτι Μενελάου ἐκδοθῆναι τὴν Ἐρμιόνην ὑπὸ τοῦ Τυνδάρεω τῷ Ὀρέστῃ· εἶτα ὕστερον ἀφαιρεθείσαν αὐτοῦ ἐκδοθῆναι τῷ Νεοπτολέμῳ κατὰ τὴν ἐν Τροίᾳ ὑπόσχεσιν· αὐτοῦ δὲ Πυθοῖ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Μαχαίρεως, ὅτε τὸν Ἀπόλλω τινύμενος τὸν τοῦ πατρὸς ἐξεδίκει φόνον, ἀποκαταστήναι αὐτὴς αὐτὴν τῷ Ὀρέστῃ· ἔξ ὧν γενέσθαι τὸν Τισαμενὸν, φερωνύμως οὕτω κληθέντα παρὰ τὴν μετὰ μένους τίσιν, ἐπεὶ ὁ πατήρ Ὀρέστης ἐτίσατο τοὺς φονεῖς τοῦ Ἀγαμέμνονος. “Confer interpretem Hygini ad fab. 123. ubi ex his Eustathii verbis corrigitur scholiasta Euripidis ad Orest. 1687.” Brunck. Apud schol. Euripidis Neoptolemi mors narratur ex Euripide et Pherecyde, additurque ταῦτα γενεαλογεῖ καὶ Σοφοκλῆς. Aliorum locos collegit Welckerus p. 220 seqq. comparatis etiam Pacuvii Hermionae fragmentis, de quibus v. Ribbeckius ad Fragm. Trag. p. 289—291. Euripides Hermionam in scenam produxit in Andromacha.

211. Stephanus, Ἀγυαία: τόπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πορευτὴν ὁδὸν — τὸ τοπικὸν ἀγυαῖος. Σοφοκλῆς Ἐρμιόνη

Ἄλλ' ὦ πατρώας γῆς ἀγυαίου πέδον.

212. Antiatticista p. 87, 25. Γνωστός: ἀντὶ τοῦ γνῶριμος. Σ. Ἐρμιόνη.

ΕΥΜΗΛΟΣ.

213. Hesychius, Αἵματος ἄσα Ἄρηα: αἵματος κορέσαι τὸ δόρυ. ἢ αἵματι μολῦναι καὶ χρῶσαι αὐτό. ἄση γὰρ ἢ ῥυπαρία. ὅθεν καὶ ἀσάμινθος (codex ἀσάμεθα), ἐν ἣ τὴν ἄσην μυθῶντες ἐνεορεῖ (corrigitur ἐλούοντο ex Suida s. v. ἀσάμινθος). Σοφοκλῆς Εὐμήλω. Codex ἀμήλω. Glossam Homericam post μυθῶντες defectam cum alia glossa, cuius exciderit initium, coaluisse coniecit Schmidtus.

214. Harpocratio, Καθελών: Δημοσθένης — ἀντὶ τοῦ ἀνελών ἢ ἀποκτείνας. ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ Στησίχορος ἐν Ἰλιοπέριδι καὶ Σοφοκλῆς ἐν Εὐμήλῳ. Ex Epitome Photius p. 122, 1.

ΕΥΡΥΤΑΛΟΣ.

215a. “Euryalus filius fuit Ulyssis et Euippes, quem ab ipso patre Ulysse interfectum alii narrant, alii vero Telemacho. Vide Parthenii Erotica cap. 3. cuius inscriptio est: Περὶ Εὐίππης ἱστορεῖ Σοφοκλῆς Εὐρύταλῳ. Eustathius p. 1796, 52. Κατὰ δὲ Λυσίμαχον (ἐν Νόστοις) υἱὸς αὐτῷ (Ὀδυσσεῖ) ἔξ Εὐίππης Θεσπρωτίδος Λεοντόφρων, ὃν ἄλλοι Δόρυκλόν φασι.

Σοφοκλῆς δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς (Εὐπίπης) Εὐρύαλον ἰστορεῖ, ὃν ἀπέκτεινε Τηλέμαχος." Brunck. Extrema Parthenii verba τρωθεὶς ἀκάνθη θαλασσίας τρυγόνος ἐτελεύτησεν senarium τρωθεὶς ἀκάνθη τρυγόνος θαλασσίας efficere monet Meinekius, quem Sophocles esse posse. Breviter de hac tragoedia dixit Welckerus p. 248.

ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ.

215b. Hesychius, Ἀδόξαστον: ἀσάλπιστον. Σοφοκλῆς εὐρησά. Recte haud dubie Musurus Εὐρύσακει, quum L. Attius Eurysacem tragoediam scripserit, fortasse Sophoclem imitatus, ut monet Welckerus p. 198. Eadem glossa in Bekk. Anecd. p. 314, 28., sed omisso fabulae nomine. Sophocles quomodo hanc fabulam tractaverit nescimus: facilius est de Attii tragoediae compositione coniecturas facere. De qua videnda quae Welckerus p. 198—203. et Ribbeckius in annotationibus ad Attium p. 328—332. dixerunt.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩΙ (ΣΑΤΤΡΙΚΟΣ).

216. "Hercules in Taenaro ad inferos descendit ad Cerberum in lucem educendum: hinc fabulae satyricae nomen et argumentum." Tour. Chorum ex Helotibus compositum fuisse memoravit Eustathius p. 297, 37. ἐν γοῦν τοῖς Ἡρωδιανοῦ εὐρηται ὅτι Ἐύλωτες οἱ ἐπὶ Ταϊνάρῳ σάτυροι. Nomen fabulae, quod non dubium est quin Ἡρακλῆς ἐπὶ Ταϊνάρῳ fuerit, variis modis scriptum in locis grammaticorum infra indicandis. Ἡρακλῆος haec fabula dici videtur ab Orione in Gnomologio codicis Vindob. ap. Schneidewin. in Coniectan. crit., ubi duo afferuntur fragmenta, alterum p. 47. ἐκ τοῦ Ἡρακλείσκου σατυρικής (sic codex),

Κρεῖσσον θεοὶς γάρ ἢ βροτοῖς χάριν φέρειν·
alterum p. 49. ἐκ τοῦ Ἡρακλείσκου Σοφοκλέους,

Τὸν δρῶντα γάρ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.

Sed manifestum est Ἡρακλείσκου illud sive ab grammatico sive ab librario fictum esse ex Ἡρακλέους σατυρικοῦ. Versus prior in Florilegio Leidensi 98. (in Schneidew. Philologo vol. 6. p. 587.) sine nomine poetae et fabulae affertur. Alterum memorat scholiasta Pindari Nem. 4, 51. παρὰ τοῦτο ὁ τραγικός "τὸν δρῶντὰ πού τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται." Argianus Anab. 6, 13, 5. καὶ τι καὶ ἱαμβεῖον ἐπειπεῖν· τὸν δὲ νοῦν εἶναι τοῦ ἱαμβεῖου ὅτι τῷ τι δρῶντι καὶ παθεῖν ἔστιν ὀφειλόμενον. Simillimus versus δράσαντι γάρ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται Aeschilo tribuitur ab Theophilo ad Autolycum 2, 53. p. 252. et Stobaeo Ecl. 1, 3, 24. p. 118.

217. Athenaeus 9. p. 375d. Χοῖρον δὲ Ἴωνες καλοῦσι τὴν θήλειαν, ὡς Ἰππῶναξ — καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταϊναρίοις

Τοιγὰρ ἴω δεῖ φυλάξαι χοῖρον ὥστε δεσμῖαν.

Codex τοιγαριῶδη φυλάξαι χοῖρος ὡς τε δεσμῖων.

218. Pollux 10, 110. Προσθετέον δὲ τῷ μαγειρῷ καὶ εὐλα καύσιμα καὶ κληματίδας καὶ ἐκκαύματα, εἰπόντος Σοφοκλέους ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ
Συνέλεγον τὰ εὐλ', ὡς ἐκκαυμάτων
μή μοι μεταῦ προσδεήσειεν.

Vulgo ἐκκαύματα. Idem 7, 109. Ἐκκαύματα Σ. ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ "Συνέλεγον τὰ εὐλ', ὡς ἐκκαυμάτων μή μοι δεήσειεν."

219. Stephanus, Χώρα: — χωρίτης — Σοφοκλῆς — ἐν Ἡρακλεῖ

Τρέφουσι κρήνης φύλακα χωρίτην ὄφιν.

Iacobsius Ἡρακλεῖ σ. (i. e. σατυρικῷ), Τρέφουσι —. Legebatur Ἡρακλεῖ στρέφουσι —. Conf. infra ad fragm. 333.

220. Hesychius, Ἀλαλίαν: πονηρίαν, ἀταξίαν. Σ. ἐπὶ Ταϊναρίοις. Codex ἐπὶ παιενάροις. Videntur grammatici hanc fabulam Ἐπιταϊναρίους dixisse, satyros intelligentes.

221. Hesychius, Ἀργέμων: τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων. οἱ δὲ ὀφθαλμῶν (codex ὀφθαλμῶν). Σ. ἐπὶ Ταϊνάρῳ σατυρικῷ.

222. Hesychius, Κύκλους καὶ τροχούς: τὰ τεῖχη τροχόν δὲ τὸ τεῖχος, ὡς Σ. Ἡρακλεῖ "Κυκλώπιον τροχόν."

223. Photius p. 359, 25. Οὐκ ὤφειεν: οὐ βλάπτει. Σ. ἐν ἐπὶ τεράρῳ σατύροις. Corrigendum οὐ κωφεῖ, de quo dixerunt Hesychii interpretes ad glossas Κωφεῖ: κακουργεῖ, βλάπτει, κωλύει, πηροῖ. et Οὐ κωφεῖ: οὐ βλάπτει, οὐ πηροῖ. et Κωφητέος: βλαπτέος.

De fragmento ad hanc fabulam, ut videtur, referendo vide ad fragm. 695.

ΗΡΙΓΟΝΗ.

Erigonam tragoediam L. Attius scripsit, fortasse Sophoclem imitatus, quam non diversam esse ab Ἀλήτῃ Welckeri coniectura est supra exposita.

224. Etymolog. M. p. 762, 12. Τοπάζειν: στοχάζεσθαι, ἐνθυμείσθαι, ὑπονεῖν. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἡριγόνῃ

"Α δὲ

δόξη τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω.
Similiter Photius p. 595, 7. et Suidas.

225. Erotianus p. 374. (p. 128. ed. Klein.) Ὑποφρον: κρυφαῖον, ὡς φησιν ὁ Ταραντίνος. μαρτυρεῖ γάρ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σηριγόνῃ λέγων
Νῦν δ' εἰρή ὑποφρος ἔξ αὐτῶν ἔως
ἀπώλεσέν τε καὶ τὸς ἔξαπώλετο.

μὲνηται ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ἡριγενείῃ. καὶ ὁ Ἰπποκράτης δὲ σαφῶς ποιεῖ λέγων "οὐθὲν ὅτι καὶ ὑποφρον καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας." Sophocles versus prior graviter corruptus est. Vocabuli autem ab Erotiano notati vera forma est ὑπαφρος, de qua dixi in Thesaurο vol. 8. p. 137. allatis aliorum de hoc adiectivo locis grammaticorum.

ΘΑΜΥΡΑΣ.

Atticam nominis formam Θαμύρας, qua usus est Sophocles, librarii in plerisque scriptorum locis in Θάμυρις mutarunt. Recte Cyrillus in Cramerī Anecd. Paris. vol. 4. p. 183, 13. Θάμυριν· — Ἀττικοὶ δὲ ὁ Θαμύρας, cuius formae exempla sunt apud Platonem aliosque, de quo dixi in Thesaurο vol. 4. p. 247.

Athenaeus 1. p. 20. Σοφοκλῆς δὲ πρὸς τῷ καλὸς γεγενῆσθαι τὴν ὤραν ἦν καὶ ὀρηστικὴν δεδιδασμένους, καὶ μουσικὴν ἔτι παῖς ὦν παρὰ Λάμπρῳ — καὶ τὸν Θαμύριν διδάσκων αὐτὸς ἐκίθαρσεν. ἄκρως δὲ ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν καθῆκε. Scripserat Vitae Sophocles (Schol. vol. 2. p. 2, 13.) Φασὶ δ' ὅτι καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν ἐν μόνῳ τῷ (μονῳδῷ Welckerus p. 425.) Θαμυρίδι ποτε ἐκίθαρσεν, ὅθεν καὶ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ μετὰ κιθάρας αὐτὸν γεγράφθαι. De persona Thamyrae Pollux 4, 141. τὰ δ' ἔσκενα πρόσωπα Ἀκταίων ἐστὶ κερασφόρος, ἢ Φινεύς τυφλός, ἢ Θάμυρις τὸν μὲν ἔχων γλαυκὸν ὀφθαλμὸν, τὸν δὲ μέλανα. Argumentum fabulae Sophocleae fuit Tha-

myrae certamen cum Musis, quae cholwσάμενα πηρόν θέσαν, αὐτὰρ αἰοιδὴν θεσπεσίην ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστῶν (Hom. II. 2, 599). Sed quomodo hoc argumentum tractaverit Sophocles ex fragmentis conici non potest. Dixit de eo Welckerus p. 419.—428.

226. Pollux 4, 75. Μόναυλος εὐρημα μὲν ἔστιν Αἰγυπτίων, μέμνηται δὲ αὐτοῦ Σ. ἐν Θαμύριδι. Athenaeus 4. p. 175. Τοῦ δὲ μοναύλου μνημονεύει Σοφοκλῆς μὲν ἐν Θαμύρᾳ οὕτως

᾿Ωχκε γὰρ κροτητὰ πηκτῶν μέλη,
λύρα μοναύλοις τε χειμωντῶν
ναος στέρημα κωμασάσης.

V. 2. 3. ab nemine dum probabiliter emendati. λύρα μοναυλοῖ θ' οἷς ἐχαίρομεν τέως Nauckius. Alia tentavit Herwerdenus p. 25. λύρα μοναυλοῖ θ', οὐς τύχη, χειμῶν ὅπως | ναὸς τέρεμνα κωμάσασ' ἀνήρπασεν.

227. Athenaeus 14. p. 637a. Σοφοκλῆς δ' ἐν Θαμύρᾳ

Πηκταὶ δὲ λύραι καὶ μαγαδίδες
τά τ' ἐν Ἑλλήσι ἕσαν ἠδυμελῆ.

Photius p. 239, 15. Μαγάδις: ψαλτικὸν ὄργανον. οὕτω Σοφοκλῆς. Μαγαδίδες, quod nomen in aliorum poetarum locis syllabam primam brevem habet, Sophocles metro anapaestico accommodavit syllaba prima producta, quod tanto minus offensionis habet, quum nomen barbara sit origine. μαγαδίδες praetulit Meinekus Com. vol. 3. p. 179. De alio instrumento, τριγῶνῳ, quod ex Thamyra memoratur, vide infra fragm. 361.

228. Scholiasta Hephaestionis ex cod. Bodl. editus ab Gaisfordo vol. 1. p. 170. (sive ap. Cramerum in Anecd. Paris. vol. 4. p. 183.) Χορείος ὅτι πρὸς τὰ χορικά μέλη πολλάκις λαμβάνεται, τρίβραχος δὲ διὰ τὸ ἐκ τριῶν βραχειῶν συγκείσθαι — τροχάιος δὲ, ἐπειδὴ ὁ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Θαμύριδι φησὶ

Πρόποδα μέλεα· τὰ δ' ὄσα κλύομεν
τρόχημα, βάσιμα, χέρεσι, πόδεσι.

Eadem ex codice Ambrosiano edidit H. Keilius in Analectis grammaticis (Halis a. 1848.) p. 8, 10. ubi πρόσωδα μέλεα τάδε σε κλαίονται — χερσὶ πόδεσιν. Πρόσοδα μέλεα, quae vulgo προσόδια appellantur, Nauckius coniecit. Miras in poeta Attico formas χέρεσι πόδεσι propter metri necessitatem admisit Sophocles, quod puros postulabat tribrachos.

229. Eustathius p. 358, 40. Ὅτι δὲ Θρακικὸς καὶ ὁ Ἄθως, οὐ μνεῖα παρὰ τῷ ποιητῇ, δηλοῖ, φασὶ, Σοφοκλῆς ἐν Θαμύριδι εἰπῶν

Θρήσσαν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἄθῳ.

230. Scholiasta Sophoclis Oedip. Col. 378. Πολυλαχοῦ τὸ Ἄργος κοῖλον φασὶ, καθάπερ καὶ ἐν Θαμύρᾳ (codex thamyria)

Τὸ κοῖλον Ἄργος οὐ κατοικήσαντ' ἔτι.
καὶ ἐν Ἐπιγόνοις

Ἐκ μὲν Ἐριχθονίου ποτιμάστιον ἔσχεθε κούρον
Αὐτόλυκον, πολέων κτεάνων σίνιν Ἄρξει κοῖλον.
Legebatur Ἐπιγόνους — Θαμύρα. Transposuit Kirchhoffius. Epigoni cyclicum sunt carmen.

231. Antiatticista p. 105, 27. Κάνναβις: Σ. Θαμύρα, Ἡρόδοτος τετάρτη.

232a. Plutarchus Moral. p. 455d. Ἄλλ' ὀργιζόμεθα καὶ πολεμίους καὶ φίλους, καὶ τέκνοισι καὶ γονεῦσι, καὶ θεοῖς νῆ Δία, καὶ θηρίοις καὶ ἀψύχοις σκευέσιν, ὡς ὁ Θάμυρις

Ῥηγνὺς χρυσόδετον κέρας,
Ῥηγνὺς ἀρμονίαν χορδοτόνου λύρας.

232b. Plutarchus Moral. p. 1093d. Τὰ Σοφοκλέους περίεσιν ᾄδων

Μουσομανεῖ δ' ἐλάμφθην δακέτω, ποτὶ δεῖρᾶν
ἔρχομαι δ' ἐκ τε λύρας ἐκ τε νόμων,
οὐς Θαμύρας περίαλλα μουσοποιεῖ.

V. 1. ἐλάμφθην] ἐθάλφθην Brunckius. δακέτω] Legebatur δ' ἂν καὶ τῷ (τὸ codex Harl.). Correxerit Brunckius. 3. οὐς Porsonus pro οὐ. Plura in his corrupta esse sensus et metrum docet.

ΘΗΣΕΥΣ.

Theseum tragoediam scripsit Euripides, cuius de argumento nonnulla conici possunt ex fragmentis. De Sophoclea tragoedia omnia incerta. Neque enim eadem esse videtur fabula quae Φαίδρα, quod contendit Welckerus ubi de Phaedra dixit p. 394—402.

233a. "Ad hoc drama pertinere videntur ista in prolegomenis ad Pindari Isthmia: Τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα οἱ μὲν ἐπὶ Σίνιδι τῷ Προκρούστη διαθεῖναι φασὶ τὸν Θησέα, ἀνελόντα αὐτόν, ὅτε περ καὶ τοὺς ἄλλους, ὡς φησὶ Σοφοκλῆς, λέγων περὶ αὐτοῦ

Ὅς παρακτίαν

στεῖχων ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν."

Brunck.

233b. Suidas et Photius p. 342, 11. Ὅμπνιον (Ὅπνιον Photius) νέφος: μέγα, πολὺ, ἠϋημένον. Σ. Θησεῖ. Photius p. 335, 9. Ὅμπνίου νέφος: μεγίστου.

ΘΥΕΣΤΗΣ ΕΝ ΣΙΚΤΩΝΙ Η ΣΙΚΤΩΝΙΟΣ.

ΘΥΕΣΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

"Duo fuerunt dramata. Prioris actio transigebatur Sicione, posterioris Argis. Utriusque argumentum colligi potest ex Hygini fabula 88." Brunck. Valde incertae hae coniecturae poteratque pari iure sumi Thyestem alterum correctam et mutatam prioris editionem fuisse: de qua ratione diximus ad Athamantis fragm. 1. dubitavitque etiam Welckerus p. 366. Dio Chrys. vol. 2. p. 349. exposita de Thyeste fabula, τούτοις δὲ, inquit, οὐκ ἄξιον ἀπιστεῖν, ἃ γέγραπται μὲν οὐχ ὑπὸ τῶν τυχόντων ἀνδρῶν, Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους, λέγεται δὲ ἐν μέσοις τοῖς θεάτροις.

234a. Orion in Gnomologio cod. Vindob. apud Schneidewin. Coniect. crit. p. 47. ἐκ τοῦ ἁ Θυέστου,

Σοφὸς γὰρ οὐδεὶς πλὴν ὃν ἂν τιμᾷ θεός·

ἀλλ' ἐς θεοὺς ὀρώντα κἂν ἔξω δίκης

χωρεῖν κελεύη, κείσ' ὀδοιπορεῖν χρεῶν·

αἰσχρὸν γὰρ οὐδὲν ἂν ὑφηγοῦνται θεοί.

V. 1. τιμᾷ] τιμήση in Florilegio Leidensi 99. in Schneidew. Philologo vol. 6. p. 587. ubi hic versus omisso poetae et fabulae nomine affertur. ὃς ἂν τιμᾷ θεοὺς Beynenius.

234b. Stobaeus Eclog. phys. 1, 5. p. 156. Heer.

Πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' Ἄρης ἀνθίσταται.

235. Stobaeus Floril. 29, 1.

Ὡς νῦν τάχος στεῖχῳμεν. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως

σπουδῆς δικαίας μῶμος ἀμεται ποτε.

V. 2. ἀμεται Valckenarius ad Eurip. Hippol. 604. Legebatur ἄπτεται.

236. Stobaeus 108, 21.

Ἐχει μὲν ἀλγεῖν, οἶδα· πειρᾶσθαι δὲ χρῆ

ὡς βῆστα τἀναγκαῖα τοῦ βίου φερεῖν.

ἐκ τῶν τοιούτων χρῆ τιν' ἴασιν λαβεῖν.

V. 1. ἔχει codices. ἔχεις Trincav. ἀλγεῖν — χρῆ] ἀλγεῖν ἃ οἶδα· σύμφορον δὲ σοι cod. Par. A. Versum 2. huc relatum ex proximo excerpto (22.), ubi

Eur. Hel. 253. affertur, delet Badhamus, χρή quod sequitur v. 3. in δή mutato.

237. Stobaeus 113, 12.

Ἔνεστι γάρ τις καὶ λόγοισιν ἡδονή,
λήθην ὅταν ποιῶσι τῶν ὄντων κακῶν.

238. Stobaeus 115, 16.

Καίπερ γέρων ὦν, ἀλλὰ τῷ γήρα φιλεῖ
χῶ νοῦς ὀμαρτεῖν καὶ τὸ βουλευεῖν ἃ δεῖ.

239. Scholiasta Euripidis Phoeniss. 227. vol. 3. p. 103. ed. Oxon. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Θυέστη ἱστορεῖ καὶ παρ' Εὐβοέσιν ὁμοίαν ἀμπελον εἶναι τῇ ἐν Παρνασσῷ, λέγων οὕτως

Ἔστι γάρ τις ἐναλία
Εὐβοίης αἶα· τῆδε βάκχειος βότρυς
ἐπ' ἡμῶν ἔρπει· πρῶτα μὲν λαμπρὰς ἔω
κεκλημάτῳ χλωρὸν οἰνάνθη δέμας·
εἴτ' ἡμῶν αὖξει μέσσον ὄμφακος τύπον,
γλυκαίνεται τε κάποπερκοῦται βότρυς·
δείλη δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστομένη
ὀπῶρα καλῶς κἀνακίρναται ποτόν.

V. 2. Εὐβοίης αἶα L. Dindorfius in Thesouro vol. 3. p. 2201. Libri εὐβοήσασα praeter unum, qui εὐβοήσασα. Εὐβοίης ἀκτὴ Meinekius in Fleckeiseni Annal. a. 1863. vol. 87. p. 375. 3. λαμπρὰς ἔω codex unus, nisi quod ἔω. Aliorum librorum corruptelae sunt λαβράσως, λαβράδως, λαβραδέω. 4. χλωρὸν Bergkii pro χῶρον. οἰνάνθη Barnesii pro εὐανθές. 5. αὖξει] ἄξει libri optimi. 6. γλυκαίνεται τε Meinekius. καὶ κλίνεται γε (unus τε) libri. πεπαίνεται τε Nauckius. Idem κάπιπερκοῦται. 7. βλαστομένη corruptum. 8. ὀπῶρα καλῶς] καλῶς ὀπῶρα Valckenarius, quo metrum restituitur, non sententia poetae. πᾶσα τέμνεται βλαστοῦ γονῆ | ὀπωροκλάστη, κῆρα κίρναται ποτόν Meinekius in Leutschii Philologo vol. 17. p. 558. Ceterum de vitibus his Parnasiis comparandae narrationes schol. Homeri Il. 11, 21. schol. Soph. Antig. 1183. et Stephani Byz. s. v. Νῦσαι.

240. Hesychius, Ἀκήρυκτον: ἄγνωστον. ἀφανές δὲ Σ. Θ.

241. Hesychius, Ἄλογα: ἄρητα. Σ. Θ. Omissio fabulae nomine Bekk. Anecd. p. 385, 6.

242. Hesychius, Ἄλωπος: ἄλωπεκῶδης, πανούργος. Σ. Θυέστη καὶ (καὶ addidit Musurus) Ἰνάχῳ. οἱ δὲ ἀφανῆς κατὰ τὴν πρόσοψιν. De accentu v. Arcad. p. 67, 23. In Etym. M. p. 75, 5. οἱ δὲ ἀφελῆς καὶ ἀπρόσοψις. Ἄλωπος per ἀφανῆς explicat Lex. rhet. ap. Eustath. p. 1392, 33.

243. Hesychius, Ἀμόρφωτον: ἀδιατύπτων. Σ. Θυέστη τῷ ἐν Σικυωνί.

244. Hesychius, Ἀνταίρουσιν: ἀντιλέγουσιν. Σ. Θ. Codex ἀντεροῦσιν contra seriem. Correxerit Is. Vossius.

245. Hesychius, Ἀπειρονας: ἀπειράτους. Σ. Θ.

246. Hesychius, Ἀπόθεα: ἄθεα, ἐκτός θεῶν. Σ. Θ.

247. Hesychius, Ἀποπλήκτω ποδὶ: μανιῶδει. Σ. Θ. Σικυωνί.

248. Hesychius, Ἀτελή: ἀδάπανα, οὐκ ἔχοντα τέλεσματα. Σ. Θ.

249. Hesychius, Αὐτόμοιρος: μονόμοιρος. Σ. Θ. Σικυωνί.

250. Hesychius, Αὐτόφορτοι: αὐτοδιάκοι. κυρίως δὲ οἱ ἐν τοῖς ἰδίῳ πλοίοις. Σ. Θ. Σικυωνί.

251. Hesychius, Ἀφωσιωμένοι: ἀνόσαιοι, ἀποθεν τοῦ ὀσίου γεγενημένοι. Σ. Θυέστη δευτέρῳ. Ἀφωσιωμένοι: ἀποθεν τοῦ ὀσίου ἀφωρισμένοι.

252. Antiatticista p. 94, 8. Ἐντέλλω: ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι. Σ. Θ.

253. Hesychius, Ἐπαίνους: τὰς κρίσεις καὶ τὰς

συμβουλίας καὶ τὰς ἀρχαιρεσίας. Σ. Θ. Σικυωνί. quibus in cod. haec adduntur, καὶ ἀλκίοι ταῖς ἐπαίνουσι.

254. Hesychius, Ἠγόμεν: διήγον. Σ. Θ. δευτέρῳ.

ΙΝΑΧΟΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

“De argumento vide Tourium Epist. Crit. p. 51. et qui dudum ante eum perspexerat fabulam fuisse satyricam, Tib. Hemsterhusium ad Aristoph. Plutum p. 248.” Brunck. Adde Welcker. in Append. ad Trilog. p. 306. Apollodorus 2, 1, 3. Πολλοὶ τῶν τραγικῶν Ἰνάχου τὴν ἰὼ λέγουσιν — ταύτην ἱερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσαν Ζεὺς ἐφθεῖρε· φωραθείς ὑφ' Ἥρας τῆς μὲν κόρης ἀπάμενος εἰς βόυν μετεμόρφωσε λευκὴν — Ἥρα δὲ αἰτησαμένη παρὰ Διὸς τὴν βόυν φύλακα αὐτῆς κατέστησεν Ἄργον τὸν πανόπτην.

255. Stobaeus 46, 13.

Ἐπήνεσ' ἴσθι δ', ὡσπερ ἡ παροιμία,
ἐκ κάρτα βαίων γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνὴρ.

Versum alterum corrupte exhibet Apostolius 7, 95.

256. Dionysius Halic. Antiq. 1, 25. Σοφοκλεῖ δ' ἐν Ἰνάχῳ δράματι ἀνάπαιστον ὑπὸ τοῦ χοροῦ λεγόμενον πεποιήται ὡδε

Ἰναχὲ νάτορ, παῖ τοῦ κρηνῶν
πατρός Ὠκεανοῦ, μέγα πρεσβεύων
Ἄργους τε γύαις, Ἥρας τε πάγοις
καὶ Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς.

Scholiasta Apollonii Rh. 1, 580. Ὅτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀργεῖοι ἐκαλοῦντο Πελασγοὶ Σ. ἐν Ἰνάχῳ φησὶ “καὶ Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς”. V. 1. νάτορ Meinekius collata Hesychii glossa, ναέτωρ: ῥέων, πολύρρους. Legebatur γεννάτορ παῖ κρηνῶν: sed codex Chisianus γεννάτορ παῖ τοῦ κρηνῶν, Urbinas νάτορ παῖ τοῦ κρηνῶν.

257. Athenaeus 15. p. 668 b. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ ἀφροδισίαν εἶρηκε τὴν λάταγα “Ξανθὴ δ' ἀφροδισία λάταξ πασὶν ἐπεκῦπτε (ἐπεγκῦπτε Musurus. ἐπισκῦπτε Casaubonus) δόμοις.” Quae Tourius 2. p. 471. in trimetros rededit,

Ξένη δὲ κάφροδισία
λάταξ ἅπασιν νῶν ἐπισκῦπτε δόμοις.

Glyconeos fecit Meinekius, Ξανθὴ δ' ἀφροδισία | λάταξ πᾶσιν (sic Heathius) ἐπεκῦπτε (sic Nauckius) | δόμοις. Ad sensum verborum quod attinet, Meinekius in Exercitat. in Athenaeum 1. p. 49. haec e loco sumta esse coniecit in quo pacis otiique commoda et gaudia celebrata fuerint, ut in loco simili Euripidis ex Plisthene apud Athenaeum 1. c.

258. Pollux 9, 50. Μέρη δὲ πόλεως, καὶ πανδοκίον, καὶ ξενῶν, καὶ, ὡς ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλῆς, “Πανδόκος Ξενόστασις.”

259. Schol. Aristoph. Pluti 727. Τὸν Πλούτωνα εἶπε παίζων· ἢ ὅτι καὶ Πλούτωνα αὐτὸν ὑποκοριστικῶς ἐκάλεσεν, ὡς Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ “Πλούτῳνος δ' (δ' in ἡδ' mutat Porsonus ad Tour. Emend. vol. 4. p. 487.) ἐπέισδος.” καὶ πάλιν

Τοῖόνδ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν.

Suspecta scriptura versus, in quo ἐμὸν in ἐμοὶ mutari volebat Hemsterhusius. Idem scholiasta ad v. 807. Σιπὴν δὲ ἡ ἀρτοθήκη. ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους, ὅτε τοῦ Διὸς εἰσελθόντος πάντα μεστὰ ἀγαθῶν ἐγένετο.

260. Scholiasta Equitum 1147. Κημὸς — ἦν παρόμοιος χώνη, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ.

261. Scholiasta Avium 1203. Κυνὴ δὲ, ὅτι ἔχει

περικεφαλαίαν τὸν πέτασον· ὡς Ἐριμῆς ἄγγελος ἔν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ ἐπὶ τῆς Ἰρίδος.

Γυνὴ τίς ἦδε; κυκλὰς Ἀρκαδὸς κυνῆς. κυκλὰς — κυνῆς Τουρίου coniectura incerta, nec meliora quae alii excogitarunt. Libri συληνᾶς (κυληνᾶς ed. Ald.) — κυνῆ. Hesychius, Ἀρκὰς κυνῆ: Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σ. Ἰ. unde correcte est glossa superior, Ἀρασύνη· πῖλος. Annotavit etiam Eustathius p. 302, 26. ἐν τοῖς Πausaniῶν φέρεται ὅτι τε Ἀρκὰς κυνῆ ἐλέγετο τις ἦτοι Ἀρκαδικὸς πῖλος — καὶ ὅτι φελλὸς τις ἐφέρετο Ἀρκὰς.

262. Scholiasta Demosth. vol. 8. p. 182, 17. ed. Oxon. Σιροῖς] τὰ κατὰ γεια, Θεόπομπος καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ “σιροὶ κριθῶν.”

263. Scholiasta Aristoph. Ecclesiaz. 80. Τοῦ Πανόπτου τοῦ τὴν ἰὼ φυλάττοντος. αἰνιττεται δὲ ὡς ὄντος αὐτοῦ δεσμοφύλακος. ἀναφέρει δὲ τοῦτον ἐπὶ τὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ Ἄργον. et similiter ad v. 81.

264. Scholiasta Aeschyli Prom. 576. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ καὶ ἄδοντα τὸν Ἄργον εἰσάγει.

265. Strabo 6. p. 271. Εἰ δὲ τοῦτο δυνατόν, τὰ γε προειρημένα ἀδύνατα καὶ τὰ περὶ τοῦ Ἰνάχου μύθῳ παραπλήσια,

Ῥεῖ γὰρ ἀπ’ ἄκρας Πίνδου (φησὶν ὁ Σ.) Λάκμου τ’ ἀπὸ Περραιβῶν εἰς Ἀμφιλόχους καὶ Ἀκαρνάνας, μίσηται δ’ ὕδασι τοῖς Ἀχελψοῦ.

καὶ ὑποβᾶς Ἐνθεν ἐς Ἄργος διὰ κύμα τεμῶν ἦκει δῆμον τὸν Λυρκείου.

Λυρκείου Τυρwhittus. Λυρκίου libri. Hesychius, Λυρκίου δῆμον· τὸ Ἄργος ἀπὸ Λυρκίου τοῦ Λυρκέως· ἔστι δὲ καὶ ὄρος καὶ πόλις.

266. Herodotus περὶ μονήρους λέξεως p. 35, 10. Ψαρὸς, ναρὸς (nam sic scribendum cum Lehrsius pro λαρὸς, de quo adiectivo inferius demum agit Herodotus), ἔνθεν θηλυκὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ καὶ σασχυτρίνων λαρὸς εὔτατ’ ἐπὶ κύμα ἐκροᾶς ἐπίμοσα. Ita codex. καὶ σασχυτρίνων corruptum ex σατυρικῶ. Poetae verba Lehrsius sic corrigit

Ναράς τε πατρὸς κυμάτων ἐπιρροᾶς ἐπίμοσα.

Femininum ναράς τε Δίρκης ex Aeschilo annotavit Photius p. 286, 8.

267. Scholiasta Aristophanis Pacis 530. Σοφοκλέους μελῶν: ὅτι ἡδέα τὰ μέλη Σοφοκλέους. περιέρως δὲ τινες εἰς τὰ ἐν τῷ Ἰνάχῳ περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου καὶ τῆς εὐδαιμονίας “Εὐδαιμονες οἱ τότε γενεᾶς ἀφθίτου λαχόντες θείου.” Quae Bergkii coniecit sic esse corrigenda, γέννας ἀφθίτου θείας λαχόντες.

268. Hesychius, Ἀντίπλαστον: Σ. Ἰνάχῳ Πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἰναχος τὸν ἀντίπλαστον νομὸν ἔχει κεκηκῶτων.

ἀντὶ τοῦ ἰσόπλαστον, ὁμοῖον. V. 2. νομὸν ἔχει Ellendtius. Codex ἔχει νόμον.

269. Suidas et grammaticus Bekkeri p. 442, 3. Ἀράχνης: — θηλυκῶς δὲ Σ. Ἰ.

Πάντα δ’ ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.

270. Hesychius. Ἐπικρούμα: ἐπίπληγμα, ἢ ἐπιχάσμα. διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ ἔργῳ (Ἄργῳ Τουρίου). “Ἐπικρούμα χθονὸς Ἀργείας.”

271. Hesychius, Κυάμῳ πατρίῳ: Σοφοκλῆς Μελεάργῳ, ὡς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχὰς κυαμεύοντων. διεκλήρουν δὲ αὐτὰς κυάμῳ, καὶ ὁ τὸν λευκὸν λαβῶν ἐλάτχανεν. ἀνάγει δὲ τοὺς χρόνους, ὡς καὶ ἐν Ἰνάχῳ “Κυαμοβόλον δικαστήν.” Codex κυαμοβόλως δικιστήν.

unde Schowius p. 471. κυαμοβόλῳ δικαστῆ. Ellendtius in Lexico κυαμοβόλον δικαστήν, retracto accentu.

272. Harpocrates, Παλινσκίον: — Σ. Ἰνάχῳ Χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ.

ἀντὶ τοῦ ζοφεροῦ. Eadem ex Epitome Harpocratonis Photius p. 374, 11. et Suidas, omisso fabulae nomine.

273. Hesychius, Ἀελλόθριε: ποικιλόθριε. (Hoc ad αἰολόθριε refert Tournius.) ἢ πυρεωροῦς (πυρροῦς vel πυκνοῦς Guyetus) καὶ συνεχεῖς ἔχουσα τὰς τρίχας. παρὰ τὴν ἄελλαν. Σ. Ἰ.

274. Hesychius, Ἀναδείας φάρος: χιτῶν. Σ. Ἰ. παρὰ τὸ (Il. 2, 262.) “Χλαῖνᾶν τ’ ἠδὲ χιτῶνα, τὰ τ’ αἰδῶ ἀμφικαλύπτει.”

275. Hesychius, Ἄναντα: — Σ. δὲ Ἰνάχῳ τὰ μὴ κεκομμένα (sic Salmasius pro κεκωλυμένα). παρὰ τὸ αἰνεῖν (vulgo αἰνεῖν), ὃ ἔστι κατακόπτοντα πτίσειν.

276. Ἄλωπός: vide fragm. 242.

277. Antiatticista p. 84, 18. Βοῦ: ἀντὶ τοῦ βοός. Σ. Ἰνάχῳ. Similiter Choeroboscus in Theodos. p. 237, 8.

278. Erotianus p. 200. (p. 81. ed. Klein.) Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κερχνῶδη ἀργεῖα λέγεται τὰ τραχείας ἀνωμαλίας ἔχοντα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς περὶ τῆς ἀποταυρομένης φησὶν Ἰοῦς

Τραχὺς χελώνης κέρχνος ἐξανίσταται.

Ita Elmsleius in Edinburgh Review vol. 17. p. 237. Vulgo φησὶν ἰχθὺς τραχὺς ἢ χελώνης —. Alia coniecit Herwerdenus p. 26.

ἸΞΙΩΝ.

Aeschyli fabula Ἰξίων fuit. Pro quo Sophoclem nominatum esse ab grammatico, cuius excerptum apud scholiastam Homeri et Apollonii legitur, Welckerus opinatur p. 402.

279. Schol. Apollonii Argon. 4, 14. Παρὰ τὸ ἴσαι Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίῳ δίψιον φησὶ τὸ βεβλαμμένον. καὶ Ὀμηρος “Πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην” πολλάκις βεβλαμμένον. Schol. Homeri Il. 4, 171. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 3. p. 162, 25. ἢ βλαβερὸν ἀπὸ τοῦ ἴψιον, ἢ παρὰ τὸ ἴσαι. Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίῳ (ἱερῶν codex Paris.) δίψιον κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ δίψιον ἄτησι βεβλημένον. Quae non Sophoclis, sed epicī poetae esse monet Nauckius.

ΙΟΒΑΤΗΣ.

“Iobates rex Lyciae pater fuit Stheneboeae. Vide Apollodori Biblioth. 2, 3. et Hygini fab. 57.” Brunck. Adde Aselepiadis narrationem apud schol. Homeri Il. 6, 155. ex qua coniecturam fieri posse de argumento fabulae Sophocleae Welckerus putat p. 417.

280. Stobaeus 119, 6. Σοφοκλέους Ἰοβάτου Τὸν Αἶδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν.

281. Hesychius, Ἀφύλλωτον πέτραν: ἄπορον (recte ἄφορον Tournius), ἀδενδρον, οἶον λεωπετρίαν. Σ. Ἰοβάτη.

[ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ. Vide ΟΙΝΟΜΑΟΣ.]

ΙΠΠΟΝΟΤΣ.

De Hipponoo videnda Apollodori narratio 1, 8, 4. ex qua colligi potest praecipuas in hac fabula partes Hipponoi, Oleni regis, et Periboeae filiae fuisse. De quo videndae Welckeri coniecturae p. 428. 429.

282. Orion in Gnomologio codicis Vindob. ap. Schneidewin. Coniect. crit. p. 46. ἐκ τοῦ Ἰππόνου Σοφοκλέους

Σωτηρίας γὰρ φάρμακ’ οὐχὶ πανταχοῦ βλέπει πάρεστιν, ἐν δὲ τῇ προμηθίᾳ.

283. Pollux 4, 111. Τραγικόν δὲ οὐκ ἔστιν (ἢ παρὰ βασίς), ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν. ἐν μὲν γὰρ τῇ Δανάῃ τὸν χορὸν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιήσας παρειπεῖν, ἐκλαθόμενος, ὡς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σχήματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας, καὶ Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς ἐκείνον ἀμίλλης ποιεῖ σπανιάκις, ὡσπερ ἐν Ἰππόνῳ. Choros tragicos etiam ex mulieribus compositos interdum masculino genere de se loqui exemplis non paucis constat: de quo dixi in annot. ad Euripidis Hippol. 1105. Sed locorum ad quos Pollux respexit ratio fortasse fuit paullo alia. Quae etiam Welckeri sententia est p. 429.

284. Stobaeus Eclog. phys. 1. 9. p. 230. et qui nomen fabulae addit Clemens Stromat. 4. p. 742. et Gellius 12, 11.

Πρὸς ταῦτα κρύπτε μὴδὲν, ὡς ὁ πάνθ' ὄρων
καὶ πάντ' ἀκούων πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος.

285. Stephanus, Ὠλενος: πόλις Ἀχαΐας, καὶ Αἰτωλίας, θηλυκῶς λεγομένη. Σοφοκλῆς ἐν Ἰππόνῳ
Ἐξ Ὠλένου γῆς φορβάδος κομίζομαι.

286. Hesychius, Ἀπαλέξασθαι: ἀποφυλάξασθαι. Σ. Ἰππόνῳ. Sic etiam Ai. 166.

287. Hesychius, Ἀπαρθένευτος: ἀκέραιος, καθαρῶς. Σ. Ἰππόνῳ. Omissio poetae fabulaeque nomine Bekk. Anecd. p. 418, 11.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Fabulam de Iphigenia, in qua Aeschylum praeventem habuit Sophocles, duabus quae supersunt tragoediis tractavit Euripides. Quibus cum poetis etsi multa communia habere debuit Sophocles, tamen non dubitandum quin non pauca aliter instituerit, ut in aliis fabulis eius factum videmus, quae communes ei sunt cum Aeschilo et Euripide. Dixit de hac tragoedia Welckerus p. 107—110.

288. Stobaeus 30, 6. Σοφοκλέους Ἰφιγενείας
Τίκτηι γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή.
Qui additur versus θεὸς δὲ (γὰρ eod. A.) τοῖς ἀργούσιν οὐ παρίσταται Menandro tribuitur in eod. Vindob. legiturque inter monosticha Menandri 242. ubi ἀργούσιν.

289. Athenaeus 12. p. 513 d.
Νοῦν δεῖ πρὸς ἀνδρὶ, σῶμα πουλύπους ὅπως
πέτρα, τραπέσθαι γνησίου φρονήματος.
Νοῦν δεῖ Porsonus. Codex νόει. V. 1. σῶμα] χρῶμα Bergkii.

290. Hesychius, Ἀκρουχεῖ: ἄκρον ἔχει. Ἄκρον δὲ ὅρος τῆς Ἀργείας, ἐφ' οὗ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἰδρύσατο Μελάμπους, καθάρας τὰς Προϊτίδας, ἤγουν τὰς Χάρισι. Σ. Ἰφιγενεία.

291. Hesychius, Ἀπυνδάκωτος — Σοφοκλῆς ἐν Ἰφιγενείᾳ πύνδακα τοῦ Ξίφους τὴν λαβὴν ἔφη. Idem e Lexico Pausaniae, sed omissio fabulae nomine, annotavit Eustathius p. 870, 28.

292. Hesychius, Βασίλη: βασιλεία. Σ. Ἰφιγενεία. Ita corrigenda codicis scriptura, βασιλ, ἢ βασιλεία. Formam vocis βασίλη annotavit Stephanus Byz. s. v. Ἀγάμεια. Ea restituenda Pindaro Nem. 1, 39. ubi vulgo βασίλεια, Boeckhiiu βασίλη.

293^a. Photius p. 410, 10. et Suidas s. v. πενθερός, Σοφοκλῆς εἶπε πενθερόν τὸν γαμβρόν ἐν Ἰφιγενείᾳ. Ὀδυσσεὺς φησι πρὸς Κλυταιμνήστραν περὶ Ἀχιλλέως
Σὺ δ' ὦ μερίστων τυγχάνουσα πενθερῶν.
ἀντὶ τοῦ γαμβρῶν. Conf. Etymolog. M. p. 220, 40.

293^b. Proverb. Append. 4, 27. Ὁξήρὸν ἄγρος οὐ μελιττοῦσθαι πρέπει: ἐπὶ τοῦ ἀναξίου. Σ. Ἰφιγενεία.

294. Ὑποφρον: vide fragm. 226. De alio fragmento fortasse ad hanc fabulam referendo v. ad 793. Κλυταιμνήστρα haec tragoedia appellari videtur ab Erotiano, cuius locum v. fragm. 310.

ΙΧΝΕΥΤΑΙ (ΣΑΤΥΡΟΙ).

De huius fabulae argumento neque ex nomine eius neque ex fragmentis coniecturam facere licet. Coniecturas quasdam ex nomine Ἰχνευτῶν ductas proposuit Welckerus in Append. ad Trilog. p. 311.

295. Pollux 10, 34. Μέρη δὲ κλίνης καὶ ἐνήλατα. — Σ. ἐν Ἰχνευταῖς σατύροις ἔφη “Ἐνήλατα εὔλα τρίτομομα διατορευσαί σε δεῖται.” Verba corrupta, de quibus post alios coniecturas protulit Lobeckius ad Phrynich. p. 178.

296. Athenaeus 2. p. 62f. Ἀττικοὶ δ' εἰσὶν οἱ λέγοντες ὄρμενον τὸν ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξηνηκότα. Σ. Ἰχνευταῖς

Κάξορμενίζει κοῦκ ἐπισχολάζεται
βλάστη.

παρὰ τὸ ἔξορμενίζει καὶ βλαστάνειν. κάξορμενίζειν οὐκ Eustathius p. 899, 17.

297. Photius p. 489, 1. et Suidas. Ῥικνοῦσθαι: τὸ διέλκεσθαι καὶ παντοδαπῶς διαστρέφασθαι κατ' εἶδος· λέγεται δὲ καὶ ῤικνοῦσθαι (ῤικνοῦσθαι Suidas) τὸ καμπύλον γίνεσθαι ἀσχημῶνως καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφύν. Σ. Ἰχνευταῖς. Similiter Hesychius s. v. Ῥικνοῦσθαι et Ῥιχνοῦσθαι. Pollux 4, 99. εἶδη δὲ ὄρχημάτων — ῤικνοῦσθαι, ὅπερ ἦν τὸ τὴν ὀσφύν φορτικῶς περιάγειν. Photius p. 488, 22. Ῥικνός: ὁ πεφρικῶς, παρὰ Σοφοκλεῖ.

ΙΩΝ.

Tragoedia eadem, ut videtur, quae Κρέουσα. De quo monuit Welckerus p. 391. Argumentum idem in Ione tractavit Euripides.

298^a. Stobaeus 103, 10. Σοφοκλέους Ἰωνος
Ἐν Διὸς κήποις ἀροῦσθαι μόνον εὐδαίμονας ἄλβους.
μόνον] μόνον A.

298^b. Orion in Gnomologio eod. Vindob. apud Schneidewin. Coniect. crit. p. 51. Σ. Ἰωνος

Πρὸς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ πάντα γενναίως φέρειν, Choricus Gaz. p. 17. ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς, ἢ τραγωδία φησὶν, ἅπαντα φέρειν καλῶς. Sententia pervagata, quae servatis verbis γενναίως φέρειν, priore vero versus parte variata reperitur apud scriptores multos, velut quos Nauckius indicavit, Menandrum Com. vol. 4. p. 264. 293. Nicetam Eugenian. 9, 139., scriptorem Vitae Aesopii p. 46, 10. ed. West. Dicacarchum in Muelleri Fragm. Hist. vol. 2. p. 261. Hipparchum Stobaei Flor. 108, 81. Eusebium ib. 1, 85. Chariton. 5, 9.

De fragmento ad hanc fabulam non recte relato dixi infra ad fragm. 417.

ΚΑΜΙΚΙΟΙ Η ΜΙΝΩΣ.

“Oppidum Siciliae est Camicus: vide Stephanum s. v. Κάμικος. Argumentum erat mors Minois a Cocali filiabus interempti. Videndi praeter Diodorum Sicul. in Daedali historia 4, 79. scholiasta Pindari ad Nem. 4, 95. et Pausan. 10, 17, 4.” Brunck. Adde schol. Homeri II. 2, 145. Hygin. Fab. 44. Fortasse huc spectat Libanius ab Nauckio uemoratus vol. 3. p. 64. οὐχ ὄρατε τὸν Μίνω δεινὰ πάσχοντα ἐπὶ τῆς σκηνῆς;

299. Athenaeus 3. p. 86^d. Τῶν στραβήλων (con-

charum) μνημονεύει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Καμικίοις (codex καμικοί) οὕτως

Ἄλλιας στραβήλου τήσδε, τέκνον, εἴ τινα
δυναίμεθ' εὐρεῖν.

Quo spectet στραβήλου mentio indicat Zenobius 4, 92. ὁ Μίνως οὖν ἐδίωκε Δαίδαλον καὶ καθ' ἐκάστην χώραν ἔρευνῶν ἐκόμιζε κόχλον καὶ πολλὸν ὑποχνεῖτο δοῦναι μισθὸν τῷ διὰ τοῦ κοχλίου λίνον διεύρασι (sic Valcken. pro διεῖξαντι), διὰ τούτου νομίζων εὐρήσειν Δαίδαλον. unde versum 2. Nauckius probabiliter explet verbis ὅς διεύρειεν λίνον.

300. Athenaeus 9. p. 388^f. Πέρδιξ· τοῦ ὀνόματος ἐνιοὶ συστέλλουσι τὴν μέσην συλλαβὴν, ὡς Ἀρχίλοχος· πολὺ δέ ἐστι τὸ ἐκτεινόμενον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Σοφοκλῆς Καμικοί

Ἵρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος

πέρδικος ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάροις.

301. Photius p. 413, 15. et Suidas s. v. Πέρδικος ἱερὸν — Σοφοκλῆς δὲ ἐν Καμικίοις (libri κωμικοί) τὸν ὑπὸ Δαίδαλου ἀναιρεθέντα Πέρδικα εἶναι τούνομα.

302. Clemens Alex. Strom. 6. p. 741. Σ. ἐν Μίνω
Οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρώσι σύμμαχος τύχη.

303. Hesychius, Κωχεύουσιν: ὄχοσι, μετωρίζουσι. πιστοὶ με Σοφοκλῆς καμικὴν κωχεύουσιν ἐμφοραδέσμας. Paullo emendatius Etymolog. MS. apud Ruhnkenium in Auctario et Cramer. Anecd. Paris. vol. 4. p. 52, 19. Κωχεύουσιν: ὁ. μ. Σ. καμικοί "πιστοὶ με κωχεύουσιν ἐν φοραὶ δέμας." Recte, nisi quod ἐν φορᾷ scribendum. Ruhnkenio ἀμφορεῖ placebat, comparata Hesychii glossa, Ἀμφορεῖ: τῷ (codex ἀμφορεῖ) φορτίῳ. Suspectum vero verbum est κωχεύουσιν, cui defendendo non sufficit quod scriptor lexicī schedographici in Boisson. Anecd. Paris. vol. 4. p. 387. κωχεύς per μετέωρος explicuit, προσεκώχευσε Pachymeres dixit in Vita Andron. Palaeologi p. 400 D. nec pauca verbi ἀνακοχεύω exempla reperiantur, inter quae unum est Sophoclis ipsius Electr. 734. Nam haec omnia ex ἀνοκωχεύειν depravata esse recte iudicantur L. Dindorfius in Thesouro vol. 1. part. 2. p. 428. et Cobetus Nov. Lect. p. 169., etsi ἀνακοχεύειν fortasse relinquendum infimae aetatis scriptoribus. Non dubitandum igitur quin Sophocles scripserit πιστοὶ μ' ὄκωχεύουσιν ἐν φορᾷ δέμας. Rectam verbi formam Hesychius ipse annotavit, Ὀκωχεύειν: ἔχειν, συνέχειν.

ΚΗΔΑΛΙΩΝ (ΣΑΤΤΡΙΚΟΣ).

Eustathius p. 987, 8. Ὅτε Κρόνος ἐταρταρώθη, ἔξεδόθη τῷ Διὶ παρὰ Τηθύος καὶ Ὠκεανοῦ ἢ Ἥρα, ἐγκύμων μὲν οὖσα, ὡς παρθένος δὲ ὑπονοουμένη. τεκοῦσα δὲ τὸν Ἥφαιστον προσποιήσατο δίχα μίξεως τεκεῖν καὶ Κηδαλίῳ τῷ Ναξίῳ ἐκεῖνον παρέδωκε διδάξει χαλκευτικῆν. Lucianus de domo c. 28. vol. 3. p. 206. Ὠρίων φέρει τὸν Κηδαλίωνα τυφλὸς ὢν, ὁ δ' αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ φῶς ὁδὸν ἐποχοῦμενος, καὶ ὁ ἥλιος φανεῖς ἰάται τὴν πῆρσιν. Hygin. Poet. Astron. 2, 34. p. 486. Haec et alia collegit Welckerus in Append. ad Trilog. p. 315.

304. Etymol. M. p. 753, 5. ubi de voc. τερθρεία agitur, ὁ δὲ Ὠρος ὁ Μιλήσιος λέγει ὅτι εἶναι περὶ ἄχρηστα τινὲς σπουδάζουσιν, ἀντὶ τοῦ κενοσπουδία· παρὰ τὸ τερθρεύειν, καὶ τερθρεύμενος. Φερεκράτης, τερθρία, πνοή. ad quae Gaisfordus haec ex codicibus suis annotavit, "εἶναι περὶ ἄ] π D. (i. e. codex Dorvill.) παρὰ τὸ — Φερεκράτης] π κεν" ἐώρξ D. SOPHOCLES.

τερθρία, πνοή] ἀγροῖς τ. μέντοι π. διὰ τοῦ ἰ ἢ ὀπισθία V. (i. e. codex Leidensis) ἀγροῖς τερθρι μέν-^α
δ'

τοι πνοή διὰ τοῦ ἰ ἢ ὀπισθία σοφοκλῆς κη κενὸν ἐώραξ M. (i. e. codex Marcianus.) Locus videtur sumptus ex Sophoclis Cedalionē, sed verba non extrieo."

ετ
Sigla libri Dorvilliani π nihil aliud significat quam
αδ

παρὰ τὸ, modo sic modo πτ scriptum, ut in specimine codicis videre licet, quod tabula lithographica expressum editioni suae praefixit Gaisfordus. Ex quo sequitur post παρὰ τὸ excidisse quae in aliis codicibus et partim etiam in libris vulgatis servata videmus. Itaque totus locus sic videtur in ordinem esse redigendus, Ὁ δὲ Ὠρος ὁ Μιλήσιος λέγει [ὅτι περὶ ἄχρηστα τινὲς σπουδάζουσιν] ἀντὶ τοῦ κενοσπουδία, παρὰ τὸ τερθρεύειν καὶ "Τερθρεύμενος κέν" ἐώραται (πὲ ἐώραται λειτουργῶν Demosth. p. 1121, 22.)" Φερεκράτης Ἀγροῖς. Τερθρία μέντοι πνοή διὰ τοῦ ἰ ἢ ὀπισθία Σοφοκλῆς Κηδαλίῳ. Sophoclis verba sunt τερθρία πνοή, μέντοι vero non poetae, sed grammaticae vocabulum est, quae τερθρία per i scriptum opposuit substantivo τερθρεία per diphthongum scribendo.

305. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 30, 27. Σ. ἐν Κηδαλίῳ (codex κηδεμόνι) σατυρικῶ φησι
Καὶ δὴ τι καὶ παρῆκα τῶν ἀρτυμάτων
ὑπὸ τοῦ δέατος.

ἀντὶ τοῦ δέους. V. 1. τῶν ἀρτυμάτων] Conf. fragm. 601. Hesychius, Δέατος: δέους. Σ. Κηδαλίῳ.

306. Hesychius, Αὐτοκτίτους (codex αὐτοκτίστους) δόμοις: οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου γεγεννημένους, ἢ τοὺς οὐκ οἰκουμένους. Σ. Κηδαλίῳ.

307. Photius p. 217, 9. et scholiasta Platonis p. 323. et Suidas, Λευκὴ στάθμη: ἐπὶ τῶν ἀδηλα ἀδήλοις σημειουμένων, ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. Σοφοκλῆς Κηδαλίῳ

Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι,
οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη.

Comparandus etiam Hesychius s. v. Λευκὴ στάθμη et Zenobius Prov. 4, 89. V. 1. μὲν om. Eustath. p. 1023, 2. ubi hos versus sine nomine poetae affert.
2. λευκὴ στάθμη] λευκὴν στάθμην Eustath.

308. Photius p. 338, 15. et Suidas, Ὀνου σκιά: καί, περὶ ὄνου σκιάς. Σοφοκλῆς Κηδαλίῳ
Ὅτι ἂν τι γένηται, τὰ πάντ' ὄνου σκιά.

Photius γίνηται. Suidas γένηται. Dobraeus Ὅταν γένηται ταῦτα, πάντ' ὄνου σκιά.

309. Athenaeus 4. p. 164^a. Κατὰ γὰρ τὸν Σοφοκλέους Κηδαλίωνα ἐστὲ

Μαστιγία, κέντρωνες, ἄλλοτριόφαγοι.
Ex Epitome Eustathius p. 1404, 13.

ΚΑΤΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ (?).

310. Erotianus p. 62. (p. 45. ed. Klein.) Ἀνταῖον (codices ἀντεον hic et infra) θεόν: τὸν βλάβης ὑπονοούμενον αἴτιον ἐσεσθαι ἀνθρώπων (ἀνθρώπων Naucekius). ἀνταῖον δ' ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν σῶφρονα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Κλυταίμνηστρα λέγων "Τὸν δὲ ἀνταῖον περιδινέοντα οὐχ ὁράτε καὶ δέμα προσπνέοντα (codex Cantabrigiensis προσπνέοντα, Parisini 2151. 2614. 2651. προσπνέοντα) ἀνταίας (libri ἀντέας vel ἀντίας) θεοῦ." Verba valde corrupta incertis coniecturis tentarunt viri docti: v. Welcker. p. 108. Loebek. in Actis Societ. Graecae vol. 2. p. 307. et in

Patholog. p. 162. Ceterum vereor ne haec tragoedia non sit diversa ab Iphigenia: quae etiam Welckeri sententia est.

ΚΟΛΧΙΑΔΕΣ.

Scriptor argumenti Promethei Aeschylei: Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιία ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κόλχοις. Fabulam de Iasone Medaeae ope arietis aurei vellus repetente, quae huic tragoediae argumentum praebuit, narrat Apollodorus 1, 9, 23. Alia de ea contulit Welckerus p. 333—336. Prometheus memoratur fragm. 317.

311. Stobaeus 22, 23.

Καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα.

312. Athenaeus 13, p. 602^a. Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι περὶ Γανυμήδους τινὰ λόγον ποιούμενος

Μηροῖς ὑπαίθων τὴν Διὸς τυραννίδα.

313. Bekkeri Anecd. p. 404, 19. et Suidas, Ἐνθυπουργήσαι χάριν: τὸ ἀνταποδοῦναι χάριν. Σ. Κολχίσιον Ἡ φῆς ὑπομνύς ἐνθυπουργήσαι χάριν;

314^a. Schol. Apollonii Rhodii 3, 1371, Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι πεποίηκε τοῦ ἀγγέλου τὸν Αἰήτην πυθόμενον (πυθομένου codex) περὶ τῶν προειρημένων οὕτως

Ἡ βλαστὸς οὐκ ἐβλαστεν οὐπιχώριος;
καὶ κρᾶτα φρίξας εὐλόφω σφηκώματι,
χαλκηλάτοις ὄπλοισι μητρὸς ἐξέδου;

Versum 1. Aeetae, versus 2. et 3. nuncii esse ex verbis scholiastae apparet. 2. κρᾶτα Bergkii pro κάρτα.

εὐλόφω σφηκώματι] εὐλόφω σφηκώμενα codex. Correxit Valckenarius ex glossa Hesychii Φρίξας εὐλόφω σφηκώματι: ἀντὶ τοῦ ἀναφύς ἄρτιος, 3. μητρὸς ἐξέδου Rutgersius. μὴ προσεξέδου codex.

314^b. Pollux 7, 68. Ὁ τε τῆς Ἀμαζόνος ζωστήρ καὶ ἡ ἐν ταῖς Σοφοκλέους ζωστήρσιν ἐπιζώστρα. λέγει τοῦν· Ἐχοντας εὐζώνους ἔστασαν ἱματίων ἐπιζώστρας. Veram scripturam ταῖς Σοφοκλέους Κολχίσιον ex codice Parisino restituit Bekkerus.

315. De morte Apsyrti: vide fragm. 491.

316. Hesychius, Ἐπαλλαχθεῖσα: ἐπαλλάξασα. Σ. Κ.

317. Etymolog. M. p. 439, 1. Σ. Κόλχοις

Ἵμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ἦστε τὸν Προμηθέα.

ἀντὶ τοῦ ἤδειτε. Promethei unguenti, de quo Apoll. Rh. 3, 843., mentionem παρεκβάσεως de Prometheo ansam fuisse Welckerus coniecit.

318. Athenaeus 2, p. 70^a. Κινάρα: ταύτην Σ. ἐν Κολχίσι κυνάραν καλεῖ. Ex Epitome Eustathius p. 1822, 17.

319. Galenus vol. 9, p. 385. Charter. (5. p. 454. Basil.) Δοκεῖ μὲν γὰρ αὐτὴν (τὴν πέμφιγα) ἐπὶ τῆς πνοῆς Σοφοκλῆς ἐν Κόλχοις λέγειν

Ἄπηξε πέμφειν οὐ πέλας φόρου.

— ἐπὶ δὲ τῶν ἀκτίων αὐτῶν δοκεῖ χρῆσθαι τῷ ὀνόματι Σ. ἐν Κόλχοις κατὰ τάδε τὰ ἔπη

Κἂν ἐθαύμασας

τηλέσκοπον πέμφιγα χρυσέαν ἰδῶν.

Versum primum Hermannus Opusc. vol. 4, p. 277. ita corrigit, Ἄπηξε πέμφιξ ὡς ἵπνου (πέμφιξ ἡλίου Maur. Schmidtus) σελασφόρου. Idem in altero loco emendavit vulgatum ἐθαύμασα. τηλέσκοπον pro τῆδε σκοπῶν Bentleii emendatō est.

320. Scholiasta Pindari Pyth. 4, 398. Τοῦς πυρίπνου ταύρους Ἀντίμαχος ἐν Λύδη Ἠφαιστοτεύκτους λέγει. καὶ Σοφοκλῆς δὲ χαλκοῦς (δ' ἐν Κολχίσι Βοθίους) βοῦς ἀδερμάτους φησὶν

Χαλκοσκελεῖς γάρ — —

— — ἐκπνέουσι πνευμάτων ἄπο·

φλέγει δὲ μυκτῆρ, ὡς — —

V. 2. πνευμάτων] Scribendum πνευμόνων (vel potius πλευμόνων) cum Bergkio: quae vocabula pariter permutata sunt in codicibus Aeschylei Sept. 61. et Diodori 17, 84. Totum autem locum sic redintegrat Bergkii, Χαλκοσκελεῖς γάρ καὶ τὸ πᾶν ἀδέρματοι | πυρὸς φλόγ' ἐκπνέουσι πνευμόνων ἄπο· | φλέγει δὲ μυκτῆρ ὡς ἵπνός σελασφόρος.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Non diversam hanc tragoediam ab Ione fuisse videri supra dictum est ad Ionem.

321. Stobaeus 4, 38.

Ταῦτ' ἐστὶν ἀλγιστ', ἣν παρὸν θέσθαι καλῶς αὐτὸς τις αὐτῷ τὴν βλάβην προσθῆ φέρων.

V. 1. ἦν] ἂν libri· 2. αὐτῷ] αὐτῷ libri. φέρων] θέλων Nauckius.

322. Stobaeus 7, 8.

Ὅστις δὲ τόλμη πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται, ὀρθῆ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστὶν, ἀσφαλῆς δ' ὁ νοῦς.

V. 1. τόλμης Elmsl. ad Medeam p. 146.

323. Stobaeus 12, 4.

Καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὰ ψευδῆ λέγειν· ὅτῳ δ' ὄλεθρον δεινὸν ἀλήθει' ἄγει, συγγνωστὸν εἰπεῖν ἐστὶ καὶ τὸ μὴ καλόν.

V. 2. ἀλήθει'] ἡ ἀλήθει' libri.

324. Stobaeus 38, 26.

Οὔτε γὰρ γάμον, ὦ φίλα,
οὔτ' ἂν ὄλβον ἐκμετρον
ἐνδον εὐξαίμαν ἔχειν·
φθοεραι γὰρ ὁδοί.

V. 1. ὦ recte delere videtur Nauckius. 3. εὐξαίμαν Seidlerus. εὐξαίμ' ἂν libri.

325. Stobaeus 91, 28.

Καὶ μὴ τι θαυμάσης με τοῦ κέρδους, ἀναξ, ὡδ' ἀντέχεσθαι. καὶ γὰρ οἱ μακρὸν βίον θνητῶν ἔχουσι, τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως ἀπριεῖ χονταὶ κάσσι πρὸς τὰ χρήματα θνητοῖσι τᾶλλα δεύτερ'· εἰσὶ δ' οἵτινες αἰνοῦσιν ἄνοσον ἄνδρ', ἐμοὶ δ' οὐδεὶς δοκεῖ εἶναι πένης ὢν ἄνοσος, ἀλλ' αἰεὶ νοσεῖν.

326. Stobaeus 103, 15.

Κάλλιστόν ἐστι τοῦνδικον πεφυκέναι· λῦστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον· ἥδιστον δ' ὅτῳ πάρεστι λήψις ὢν ἐρά καθ' ἡμέραν.

327. Bekkeri Anecd. p. 373, 5. Ἀκουστά: ὡς ἐν τῇ (codex τῷ) Κρεούση

Ἄπελθ' ἀπελθε, παῖ· τὰδ' οὐκ ἀκουστά σοι.

(σοι om. codex) καὶ Εὐριπίδης δὲ πολλάκις. ὁ μόντοι Σοφοκλῆς ἀκούσιμά φησι. Recte additum videtur σοι, quod artissimum est. Inter ὡς et ἐν nomen excidit Σοφοκλῆς, quod necessarium est propter sequentia verba Εὐριπίδης δέ. Inter Σοφοκλῆς vero et ἀκούσιμα excidisse videtur καί. Adiectivo ἀκουστός utitur Sophocles Oed. T. 1312.

328. Hesychius, Ἀνέκτημα: ἀνείληφα. Σ. Κ.

329. Pollux 6, 174. Τὸ δὲ ἰσοθάνατον Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Κρεούση οὐ πάνυ ἀνεκτόν.

ΚΡΙΣΙΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΗ).

Paridis iudicium intelligendum esse ex verbis Athenaei apparet.

330. Athenaeus 15, p. 687c. Σοφοκλῆς ὁ ποιητῆς ἐν Κρίσει (codex κρησί) τῷ δράματι τὴν μὲν Ἀφροδίτην ἠδονῆν (ἠδονικὴν Nauckius) τινα οὔσαν δαίμονα μύρω τε ἀλειφομένην παράγει καὶ κατοπτριζομένην, τὴν δ' Ἀθηνᾶν φρόνησιν οὔσαν καὶ νοῦν, ἐτι δ' ἀρετὴν, ἐλαίῳ χρωμένην καὶ γυμναζομένην.

331. Herodianus περὶ διχρόνων in Cramerii Anecd. Oxon. vol. 3. p. 295, 8., exscriptus ab Dracone qui dicitur p. 35, 5. et grammatico Hermanni p. 444. Φάρος συστέλλον τὸ α, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει σατυρική

Καὶ δὴ φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι. In Herodiani libro περὶ μονήρους λέξεως p. 36, 24. haec partim in lacunam inciderunt: unde postrema tantum verba supersunt τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι.

332. Hesychius, Βυδοί: οἱ μουσικοί. ἢ κροῦμά τι. Σ. Κρίσει. Codex σαφῶς κρησίον. Quod etiam Σ. Ἀκρισίω esse potest: v. ad fragm. 79.

ΚΩΦΟΙ.

333. Scholiasta Nicandri Ther. 343. Ἄλλοι δὲ οὕτω τὸν μῦθόν φασιν. Προμηθεῖα τὸ πῦρ κλέψαντα καὶ τοὺς ἀνθρώπους δωρησάμενον οἱ λαβόντες ἐμήνησαν, οὐ καλὴν τῆς χάριτος τίνοντες ἀμοιβήν· ἐφ' οἷς τὸν Δία φασὶν ἐπαινέσαντα φάρμακον αὐτοῖς ἀγρησίας δοῦναι· τοὺς δὲ λαβόντας ἀποφέρειν τὸ δωρηθὲν ἐπὶ ὄνου· τὸν δὲ δίψει τερόμενον ἐλθεῖν εἰς κρήνην, ἣν ἐφύλασεν ὄφεις· καὶ τοῦ ποτοῦ ὀρεγόμενος ἀπέδοτο τοῦ γήρωσ τὸ φάρμακον· διὸ πάντας μὲν τοὺς ὄφεις καθ' ἕκαστον νεάζειν ἐνιαυτὸν, ἀποδουμένους τὸ γήρας, τὸν δὲ ὄφιν τῆς κρήνης φύλακα καταλαβεῖν τὸ δίψος. ὅθεν τοῖς δηχθεῖσιν ἐμποιεῖ δίψαν. ἔστι δὲ ὁ μῦθος παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς. Eandem fabulam narrat Aelianus de Nat. Anim. 6, 51. omisso nomine dramatis. Κρήνης φύλακα χωρίτην ὄφιν memorat poeta fragm. 219.

334. Schol. Apollonii Rhodii 1, 972. Λέγεται δὲ ἴουλος καὶ ζῶν τι, θηρίδιον πολύπου· ἐκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας, ὡσπερ ἡ σκολόπενδρα. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις

Κυλιοθεῖς ὡς τις ὄνος ἰσόσπριος. Hesychius, Ὀνος ἰσόσπριος: ἔστι δὲ ζῶον πολύπου, ὀσπρίω ὅμοιον, ὃ καὶ ἴουλον τινὲς φασὶν. Photius p. 337, 17. Ὀνος ἰσόσπριος: ζῶον πολύπου σκωλικῶδες, ὃ συνειληθὲν ὅμοιον κυάμῳ φαίνεται.

335. Schol. Apollonii Rhodii 1, 1126. Ὅτι δὲ νόμφη τις Οἰαΐδος γῆς δραξαμένη τοὺς καλουμένους Ἰδαίους Δακτύλους ἐποίησε παρὰ Στησιμβρότου εἴληφε· καὶ ὅτι διὰ τὸ ρυῖναι αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν Δάκτυλοι ἐκλήθησαν. Σοφοκλῆς δὲ αὐτοὺς Φρύγας καλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις. "Confer Zenobium Prov. 4, 80. Κέλμυς ἐν σιδήρῳ, ubi omisso fabulae nomine citatur Sophocles ἐν Σατύροις, et Wesselingium ad Diodorum Sic. vol. 1. p. 381, 4," Brunck. Adde Strabon. 10, p. 473. Δακτύλους δ' Ἰδαίους φασὶ τινὲς κεκλήσθαι τοὺς πρώτους οἰκῆτορας τῆς κατὰ τὴν Ἰδὴν ὑπηρείας· πόδας μὲν γὰρ λέγεσθαι τὰς ὑπηρείας, κορυφὰς δὲ τὰ ἄκρα τῶν ὄρων· αἱ οὖν κατὰ μέρος ἐσχατιαὶ καὶ πάσαι τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἱεραὶ περὶ τὴν Ἰδὴν. Σοφοκλῆς δὲ οἶεται πέντε τοὺς πρώτους ἄρσενας γενέσθαι, οἱ σιδήρον τε ἐξηῆρον καὶ εἰργάσαντο πρώτοι, καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων· πέντε δὲ καὶ ἀδελφὰς τούτων· ἀπὸ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ Δακτύλους κληθῆναι. ἄλλοι δ' ἄλλως μυθεύουσιν, ἀπόροις ἀπόρα συνάπτοντες· διαφοροὶ δὲ καὶ τοῖς ὀνόμασι καὶ τοῖς ἀριθμοῖς χρῶνται, ὧν Κέλμιν ὀνομάζουσι τινα καὶ Δαμναμενέα, καὶ Ἡρακλέα, καὶ Ἀκμονα· καὶ οἱ μὲν ἐπιχωρίους τῆς Ἰδῆς, οἱ δὲ ἐποίκους· πάντες δὲ σιδήρον εἰργάσθαι ὑπὸ τούτων ἐν Ἰδῇ πρώτων φασὶ· πάντες δὲ καὶ γόητας ὑπειλίφασιν, καὶ περὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν καὶ ἐν

Φρυγίᾳ ψηκῆσθαι περὶ τὴν Ἰδὴν, Φρυγίαν τὴν Τρωάδα καλοῦντες, διὰ τὸ τοὺς Φρύγας ἐπικρατῆσαι πλησιοχώρους ὄντας, τῆς Τροίας ἐκπεπορημένης.

ΛΑΚΑΙΝΑΙ.

"Fabulae argumentum e parva Iliade sumptum testatur Aristoteles de Poëtica cap. 23. τοιγαροῦν ἐκ μὲν Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας μία τραγωδία ποιεῖται ἐκατέρως ἢ δύο μόναι, ἐκ δὲ Κυπρίων πολλαί, καὶ ἐκ τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος πλέον ὀκτώ, οἷον Ὀπλων κρίσις, Φιλοκτῆτης, Νερπτόλεμος, Εὐρύπυλος, πτωχεία, Λακαίνας, Ἰλίου πέρις καὶ ἀπόπλους καὶ Σίνων καὶ Τρωάδες." Brunck. Laecaenae mulieres, quae chorum effecerint, intelligendae haud dubie Helenae comites. Argumentum fabulae videtur fuisse raptus Palladii ab Ulixee et Diomede perpetratus, de quo conf. Proeli Chrestom. p. 460. ed. Gaisf. et schol. Homeri II. 6, 311. Quae pluribus persecutus est Welckerus p. 145—151.

336. Pollux 9, 49. Ἔστι δὲ ἡ ψαλὶς εἶδος οἰκοδομήματος. ἢ που καὶ Σοφοκλῆς ἐν Λακαίνας λέγει Στενήν δ' ἔδυμεν ψαλίδα κοῦκ ἀβόρβορον. ἀβόρβορον pro ἀβάρβαρον Blomfieldus. Servius ad Virgil. Aen. 2, 166. Diomedes et Ulixees, ut alii dicunt cuniculis, ut alii, cloacis ascenderunt arcem.

337. Priscianus 18. vol. 2. p. 197. Krehl. (vol. 2. p. 302. ed. Hertz.) Attici, ἄρχω τοῦδε καὶ τότε, ἀντὶ τοῦ κατάρχω. Sophocles Λακαίνας Θεοὶ γὰρ οὐποτ', εἴ τι χρῆ βροτὸν λέγειν, ἄρξασιν Φρυξί τὴν κατ' Ἀργείους ὕβριν ζυvainέσονται ταῦτα. μὴ μάχου βίᾳ.

V. 1. θεοὶ γὰρ codex Paris. Legebatur θεοὶς ἄρ'. 2. Ἀργείους] Ἀργείων Ellendtius. 3. Codex Monac. ΞΥΝΑΙΝΕΩΤΑΤΑΥΤΑ. ζυvainέσω τὰ ταῦτα codex Paris. Recte correxit Madvigius in Schneidewiui Philologo vol. 1. p. 671.

338. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 40, 11. Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Λακαίνας δανοτῆς εἰρημένον "Ἐν ἢ παύσειτ' ἀμερίων μόχθων τε καὶ δανοτῆτος" ὕμῳς ἂν ἔχοι εἰ παρ' ὄνομα σχηματισθεῖ. δανότης et δανότητος Lehrsius. Incerta significatio vocabuli. Versus fortasse Glyconeī, ἐν ἢ παύσαιθ' ἀμερίων μόχθων καὶ δανοτῆτος. Τε etiam Herwerdenus delevit p. 12. etsi longe aliter, sed parum probabiliter, de ceteris iudicans.

339. Strabo 8. p. 364. Τὴν δὲ Λᾶν οἱ Διόσκουροι ποτὲ ἐκ πολιορκίας ἐλείν ἰστοροῦνται, ἀφ' οὗ δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν. (Conf. Hesychii interpretes ad Λαπέρσαι.) καὶ Σοφοκλῆς λέγει που Νῆ τῷ Λαπέρσαι, νῆ τὸν Εὐρώταν τρίτον, νῆ τοὺς ἐν Ἀργεὶ καὶ κατὰ Σπάρτην θεοῦς.

ΛΑΟΚΟΩΝ.

Argumentum fabulae quod fuerit ex Hygini fabula 135. colligi posse vidit Heynius ad Virgil. Aeneid. librum 2. exc. 5. V. etiam Servium ad Aen. 2, 201. et 211. et Welcker. p. 152. De anguibus qui Laocoontem petunt Servius ad v. 204: horum sane draconum nomina Sophocles in Laocoonte dicit. Nomina illa Nauceius coniecit fuisse Πόρκης et Χαρίβοια, coll. C. Keilii Anal. epigr. p. 191.

340. Harpocratio, grammaticus Bekkeri p. 332, 5. et Suidas s. v. ἀργαί, Ἀργαίους δὲ ἔστι κίων εἰς δεξιὰ λήγων, ὃν ἰστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν — εἶεν δ' ἂν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀργαίους οἱ πρὸ τῶν οἰκίων βωμοὶ, ὡς φασὶ Κρατίνος καὶ Μένανδρος, καὶ

Σοφοκλῆς ἐν τῷ Λαοκῶντι, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησὶ

Λάμπει δ' ἀργιεύς βωμὸς ἀτιμῶν πυρὶ
σμήρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρους εὐσομίας.

V. 2. σταλαγμοῦς] σταλαγμοῖς Harpocrationis libri plerique.

341. Scholiasta Aristophanis Ranar. 678. Παρὰ τὰ Σ. ἐκ Λαοκῶντος "Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου μέδεις πρῶνας (Αἰγαίους ἔχεις πρῶνας Bergkii) ἢ γλαυκὰς μέδεις (μέδεις duo codd.) εὐανέμου λίμνας ἐφ' ὕψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων." στομάτων σπιλάδεσσι Bergkii. στομάτων ex participio aliquo, velut poleūwn, corruptum esse coniecit Herwerdenus p. 13.

342. Dionysius Halic. Antiq. 1, 48. Σοφοκλῆς μὲν ὁ τραγωδοποιὸς ἐν Λαοκῶντι δράματι, μελλούσης ἀλικοκεσθαι τῆς πόλεως, πεποίηκε τὸν Αἰνεῖαν ἀνασκευαζόμενον εἰς τὴν Ἴδην, κελευσθέντα ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ἀγχίσιου, κατὰ τὴν μνήμην ὧν Ἀφροδίτη ἐπέσεικε καὶ ἀπὸ τῶν νεωστὶ γενομένων περὶ τοὺς Λαοκωντίδας σημείων* τὸν μέλλοντα ὀλεθρον τῆς πόλεως συντεκμηράμενον. ἔχει δὲ αὐτῷ τὰ ἱαμβεῖα ἐν ἄλλῳ προσώπῳ λεγόμενα ὧδε

Νῦν δ' ἐν πύλαισιν Αἰνεῖας ὁ τῆς θεοῦ
πάρεστ', ἐπ' ὧμων πατέρ' ἔχων κεραυνίου
νώτου κατασάζοντα βύσσινον φάρος.
κύκλῳ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν
συμπλάζεται δὲ πλήθος οὐχ ὅσον δοκεῖς,
οἱ τῆσδ' ἔρωσι τῆς ἀποικίας, Φρυγῶν.

V. 1. Αἰνεῖας libri. 3. μοτοῦ Plutarchus Moral.

p. 100a. ubi hunc versum omisso poetae fabulaeque nomine affert. 4. κύκλῳ Reiskius] κυκλεῖ vel κυκλοῖ libri. παμπληθίαν] παμπησίαν Naeckius.

5. συμπλάζεται] Alii libri συμπάζεται, συνοπάζεται. δοκεῖς, οἱ Reiskius pro δοκεῖ σοι.

343a. Stobaeus 29, 38. Σοφοκλέους Λαοκῶντος Πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνου γλυκεῖς.

343b. Stobaeus 29, 37. Σοφοκλέους

Μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος.

Lemma Σοφοκλέους est in ed. Trincavelli, totum locum om. duo libri optimi, quem inter fragmenta Laocoontis posuit Brunekius auctoritate codicis Vindobonensis, quem Σοφοκλέους omittit Gaisfordus. Ex his colligi potest hunc versum et sequentem πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνου γλυκεῖς transpositos in unum esse fragmentum coniungendos cum lemmate Σοφοκλέους Λαοκῶντος.

344. Hesychius, Καταρράκτης: ὀχετὸς, ῥυαξ. καὶ ὁ ἀετός. Σ. Λαοκῶντι.

[ΛΑΡΙΣΑΙΟΙ. Vide ΑΚΡΙΣΙΟΣ.]

ΛΗΜΝΙΑΙ.

345. "Notum dramatis argumentum, Argonautarum in Lemnum appulsus, cum Lemniis mulieribus congressus, quem narrat Argonauticorum poeta lib. 1. v. 609. [Coniecturas de singulis fabulae partibus proposuit Welckerus p. 326.—328.] Correctum fuisse videtur post primam emissionem, iterumque in scenam productum. Nam a Stephano in Δώτιον laudantur Λήμνιαι πρότερον,

Φερητίδης τ' Ἀδητος ἠδ' ὁ Δωτιεύς
Λαπίθης Κορωνός."

* Proclus Chrestom. p. 460. ed. Gaisf. δύο δράκοντες ἐπιφανέντες τὸν Λαοκῶντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παίδων διαφθεῖρουσιν· ἐπὶ δὲ τῷ πέρατι δυσφορήσαντες οἱ περὶ τὸν Αἰνεῖαν ὑπέστηλον εἰς τὴν Ἴδην.

Brunck. Scribendum Κόρωνος: v. Arcad. p. 66, 9. Idem vitium apud Diodor. 4, 37.

346. Schol. Pindari Pyth. 4, 303. Πάντας Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνίαισι τῷ δράματι καταλέγει τοὺς εἰς τὸ Ἄργῳ εἰσελθόντας σκάφος. Ex hoc catalogo nomina sumta sunt fragm. 345.

347. Schol. Apollonii Rhodii 1, 773. "Ὅτι δὲ ἐμίγησαν οἱ Ἀργοναῦται ταῖς Λημνίαις Ἡρόδωρος ἱστορεῖ. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ὑψιπύλῃ ἐν ὄπλοις φησὶν αὐτὰς ἐπελθούσας χειμαζομένους τοῖς Ἀργοναῦταις, μέχρις οὗ ὄρκον ἔλαβον παρ' αὐτῶν ἀποβάντας μισγεσθαι αὐταῖς. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Λημνίαις καὶ μάχην ἰσχυρὰν αὐτὰς συνάψαι φησὶν.

348. Etymol. M. p. 26, 16. Ἄθως: ἀκρωτήριον Θράκης. Σοφοκλῆς

Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός.

ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ βοὺς χαλκῆ ἴδρυται, ἐφ' ἣν τοῦ Ἄθω ἡ σκιά φθάνει. Versus est proverbialis, cuius diversae sunt apud alios scriptores (Plut. Mor. p. 935 f. schol. Hom. Il. 14, 229. Eustath. p. 980, 46. schol. Theocr. 7, 76. Suid. s. v. Ἄθως et paroemiogr. ap. Leutsch. vol. 1. p. 355.) Iectiones, καλύπει (vel καλύπτει) pro σκιάζει, πλευρά pro νῶτα, et ἄλος pro βοός: de quibus dixerunt Ruhnkenius Ep. crit. p. 197. et Piersonus ad Moeridem p. 267.

349. Stephanus, Χρῦση: ἡ πόλις τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγγὺς Λήμνου. Σ. Λημνίας

Ἦ Λήμνε Χρῦσης τ' ἀρχιτέρονες πάγοι.

350. Hesychius, Ἀεὺμβλητον: ὁ μηδενὶ ἀπαντᾶν δυνατόν, ἢ ἀσυνάντητον. Σ. Λ. Versum sine fabulae nomine attulit gramm. in Bekk. Anecd. p. 413, 14. et Etym. M. in cod. Voss. (apud Gaisf. p. 327c) et Eustath. p. 1405, 58. Ἀεὺμβλητον· ὥστε μηδενὶ ἀπαντῆσαι. Σοφοκλῆς

Ἄπλατον, ἀεὺμβλητον ἐξεθρησάμην.

Scribatur ἄπλαστον. Correxerit Bergkii.

351. Hesychius, Ἀσάλπικτον ὦραν: τὸ μεσονύκτιον. ἐσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάλπιζον. Σ. Λ. Bekk. Anecd. p. 450, 26. Ἀσάλπικτον ὦραν· τὸ μεσονύκτιον. οὕτω Σοφοκλῆς.

352. Scholiasta Platonis p. 393. Αὐτὸ δεῖξει: — μέμνηται δὲ τῆς παροιμίας Σοφοκλῆς ἐν Λημνίαις οὕτως

Ταχὺ δ' αὐτὸ δεῖξει τοῦργον, ὡς ἐγὼ, σαφῶς.
ἐγὼ] ἔχει Herwerdenus p. 17. δοκῶ Meinekius.

[ΜΑΝΤΕΙΣ. Vide ΠΟΔΥΛΙΔΟΣ.]

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

353. Plinius H. N. 37, 11. de electro: *Sophocles tragicus poeta — ultra Indiam fieri dixit e lacrimis meleagridum avium Meleagrum deflentium. Quod et credidisse eum vel sperasse aliis persuaderi posse quis non miretur?* Fabulam de Meleagro narrarunt Homerus Il. 9, 529. seqq. Apollodorus 1, 8, 3. Diodorus 4, 34. Ovidius Metam. 8, 270. seqq. Hyginus Fab. 174. Post Sophoclem tractavit Euripides. De Sophocleae fabulae compositione, de qua dixit Welckerus p. 403. — 406., nihil fere compertum habemus. Chorum ex sacerdotibus compositum fuisse tradit schol. Hom. Il. 9, 575. ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς ἐν τῷ Μελεάγρῳ τὸν χορὸν ἀπὸ ἱερέων παρήγαγεν. Scholiasta recentior Σ. τὸν χορὸν Οἰδίποδος ἐξ ἱερέων ποιεῖ, interpolazione indocta, quam notavit Lehrs. de Aristarcho p. 39.

354a. Hesychius, Ἀντίβοιον: ἰσόβοιον, ἀντὶ βοός καθαγιαζόμενον. Σ. Μ.

354b. Hesychius, Ἰεσοφόρους δρύας: τὰς ἰξὸν φερούσας. Σ. Μ.

355. Κυάμψ πατρίψ (τῶν Αἰτωλῶν): vide fragm. 271.

356. Hermogenes vol. 3. p. 324. Φιλανδρόν-που τὴν Ἀταλάντην εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι, ἡμῶν πάλιν ἐπὶ ἄλλου πράγματος ταττόντων τούνομα τούτο. Ad hanc fabulam rettulit Brunekius eum proximo fragmento.

357. Lucian. Symp. c. 25. vol. 3. p. 437. Εἰ δὲ δέιπνον ἔνεκα ὀργίζεσθαι σοὶ δοκῶ, τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐστιῶν. φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Σοφοκλῆς

Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις
ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἐκμήβολος θεᾶ.

MEMNΩΝ.

Dramatis huius meminit auctor argumenti Iacis. Fabulam eandem esse quae Αἰθίοπες coniecit Heynius ad Apollod. vol. 2. p. 301. et ad Virgil. Aen. 1. exc. 19.

[ΜΙΝΩΣ. Vide ΚΑΜΙΚΙΟΙ.]

[ΜΥΚΗΝΑΙΑΙ. Vide ΑΤΡΕΥΣ.]

ΜΥΣΟΙ.

Fabulam eandem esse quae Τηλεφος ab Hesychio appellatur in glossa infra afferenda probabilis Welckeri opinio est p. 414. Nam in Μυσοῖς de Teuthrante Mysiae rege et Telepho actum esse videri: v. Hygin. Fab. 100. Telephum Aeschylus quoque in Μυσοῖς tragoedia produxerat.

358. Stobaeus 26, 4.

Ὡς τοῖς κακῶς πράσσουσιν ἡδὺ καὶ βραχὺν χρόνον λαθέσθαι τῶν παρεστώτων κακῶν.

359. Stobaeus 98, 23. Σ. "Ἄμοχθος γὰρ οὐδεὶς ὁ δ' ἥκιστα ἔχων μακάρτατος." Verba metro soluta.

360. Strabo 8. p. 356. ubi πόλις sensu latiore de terra a poetis dici docet, Σοφοκλῆς δ' ἐν Μυσοῖς Ἀσία μὲν ἢ σύμπασα κλήζεται, ξένη, πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος.

361. Athenaeus 4. p. 183e. Μνημονεύει δὲ τοῦ τριγώνου τούτου καὶ Σοφοκλῆς ἐν μὲν Μυσοῖς οὕτως Πόλις δὲ Φρυγῆ τρίγωνος ἀντίσπαστά τε Λυδῆς ἐφρυνεῖ πηκτίδος συγχορδία. καὶ ἐν Θαμύρᾳ. Iterum affert 14. p. 635e.

V. 1. τε abest p. 635. 2. ἐφρυνεῖ] ἐφρυνεῖ p. 635.

362. Pollux 10, 186. Φαίης δ' ἂν καὶ σίσυρναν, Σοφοκλέους ἐν Μυσοῖς λέγοντος

Ψαλίδας, τιάρας καὶ σισυρνῶδη στολήν.

Ψαλίδας] Ψέλλια Bergkii. Hesychius, Σισυρνῶδη στολήν: τὸν ἐκ τῆς σισύρνης στολισμόν.

363. Antiatticista p. 83, 22. Ἄβολον ἵππον: Σ. Μυσοῖς (codex μουσικός).

364. Hesychius, Ἀποβάθρα: ἀποβατηρία. ἢ κλίμαξ νεῶς. Σ. Μ. Bekk. Anecd. p. 426, 18. Ἀποβάθρα: ἀποβατήρια. οὕτω Σοφοκλῆς. Scribendum Ἀπόβαθρα: v. L. Dindorf. in Thesaurο vol. 1. part. 2. p. 1362.

365. Hesychius, Ἀποσύρει: ἀποσπᾶ. Σ. Μ.

366. Hesychius, Ἀπύρου: ἀθύτου. Σ. Μ.

367. Hesychius, Ἀστραφῆς: σκληρός. Σ. Μ.

368. Hesychius, Ἀφθίτους γυνάμας: ἀμετρέπτους. Σ. Μ.

ΜΩΜΟΣ (ΣΑΤΤΡΙΚΟΣ).

Ignotum argumentum fabulae. Narrationem de Minerva, Neptuno, Vulcano et Momo apud Lucianum Hermot. c. 20. vol. 1. p. 758. memorat Wagnerus.

369. Hesychius, Ἀλώπηξ: ὄρχησις τις. καὶ ἀλωπεκία ὡς Σοφοκλῆς Μύμψ (codex μύμψων ὡς σοφοκλής). ὅπερ ἐστὶν ἐν σώματι πάθος γενόμενον. Ad Sophoclem nihil praeter ὄρχησις τις pertinere videtur.

370. Hesychius, Ἄμφιον: ἔνδυμα. Σ. Μύμψ. Eustathius p. 1421 extr. Πηνίον δὲ ἐστὶν ὁ μίτος, ἔξ οὗ καὶ "χρυσεοπήνητον ἄμφιον," quae Sophoclis verba esse coniecit Hemsterhusius.

371. Hesychius, Ἀναστῦμαι: ἐπάρα τὸ αἰδοῖον. ἢ συγνάσαι. Σ. Μύμψ. Ἀναστῦμαι ex comicis memorat Pollux 2, 176.

372. Hesychius, Ἀνθρωσκε: ἄνω θρώσκε, ὄρχου. Σ. Μύμψ (codex κώμψ).

373. Hesychius, Ἀποσκόλυπτε: ἀπολέπιζε καὶ ἀποκόλουε. φασὶ καὶ τὸν περιτετηγμένον τὸ αἰδοῖον ἀπεσκολυμένον. Σ. Μύμψ. Bekkeri Anecd. p. 435. 24. Ἀποσκόλυμαι: ἀφελεῖν τὸ δέρρα. ἢ ἀπογυμνώσαι. Σοφοκλῆς δὲ τὸ ἀποκόλουε ἐν Μενελάῳ.

374a. Bekkeri Anecd. p. 446, 12. Ἄρτην: δρέπανον. Σ. Μύμψ (codex νόμψ) σατυρική.

374b. Choeroboscus p. 376, 19. Τὸ σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι, ὅπερ Ἀριστοφάνης παρεμφαίνει (corr. παρεμφερί) ἐν Εἰρήνῃ (v. 357.) ἐν Μύμψ Σοφοκλέους προκειμένου, ὡς ἀπὸ τοῦ δόρος ἐστίν. In scholio ad versum Aristophanis ex Aeschi Mύμψ, quam fabulam ab nemine veterum memoratam vidi, affertur versus integer

Ἄρης ὁ ληστής σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι.

ΝΑΥΠΛΙΟΣ ΚΑΤΑΠΛΕΩΝ. ΝΑΥΠΛΙΟΣ ΠΥΡΚΑΕΥΣ.

Ναύπλιον καταπλέοντα Husehkius in Anal. crit. p. 241. intellexit proficiscentem ad Graecorum castra eo consilio ut roenas exigeret ab iis quorum fraude Palamedes interemtus esset. De quo schol. Eurip. Or. 422. λίθοις φονεύεται ὁ Παλαμῆδης. Ναύπλιος δὲ ἀκούσας ἤλθεν εἰς Ἴλιον δικάσαι τὸν φόνον τοῦ παιδός. Eadem quum olim Welckeri sententia fuisset, postmodum mutavit et Ναύπλιον καταπλέοντα eandem quam Ναύπλιον πυρκαεῖα tragoediam fuisse censuit p. 189. parum probabiliter. Neque enim verisimile est uni eidemque tragoediae, quae simplici Ναυπλίου nomine inscribi poterat, duplex datum esse cognomen. Nihilominus recte iudicare videtur Welckerus fabulam de Nauplio vix duabus sufficisse tragoediis. Quamobrem coniecere licet duplicem eiusdem tragoediae exstitisse editionem, quarum altera καταπλέων, altera πυρκαεῖς inscribi potuerit, ut Euripidis Hippolytus prior et alter calυπτομένον et στεφανηφόρου cognomine distincti sunt: de quo fabularum genere dixi ad Athamantis fragm. 1. Cuiusmodi tamen cognomina non magis quam numeri πρότερος et δεύτερος, quorum exempla ibidem collegi, ab poetis addita sunt quum fabulas in scenam producerent, sed ab antiquis grammaticis, qui quum didascalias colligerent operam dabant ut plures eiusdem nominis fabulas distinguerent.

De Nauplio πυρκαεῖς disertum est testimonium Pollucis 9, 156. ὁ δ' ἐμπρήσας τάχ' ἂν πυρκαεῖς ὀνομάζοιτο κατ' Αἰσχύλον καὶ Σοφοκλέα, οὕτως ἐπιγράφαντας τὰ δράματα, τὸν μὲν τὸν Προμηθεᾶ, τὸν δὲ τὸν Ναύπλιον. De Aeschylō memoria eum sefellit. Neque enim Προμηθεῖς πυρκαεῖς, quod parum aptum

Prometheo cognomen foret, sed Προμηθεὺς πυρφόρος, drama satyricum, ab Aeschylō scriptum est: de quo monui ad Aeschylī Fragm. 187. Contra artissimum Nauplio cognomen illud est, de quo comparanda Hygini narratio Fab. 116.

375. Schol. Pindari Isthm. 5, 10. Τὸν δὲ τρίτον κρατῆρα Διὸς σωτήρος ἔλεγον, καθὰ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ

Ζεῦ παυσίλυπε καὶ Διὸς σωτηρίου
σπονδῆ τρίτου κρατῆρος.

Verba καὶ Διὸς — κρατῆρος citat schol. Platonis p. 43. ed. Siebenk. (325. ed. Bekk.) et, ut Siebenk. annotavit, Hermias in schol. in Phaedrum. Porro schol. Platonis p. 383. τὸ τρίτον τῷ σωτήρι· ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τοῦ ἐν ταῖς συνουσίαις ἔθους. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι. Hesychius, Τρίτος κρατῆρ: Σ. Ναυπλίῳ καταπλέοντι. V. 2. σπονδῆ] σπονδαί Arsenius p. 90.

376. Stephanus, Ἄσπις — Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι

Ἄλλ' ἀσπίδιτῃν ὄντα καὶ πεφραγμένον.
ὡς ἀσπίδοῦχος, ἢ Σκύθης τοξεύμασι.

V. 1. Sophocles scripserat πεφραγμένον: vide ad Antig. 253. V. 2. ex alio eiusdem fabulae loco sumtus videtur: quamobrem Meinekius καὶ praescripsit.

377. Stobaeus 104, 3. Σ. Ν.

Τῷ γὰρ κακῶς πράσσοντι μυρία μία
νῦξ ἔστιν· εὐ παθόντα εἶθ' ἑτέρα θανείν.
εἶθ' ἑτέρα] ἡτέρα Scor. θῆτέρα Brunckius. Debatat ἡτέρα. Locus non integer.

378. Aristides vol. 1. p. 259. Ποίας Ναυπλίου πάγας ὑποπύρους, ὡς ἔφη Σοφοκλῆς, ἄξιον τῆ πυρκαϊᾶ ταύτη παραβαλεῖν; Fallaces ignes, quibus Nauplius Graecos in saxa litoris Euboici illexerit intelligit Ellendtius in Lexico vol. 2. p. 884.

379. Achilles Tatius Isag. ad Arati Phaenom. cap. 1. p. 122. ed. Petav. (ex cod. Laurentiano 27, 44.) Σοφοκλῆς δὲ Παλαμῆδῃ ἀνατίθειν. λέγοντα γὰρ Ναυπλίον εἰσάγει

Οὗτος δ' ἐφηῦρε τείχος Ἀργείων στρατῶ,
σταθμῶν τ', ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὐρήματα·
τάξεις τε ταύτας οὐράνιά τε σήματα,
κάκῃν ἔτευξε πρῶτον ἕξ ἐνός δέκα,
5 κάκ τῶν δέκ' αὐθις ἡῦρε πεντηκοντάδας
ὅς χίλι' εὐθύς ὅς στρατοῦ φρυκτωριάν,
ἕννου φυλαξ . . . οα σημαντήρια
ἔδειξε, κἀνέφηνεν οὐ δεδειγμένα·
ἐφηῦρε δ' ἄστρον μέτρα καὶ περιστροφάς,
10 νεῶν τε ποιμαντήρσιν ἐνθαλασσίῳν
ἄρκτου στροφάς τε καὶ κυνὸς ψυχρὰν δύσιν.

Lectiones codicis Vaticani 191. edidit Keilius in Schneidewini Philol. vol. 1. p. 157. V. 1. et 8. ἐφηῦρε scripsi pro ἐφεῦρε et v. 5. ἡῦρε pro εῦρε. 2. σταθμῶν ἀριθμῶν Salmasius, recte, nisi quod τ' addere debebat. σταθμ ἀριθμῶν Vat. στάθμη δ' ἀριθμῶν Laur. lacuna male expleta. De Palamede Philostratus Heroic. p. 708. πρό γὰρ δὴ Παλαμῆδους — οὐδὲ νόμισμα ἦν οὐδὲ σταθμὰ καὶ μέτρα οὐδὲ ἀριθμοί. εὐρήματα] Suspectum propter praecedens ἐφηῦρε. ὀρίσματα L. Dindorfius. σοφίσματα Meinekius (in Fleckeiseni Annal. a. 1863. p. 381.) collato Aeschylī Prom. 459. ἀριθμὸν ἕξοχον σοφισμάτων ἔξεῦρον αὐτοῖς. Versum 3. qui alienus ab hoc loco videtur, post v. 8. transponi voluit Scaliger. 4. πρῶτον L. Dindorfius pro πρῶτος: cui respondet αὐθις. 6. χίλι] χίλια Vat. Versus corruptus et fortasse ex duorum versuum reliquiis compositus, ut Keilio

videtur. στρατοῦ Vat. στρατῶ Laur. 7. φυλαξ . . . οα Vat. φυλάξεις σιθόα Laur. quae interpolatio similis est ei quam notavimus v. 2. φύλαξι πιστὰ Wagnerus. 8. 9. Verba ἔδειξε et ἐφεῦρε recte transponere videtur Nauckius. 10. ποιμαντήρσιν Heathius. πυμαντήρσιν Vat. πημαντήρσιν Laur. 11. στροφάς τε καὶ Laur: στροφ. . . . καὶ Vat.

380. Eustathius p. 228. Παλαμῆδους ἐπινοησάμενου κυβείαν καὶ πεττεῖαν ἐν Ἰλίῳ εἰς παραμύθιον λιμοῦ κατασχόντος τὴν στρατιὰν λίθος ἐκεῖ ἐδείκνυτο, καθὰ Πολέμων ἱστορεῖ, ἐφ' οὐ ἐπέσσευον. τῆς δὲ τοιαύτης ἐπινοίας τοῦ Παλαμῆδους, καὶ τῆς εὐρέσεως δὲ τοῦ χρόνου, ἦν καὶ αὐτὴν ἐκεῖνος ἐσοφίσαστο, μάρτυρα παράγουσι Σοφοκλῆν, ὃς ἐν δρᾶματι ὁμωνύμῳ τῷ εὐρετῇ Παλαμῆδῃ φησὶν

Οὐ λιμὸν οὗτος τῶνδ' ἀπῶσε, σὺν θεῷ
εἰπεῖν, χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας
ἐφηῦρε, φλοίσβου μετὰ κοπῆν καθήμενός,
πεσσοῦς κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος;

“Nihil tam apertum est quam hos versus ad eandem Nauplii ῥῆσιν pertinere, cuius partem ab Achille Tatīo servatam supra protulimus. Proinde sunt itidem ex Nauplio: aut si Eustathii fidem sequimur, licet dramatum quibus nunc caremus nullum ipse viderit, ad Palamedem priores alteri etiam referendi sunt.” Brunck. Versum ultimum ex Palamede rursus affert Eustathius p. 1397, 8. Recte Brunckius utrumque fragmentum aut ad Nauplium aut ad Palamedem referendum esse iudicavit. Alteram sententiam defendit Vaterus in commentatione de Aleadis p. 27. V. 1. τῶνδ' Scaliger pro τόνδ'. 3. ἐφηῦρε scripsi pro ἐφεῦρε.

381. Hesychius, Πεσοῦ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς: Σ. Ναυπλίῳ πυρκαϊῇ, παρόσον πέντε γραμμαῖς ἐπαίζον. Versum integrum Καὶ πεσοῦ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολαί ex Sophocle attulit Pollux 9, 97. Conf. Etymol. M. p. 666, 18. Orionem p. 127, 1. Eustathium p. 1396, 60. Ad eandem, ut videtur, fabulam spectat Pollux 7, 203. πεττεία, ἢ πεσοεία, ὡς Σοφοκλῆς. In Etymologicis et apud Eustathium πεντέγραμμα scriptum contra usum Atticorum, qui litteram ε in compositis cum πέντε non mutant: de quo post alios dixit Cobetus Nov. Lect. p. 775.

382. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 31, 21. Σπίζα· ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου. Σ. ἐν Ναυπλίῳ πυρκαϊῇ Κάτω κρέμαντα σπίζ' ὅπως ἐν ἔρκεσι. Κάτω] ἄκατοι Bergkii. σπίζ' ὅπως correxi pro σπίζα τέως.

383. Photius p. 150, 9. Κατουλάδα: Σ. Ναυπλίῳ Ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι. τὴν κατίλλουσαν καὶ κατεῖργουσαν. — οἱ δὲ τῇ πανωλέθρῳ ἐσομένη τοῖς Ἑλλησιν — ἢ Ζοφώδη. Scholiasta Apollonii Rh. 4, 1695. ἢ σκοτεινὴ νῦξ κατουλάς καλεῖται — παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ναυπλίῳ “νυκτὶ κατουλάδι.”

384. Hesychius, Ἀνόρεος πόλεμος: ἀνδρείος, ὁ πρὸς τοὺς ἄνδρας. Σ. Ν.

385. Schol. Aristoph. Pacis 1126. Ἐλύμνιον: Καλλιόστρατος φησὶ τόπον Εὐβοίας τὸ Ἐλύμνιον. Ἀπολλώνιος δὲ ναόν φησιν εἶναι πλησίον Εὐβοίας. νυμφικὸν δὲ τινες αὐτό φασιν, ὅτι ὁ Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ ἐκεῖ συνεγένετο. μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς “Πρὸς πέτρας Ἐλυμνίας,” καὶ ἐν Ναυπλίῳ “Νυμφικὸν Ἐλύμνιον.” Verba πρὸς πέτρας Ἐλυμνίας ac fortasse haec sola ex Sophoclis Nauplio petita esse coniecit Nauckius.

386. Hesychius, Ἐπίκοτα: ἐπίμομα, ἃ πᾶς ἄν τις μέμψαιτο. Σ. Ν. καταπλέοντι.

387. Hesychius, Ναύκληρον πλάτην: ναυτικήν. Σ. Ν. πυρκαεῖ.

388. Pollux 10, 134. Ὀλκία τὰ πηδάλια Σ. ἐν Ναυπλίῳ ὠνόμασε. παρὰ τὸ Ὀμήρου “ἔσπτον ἐφόλκαιον.” Recta scriptura ὀλκία videtur.

ΝΑΥΣΙΚΑΑ Η ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ.

389. Eustathius p. 1553, 63. Μάλιστα δέ, φασίν, ἐπεμελήθησαν ὕστερον σφαιριστικῆς πόλεων μὲν κοινῇ Λακεδαιμόνιοι, βασιλέων δέ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἰδιωτῶν δέ Σοφοκλῆς ὁ τραγικός· ὅς καὶ ὅτε, φασί, τὰς Πλυντριάς ἐδίδασκε, τὸ τῆς Ναυσικάας πρόσωπον σφαῖρα παιζούσης ὑποκρινόμενος ἰσχυρῶς εὐδοκίμησεν. (Conf. p. 381, 10.) Athenaeus I. p. 20e. Σοφοκλῆς ἄκρως ἐσφαιρίσεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν καθῆκε. Huc fortasse referendum fr. 872. Nausicaam et Πλυντριάς eandem esse fabulam, cuius argumentum ex Odysseae libro sexto petiitum fuerit, intellexit Valckenarius ad Eurip. Hippol. 125. p. 181. Idem recte fortasse pro dramate satyrico habuit, de quo dissentiunt Welckerus p. 227. aliique. Nullius in hac quaestione momenti est quod Eustathius p. 381. Nausicaam τῇ τραγικῇ ποιήσει annumerat suam ipsius opinionem secutus, ubi repetit quae in annotationibus ad Odysseam prius scriptis p. 1553. ex Athenaeo excerpta de Sophocle deivῶ ὄντι σφαιρίσαι.

390. Hesychius, Ἀναρροιβδεῖ: — Σ. ἐν Ναυσικάα ἀντί τοῦ ἀναρρίπτει.

391. Pollux 7, 45. Ἐπενδύτης — ληπτέον ἐκ τῶν Σ. Πλυντριῶν

Πέπλους τε νῆσαι λινογενεῖς τ' ἐπενδύτας. λινογενεῖς cod. Bekkeri. Vulgo νεοπλυνεῖς.

392. Pollux 10, 52. Λαμπήνη ἐν τῇ Σ. Ναυσικάα. Hesychius, Λαμπήνη: εἶδος ἀμάξης, ἐφ' ἧς ὄχοδνται. ἐνιοι ἀπήνη. ἢ ἀρμαμάξης περιφανοῦς βασιλικῆς.

ΝΙΟΒΗ.

Fabulam de Niobe ante Sophoclem Aeschylus tractaverat. De compositione fabulae Sophocleae coniecturas suas exposuit Welckerus p. 286—298. De Oeagro Niobae sive Aeschyli sive Sophoclis actore dictum ad Aeschyli Fragm. 154.

393. Athenaeus 13. p. 601a. Αἰσχύλος μέγας ὦν ποιητῆς καὶ Σοφοκλῆς ἤγον εἰς τὰ θεάτρα διὰ τῶν τραγωιδῶν τοὺς τῶν παίδων ἔρωτας, ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ τῶν τῶν Νιόβης παίδων. Plutarchus Moral. p. 760e. Τῶν τοῦ Σοφοκλέους Νιοβιδῶν βαλλομένων καὶ θνησκόντων ἀνακαλεῖται τις οὐδένα βοηθὸν ἄλλον οὐδὲ σύμμαχον ἢ τὸν ἔραστήν “ὦ ἀμφ' ἐμοῦ στείλαι.” Verba οὐδένα βοηθὸν ἄλλον οὐδὲ σύμμαχον trimetrum efficiunt. De numero Niobidarum schol. Eurip. ad Phoeniss. 159. ἐπτὰ παρθένων] καὶ Σοφοκλῆς ἐν Νιόβῃ ἐπτὰ φησὶν αὐτὰς εἶναι καὶ τοὺς ἄρσενας.

394. Eustathius p. 1367, 21. Τῆς Νιόβης ἡ συμφορὰ κατὰ μὲν τινὰς ἐν Λυδία, κατὰ δὲ τινὰς ἐν Θήβαις γενέσθαι λέγεται. Σοφοκλῆς δὲ τοὺς μὲν παῖδας αὐτῇ ἐν Θήβαις ἀπολέσθαι φησὶν, αὐτὴν δὲ εἰς Λυδίαν ἐλθεῖν. Lutatius ad Statii Theb. libr. 6. Niobe, secundum Homerum, duodecim filios habuit. Sophocles autem dicit eam quattuordecim habuisse. Vide Hermann. Opusc. vol. 3. p. 38.

395. Diogenes Laërt. in vita Zenonis 7, 28. Ἐτελεύτα δὲ οὕτως. ἐκ τῆς σχολῆς ἀπιὼν προσέπεισε καὶ τὸν δάκτυλον περιέρρηξε. παῖσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρὶ φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης “Ἐρχομαι, τί μ' αἰεῖς;” Eadem Suidas s. v. αἰεῖς. Verba neque Aeschyli nec

Sophoclis esse videri monet Nauckius p. 38., sed Timothei, cuius de Niobe Macho apud Athen. 8. p. 341e. ὁ Τιμοθέου Χάρων σχολάζειν οὐκ ἐὰ | οὐκ τῆς Νιόβης, χωρεῖν δὲ πορθμὸν ἀναβοᾷ, | καλεῖ δὲ μοῖρα νύχιος.

396. Schol. Oedip. Colon. 684. Κάν τῇ Νιόβῃ ὁ Σ. τὸν κρόκον ἀντικρὺς τῇ Δήμητρὶ ἀνατίθεται.

397. Harpocratio, Δερμηστής (codd. hic et infra δερμιστής): Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὸν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ ἐν Ζ' τῆς ἀπορουμένης λέξεως, Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφοκλείον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. μήποτε δὲ μᾶλλον ἂν εἴη ὅστις τὰ δέρματα ἐσθίει δερμηστής. Hesychius, Δερμηστής· ὁ σκώληξ ἢ ὁ σῆς ὁ τὰ δέρματα ἐσθίων. Ἀρίσταρχος ὄφιν. Conf. fragm. 562a. et Bekkeri Anecd. p. 240, 14.

398. Athenaeus 4. p. 176f. Τοὺς ἐλύμους αὐλοῦς, ὧν μνημονεύει Σ. ἐν Νιόβῃ τε κὰν Τυμπανισταῖς, οὐκ ἄλλους τινὰς εἶναι ἀκούομεν ἢ τοὺς Φρυγίους.

399. Scholiasta Homeri Iliad. 5, 533. et Odys. 8, 186. Ἦ — ἀντί τοῦ ἦν — Σ. ἐν τῇ Νιόβῃ

Ἦ γὰρ φίλη ἦν τῶνδε τοῦ προφερτέρου.

Non mirandum ἢ, quod tragici ceterique scriptores Attici veteres constanter dixerunt, ex uno afferri loco Niobae, quum iam illorum grammaticorum aetate ἦν pro ἦ codicibus non raro illatum fuisse videatur.

400. Plutarchus Moral. p. 691a. Αὐτοὺς παραλογίζομεθα, θερμὸν εὐθὺς εἶναι τὸ θερμαῖνον ὑπολαβάνοντες· καὶ ταῦθ' ὀρώντες ὅτι ταῦτ' ἰμάτιον ἐν χειμῶνι θερμαίνει, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν λέγομεν, ὡσπερ ἡ τραγικῇ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηναίται

λεπτοσπαθῆτων χλανιδίων ἐρειπίοις
θάλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνῳ πόνῳ
ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσοῦσα τὸν καθ' ἡμέραν.

Postrema καὶ πόνῳ — ἡμέραν addita ex eodem p. 496e. ubi σπαργάνων scriptum pro χλανιδίων. Ad Sophocleam fabulam haec rettulit Valckenar. ad Phalaridem p. X.

ΝΙΠΤΡΑ Η ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΚΑΝΘΟΠΛΗΞ.

Argumentum huic fabulae praebuit Ulixes ab Telegono filio inscio vulneratus ἀκάνθη τρυγόνος θαλασσίας et occisus: de quo videndae narrationes scriptorum ab Welckero p. 240 seqq. memoratae, Procli in Chrestomathia, scholiastae Homeri Odysseae p. 6. ed. meae, Eustathii p. 1676, 44. Oppiani Hal. 2, 497. Plinii H. N. 9, 48, 72. Hygini Fab. 127. Idem argumentum in Niptris tragoedia tractavit Pacuvius. Graecae Latinaeque tragoediae structuram ex fragmentis quatenus fieri potuit exponere conati sunt Welckerus p. 241 seqq. et Ribbeckius p. 286, 287. Sophoclea fabula ab grammaticis aliis Νίπτρα aliis Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ appellatur. Sophocles hand dubie uno usus erat nomine Νίπτρα, quemadmodum eius exemplo fecit Pacuvius, nomine inde repetito quod Homericam Euryclea Ulixi pedes abluens in prima parte fabulae introducebatur, ut Welckerus coniecit. Ceterum ad hanc fabulam spectat Aristoteles de Poet. c. 14. ab Nauckio memoratus, ἔστι δὲ πράξι μὲν, ἀγνοοῦντας δὲ πράξι τὸ δεινόν, εἶθ' ὕστερον ἀναγνωρίσαι τὴν φιλίαν, οἷον ὁ Σοφοκλέους Οἰδίπους. τοῦτο μὲν οὖν ἔξω τοῦ δράματος· ἐν δ' αὐτῇ τῇ τραγωιδίᾳ, οἷος ὁ Ἀλκμαίων ὁ Ἀστυδάμαντος, ἢ ὁ Τηλέγονος ὁ ἐν τῷ τραυματίᾳ Ὀδυσσεῖ.

401. Stephanus in Δωδώνῃ — λέγεται καὶ Δωδών, ἧς τὴν γενικὴν Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλήξ

Νῶν δ' οὔτε μ' ἐκ Δωδώνος οὔτε Πυθικῶν
γυ . . τις ἂν πείσειεν.

(V. 1. ἐκ Meinekius. εἰς codex. 2. γυ codex Coisl-
linianus ceteris adustis. γυάλων Nauckius. Monte-
falcon. γυνή. Vulgo γύας.) καὶ δοτικὴν

Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν.

(ὁμέστιος incerta Tennulii correctio est pro ὁμῖος)
τῆς μέντοι Δωδώνης Δωδωναῖος· καὶ τὸ θῆλυ Δω-
δωνίς. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεὶ ἀκανθοπλήρη

Τὰς θεσπιωδούς ἱερίας Δωδωνίδας.

ἱερίας correxi pro ἱερέας. Ioannes Alexandr. τονικῶν
παραγγεμ. p. 12, 2. Δωδῶνι Σοφοκλῆς Ὀδυσσεὶ ἀκαν-
θοπλήρη

Καὶ τὸν ἐν Δωδῶνι πάσσον δαίμον' εὐλογοῦμενον.
πάσσον] πᾶσι Nauckius. δαίμον' εὐλογοῦμενον
Bloehius. Codex δαίμον συλογοῦμενον.

402. Scholiasta Homeri Iliadis 1, 135. apud
Koen. ad Gregor. Cor. p. 49. et in Cramerii Anecd.
Paris. vol. 3. p. 5, 3. 274, 30. Καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ὀδυσ-
σεὶ ἀκανθοπλήρη

Εἰ μὲν τις οὖν ἔξεισιν· εἰ δὲ μὴ, λέγε.

Conf. Eustathium p. 66, 31.

403. Schol. Dionysii Thracis in Bekkeri Anecd. 2.
p. 872, 19. et in Cramerii Anecd. Paris. vol. 4. p. 330, 5.
Σοφοκλῆς ἐν Ὀδυσσεὶ ἀκανθοπλήρη τῷ ποδαπός ἀντί
τοῦ ποῖος χρησάμενος ἀκυρολογεῖ (male ap. Bekke-
rum ἀκριβολογεῖ)

Ποδαπὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ φαίδιμοις ἔχων
ῥμοις;

Falli videtur grammaticus qui ποδαπὸν pro ποῖον ac-
cepit. Non quale sit donum quaeritur, sed a quo
venerit.

404. Hesychius, Ἀθηρόβρωτον ὄργανον: τὴν το-
ρύνην, ἢ τὴν ἀθήραν ἀνακίνοισι. Σ. Ὀδυσσεὶ ἀκαν-
θοπλήρη. Versum integrum, sed omisso nomine fa-
bulae, servarunt scholiasta Homeri Odys. 11, 128. et
Eustathius p. 1675, 52.

Ῥμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων.

405. Hesychius, Ἐλαιάσσα νηδύς: Σ. Ὀδυσσεὶ
ἀκανθοπλήρη. ἢ τοι λαϊάσσα ἀντί τοῦ σκαυά, ἀγρία.
ἢ ἀπὸ τοῦ ληϊζεσθαι, πάντα ληϊζομένη καὶ κατεσθί-
ουσα. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου λιπαρά. Photius p. 298, 1.
Νηδύς ἐλαιάσσα: ἐπὶ Κύκλωπος. Σικελή. ἀπὸ Ὑβλης
τῆς ἐλαηρᾶς. Hesychius, Νηδύς ἐλαιάσσα: ἀπὸ μέ-
ρους μιᾶς πόλεως τῆς ἐλαηρᾶς Ὑβλης.

406. Photius p. 400, 5. et Suidas, Παρουσία: —
καὶ ἐπὶ τοῦ παρεῖναι τάσσεται, ὡς ἐν τοῖς Νίπτροις
Σοφοκλέους “Τὴν παρουσίαν | τῶν ἐγγυῶ ὄντων.”

407. 408. Ad hanc fabulam Brunckius duo frag-
menta rettulit, alterum apud Plutarch. Moral. p. 745f.
Σοφοκλέους Ὀδυσσεύς φησι Σειρήνας εἰσαφικέσθαι
Φόρκου κόρας αἰθορύντος τοὺς Ἄιδου νόμους. Quae,
Lobeckius ad Sophocel. Aiac. p. 352. metro accom-
modavit

Σειρήνας εἰσαφικόμεν

Φόρκου κόρας, θροοῦντε τοὺς Ἄιδου νόμους.

Alterum locum servavit scriptor vitae Sophocelis, καὶ
τὴν Ὀδυσσεῖαν ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογράφεται,
παρετυμολογεῖ δὲ καθ' Ὁμηρον καὶ τὸ ὄνομα Ὀδυσ-
σέως

Ὅρθως δ' Ὀδυσσεύς εἰμ' ἐπύνυμος κακοῖς·
πολλοὶ γὰρ ὠδύσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί.

Ad Phaeaces utrumque fragmentum rettulit Wel-
ckerus.

409. Photius p. 240, 10. Μαγνον (sine accentu):
Σ. Ὀδυσσεὶ τὸν μέγαν (τὸν μέγαν delet Ellendtius)
τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα. Nihili est Μάγνον.

Apud Hesychium est Μαγμόν, quod explicatur τὸ κα-
θάρισον· ἀπομάσσειν γὰρ λέγουσιν ὅταν περικαθαί-
ρωσι τοὺς ἐνοχλουμένους τινὶ πάθει. In glossa Photii
Barkerus corrigebat, Μάγρον: Σ. Ὁ. τὸν μαγέα, τὸν etc.

ΞΟΑΝΗΦΟΡΟΙ (?)

410. Scholiasta Aeschylī S. c. Th. 310. Εἴρηται
δὲ καὶ ἐν Ξοανηφόροις Σοφοκλέους ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς
Ἰλίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ἑαυτῶν ἔδανα, εἰ-
δότες ὅτι ἀλίσκεται.

De hac fabula dubitat Welckerus p. 66.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

“Argumentum, Ulixes furorem simulans, ne ad Tro-
iam navigare cogeretur, et a Palamede fraudis con-
vietus. προσποιούμενον γὰρ αὐτὸν μαίνεσθαι Παλα-
μήδης ἤλεγξεν, inquit scholiasta noster ad Philoct.
1025.” Brunck. Fabula sumta ex carminibus Cypriis,
de quibus Proclus in Chrestomathia p. 454. ἔπειτα
τοὺς ἡγεμόνας ἀθροίζουσιν ἐπελθόντες τὴν Ἑλλάδα.
καὶ μαίνεσθαι προσποιουμένον τὸν Ὀδυσσεᾶ ἐπὶ τῷ
μὴ θέλειν στρατεύεσθαι ἐφύρασαν Παλαμήδους ὑπο-
θεμένου τὸν υἱὸν Τηλέμαχον ἐπὶ κόλασιν ἐξαρπάσαν-
τες. Comparandae cum his Hygini (Fab. 95.) alio-
rumque narrationes memoratae ab Welckero p. 101.

411. Scholiasta Pindari Isthm. 5, 86. Σύντομοι δὲ
οὐ μόνον Λάκωνες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι. Σ. Ὀδυσσεὶ
μαينوμένῳ

Πάντ' οἶσθα, πάντ' ἔλεξα τάντεταλμένα·

μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς.

V. 2. συντέμνειν fortasse in συντέμνων mutandum.
Parum probabiliter Herwerdenus p. 10. μῦθος (vel
μῦθον) γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν ἔφυν, vel μῦθος γὰρ
Ἀργολιστὶ συντέμνειν ἔφυν.

412. Hesychius, Ἐμπερής: ἔμπερος. Σοφοκλῆς
Ὀδυσσεὶ μαينوμένῳ.

413. Hesychius, Ἡμαλάψαι: κρύψαι, ἀφανίσαι.
Σ. Ὁ. μ. Photius p. 68, 3. Ἡμάλαπτεν· ἐκρυπτεν,
ἠφάνιζεν.

414. Hesychius, Θρεκτοῖσι νόμοις: ἀντί τοῦ τρο-
χάιος. (Corrige τροχάιος.) Σ. Ὁ. μ. ἐνιοὶ δὲ κρεκτοῖς.
Quae haud dubie vera est scriptura.

415a. Hesychius, Θριάζειν: φυλλολογεῖν, ἐνθουσιάζειν,
ἐνθουσιάζειν. Εὐριπίδης Λικυμνίῳ καὶ Σ. Ὁ. μ.

ΟΙΚΛΗΣ.

De argumento huius fabulae nihil constat. Οἰκλῆς
haud dubie Amphiarai pater intelligendus. Amphiar-
aus ipse satyricae fabulae argumentum praebuit So-
phocli.

415b. Aristophanes Equitibus 498.

Ἄλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξειας
κατὰ νοῦν τὸν ἐμὸν.

ubi schol. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐξ Οἰκλέους.
Nam sic scripturam Aldinam Ἰολάου correxi. Codex
Ven. οἰκλέους. Quod nihil aliud esse potest quam
Οἰκλέους, frequenti huius nominis corruptela, ut
apud Eurip. Suppl. 925. Diodor. 4, 67. schol. Hom.
Od. 11, 326. p. 508, 1. ed. meae.

415c. Pollux 10, 39. Καὶ τύλη δὲ παρ' Εὐπόλιδι
ἐστὶν ἰάζοντι ἐν τοῖς Κόλαξι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν
τῷ Οἰκλεῖ (sic Brunckius: libri οἰκλεῖ) λέγοντι “Ἄλλὰ
καὶ λινορραφή | τυλεῖα.” Idem corrupte 7, 191. Σο-
φοκλῆς δ' ἔφη “κλινοραφῆς τυλεῖα.”

ΟΙΝΕΤΣ.

Hanc fabulam in duobus Hesychii locis ab Musuro

depravatis agnoscere videmur. Oeneum etiam Euripides scripsit, cuius argumentum breviter exposuit scholiasta Aristoph. Ach. 417. Fabula Sophoclea utrum similis an dissimilis Euripideae fuerit nescimus, quum variis modis construi potuerit: v. Welcker. p. 285.

416. Hesychius, Ἄλυτον: ἀκατάλυτον, ἀκατάπαυστον. Σοφοκλῆς Οἰνεΐ. Ita corrigenda codicis scriptura iuei.

417. Hesychius, Χερσεύει: Σοφοκλῆς Οἰνεΐ (codex oi ei) "Κείμενος μὲν βουστάδας ἀυλάς**." ἐπὶ χέρσου, ἢ ἀπὸ χειρῶν ἔχει, ἢ οὕτως ἐμβατεύει. Post βουστάδας ἀυλάς indicavi lacunam: nam exciderunt aliquot poetae verba, in quibus χερσεύει fuit.

ΟΙΝΟΜΑΟΣ Η ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ.

Ἰπποδάμεια haec tragoedia ab solo nominatur Stobaeo (v. Fragm. 419.), nomine ducto ab secundaria fabulae persona. Sophocles non dubitandum quin Οἰνόμαον inscripserit, ut fecerunt Euripides et Attius, sive is Sophoclis sive Euripidis Oenomaum expressit. Fabulam de Oenomaio enarrarunt schol. Homeri II. 2, 104. Hyginus Fab. 84. aliique ab Welckero indicati p. 353. Ad fabulam Sophocleam quum Aristophanes in Avibus alludat (v. Fragm. 423.), sequitur ante olymp. 91, 2. scriptam fuisse, quo anno Aves edidit Aristophanes. De Aeschine Oenomaï Sophoclei actore v. ad Fragm. 425.

418. Apollonius de pronomine p. 330. ubi de pronomine ἴ agit, ἀξιοπιστότερος ὁ Σοφοκλῆς μάρτυς χρησάμενος ἐν Οἰνομάω "εἰ μὲν ὡσεὶ θάσσονα εἰδὼς εἰτεκοὶ παῖδα." Schol. Homeri Iliad. 22, 410. Σ. Οἰνομάω "ἢ μὲν ὡσεὶ θάσσο. ἢ δὲ ὡσιτέζου παῖδα." ἔστιν οὖν διφθογγον. Sophoclis igitur verba fuerunt

Ἡ μὲν ὡς ἰ θάσσον, ἢ δ' ὡς ἰ τέκοι παῖδα.

Loquitur de duabus matribus, quarum sui utraque filii celeritatem praedicabat. Quod quo consilio fecerint ex fabula notissima de Oenomaio apertum est.

419. Stobaeus 27, 6. Σ. ἴ.

Ὀρκου δὲ προστεθέντος ἐπιμελεστέρα ψυχὴ κατέστη· δισὰ γὰρ φυλάσσειται, φίλων τε μέμψιν κὰς θεοῦς ἀμαρτάνειν.

V. 1. προστεθέντος] προτεθέντος libri optimi. 3. κὰς scripsi pro κείς. In codice Scor. plene καὶ εἰς.

420. Athenaeus 9. p. 410c. Χειρόμακτρον δὲ καλεῖται ὃ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ὡμολίνω. — Σοφοκλῆς Οἰνομάω

Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος. ἐκδεδαρμένος Herwerdenus p. 21. collata Hesychii glossa, Σκυθιστὶ χειρόμακτρον: οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ἐν πολέμοις ἀνθρώπων (sic Lennerpius correxit pro λαμβανομένων πολλοῖς ὦν) τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες ἦσαν (ἐκδέροντες τοῖς δέρμασιν Lennerpius) ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. Scholiasta Pindari Isthm. 4, 92. τὸν Ἀνταῖον φησὶ τῶν Ξένων τῶν ἠττωμένων τοῖς κρῆνις ἐρέφειν τὸν τοῦ Ποσειδῶνος ναόν· τοῦτο γὰρ ἰστοροῦσι τὸν Θράκα Διομήδην ποιεῖν — οἱ δὲ Οἰνόμαον, ὡς Σοφοκλῆς.

421. Athenaeus 13. p. 564b. Σοφοκλῆς δὲ που περὶ τοῦ κάλλους τοῦ Πέλοπος διαλεγομένην ποιήσας τὴν Ἰπποδάμειαν φησὶν

Τοιάνδ' ἐν ὄψει λύγγα θηρατηρίαν ἔρωτος, ἀστραπὴν τιν' ὀμμάτων ἔχει· ἐκθάλλεται μὲν αὐτὸς, ἔξοπτ' δ' ἐμὲ, ἴσον μετῶν ὀφθαλμῶν, ὥστε τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανῶν.

SOPHOCLES.

V. 1. λίγγα Erfurdcius, recte, ut videtur: v. Lobeck. Paralip. p. 110. 3. ἐκθάλλεται] εἶθ' ἄλλεται codex. ἐνθάλλεται Ruhnkenius collato Phrynico (in Bekk. Anecd. p. 40, 20.) ἐνθάλλεσθαι ἔρωτι· οἶον καίεσθαι ὑπὸ ἔρωτος. ubi ἐκθάλλεσθαι Bekkerus edidit: quod probabilius. Sic ἐκθερμαίνεσθαι ἔρωτι potius dicitur quam ἐνθερμαίνεσθαι, quod legitur Trach. 368. ἐνθερμανταὶ πόθω, nisi hic quoque ἐκθερμανταὶ scribendum. δ' ἐμὲ Brunckius pro δέ με. 4. μετῶν Valckenarius pro μέτρων.

422. Pollux 10, 55. Τὴν ψήκτραν — εἶρηκε Σ. ἐν Οἰνομάω

Διὰ ψήκτρας σ' ὄρω

Ξανθὴν καθαίρονθ' ἵππον αὐχμηρὰς τριχός.

423. Aristophanes Avibus 1337.

Γενοίμαν αἰετὸς ὑφιπέτας,

ὡς ἂν ποταθεῖην ὑπὲρ ἀτρυγέτου γλαυκὰς ἐπ' οἶμα λίμνας.

Haec e Sophoclis Oenomaio esse scholiasta annotavit, ἐν τοῖς Καλλιστράτου· ταῦτα ἔξ Οἰνομάου τοῦ Σ.

424. Diogenes Laert. in vita Arcesilai 4, 35. Πρὸς δὲ τὸν δανειστικὸν καὶ φιλόλογον εἰπόντα τι ἀγνοεῖν ἔφη

Λήθουσι γὰρ τοὶ κἀνέμων διέξοδοι

θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῆ.

ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου Σοφοκλέους. Eadem (ex Diogene) Suidas s. v. Διέξοδοι et s. v. Λήθουσι. Omisso poetae nomine attulit Plutarchus Moral. p. 718a. qui Sophoclis scripturam servavit πλήθουσι.

V. 2. τόκος παρῆ] παρῆ τόκος Plut.

425. Hesychius, Ἀρουραῖος Οἰνόμαος. Δημοσθένης (p. 307.) Αἰσχίνην οὕτως ἔφη, ἐπεὶ κατὰ τὴν χώραν περιουστῶν ὑπεκρίνετο Σοφοκλέους τὸν Οἰνόμαον. Conf. gramm. in Bekk. Anecd. p. 184, 3. 211, 32. et Vitam Aeschinis p. 2, 1. 5, 7. ed. Oxon.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

De Palamede copiosae sunt narrationes scholiastae Euripidis Or. 422., Philostrati Heroic. p. 708., Tzetzae ad Lycophronem 384., Hygini Fab. 105. Idem argumentum Aeschylus et Euripides tractarunt. De Sophocleo Palamede dixit Welckerus p. 139—135.

De loco ab Eustathio ex hac fabula allato vide ad fragm. 380.

426. Ammonius p. 76. Ἴσθι καὶ γίνου διαφέρει. — τάσσοσι δὲ ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ γίνου τὸ ἴσθι. Σοφοκλῆς ἐν Παλαμῆδι

Εὐφημος ἴσθι μόνον ἔξορμημένη.

Verba Σ. ἐν Π. suppleta ex codice Musei Britannici.

427. Hesychius, Ἀκεστρον: φάρμακον. Σ. Παλαμῆδι.

428. Hesychius, Δρωπά: δρεπτά. Σ. Παλαμῆδι. Blomfieldus, Ἀδρωπα: ἄδρεπτα. Apud Suidam s. v. δρωπακίω legitur Δρωπά (nam sic ex aliquot codd. et Zonara p. 572. corrigendum pro δρωπτά) et explicatur per δρεπτά.

ΠΑΝΔΩΡΑ Η ΣΦΥΤΡΟΚΟΠΟΙ (ΣΑΤΤΡΟΙ).

Ex mythographorum de Pandora narrationibus non perspicitur quomodo fabulam composuerit Sophocles, de qua incerta est coniectura Welckeri in Append. ad Trilog. p. 314. Drama fuisse satyricum fragmenta docent monuitque Boeckhius in libro de Tragicis p. 129.

429. Athenaeus 11, p. 476c. ubi de voce κέρασ *proculum* significante, Καὶ Σοφοκλῆς Πανδώρα

Καὶ πλῆρες ἐκπύοντι χρύσειον κέρασ τρίψει γέμοντα μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης.

430. Pollux 10, 44. Ἀμῖς, ἦν Σ. ἐν Πανδώρα ἐνουρήθρον καλεῖ. Tzetzes in Walzii Rhet. vol. 7. p. 735. sive ap. Cramer. Anecd. Oxon. vol. 4. p. 60. Ἀμῖς, σταμνίον, ᾧ ἐνουροῦσι. Σ. δὲ ἐν Πανδώρα ἐνουρήθρον καλεῖ, Αἰσχύλος δὲ οὐράνην. Ἐνουρήθρον apud grammat. in Cramerii Anecd. Paris. vol. 4. p. 12, 13.

431. Hesychius, Κεχήλωμα: πόδας δέδεμαι, συνερραμμαι τοὺς πόδας. — καὶ χήλευμα τὸ σπαρτίον Σ. Πανδώρα ἢ Σφυροκόποις. Sic haec nunc ex Musuri interpolatione leguntur. Codex κεχήλωμ . . . πόδας. δέδεμαι συνερραμμένος τοὺς πόδας — καὶ χήλευμα τὸ σπήτιον etc. Quae sic sunt emendanda, Κεχήλωμα πόδας: δέδεμαι συνερραμμένος τοὺς πόδας. — καὶ χήλευμα τὸ ὀπήτιον etc. ut Pollux 7, 83. annotavit, ὀπήτια, ἃ καὶ χηλεύματα ἐκάλουν οἱ ποιηταί. Lemma glossae Hesychii κεχήλωμα πόδας haud dubie ipsum quoque ex tragoedia petitum est, sive Aeschylī sive Sophoclis.

432. Scholiasta Hippocratis apud Foesium in Oeconomia v. Ὀργασμός (s. ap. Littré vol. 5. p. 480. ex cod. Paris. E.): Ὀργασμός: μαλαγμός. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρα λέγων

Καὶ πρῶτον ἄρχου πηλὸν ὀργάζειν χεροῖν.

ἄρχου codex Par.: ἄρχον apud Foesium, unde ἄρχον Huschkius in dissertatione de Archilocho p. 206. comparatis Horatii verbis Odar. 1, 16, 13. Fertur Prometheus addere principi limo — Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 53, 31. Ὀργάζειν πηλόν: τὸ διαβρέχειν. οὕτω γὰρ τὸ ὑγραίνειν οἱ ἄρχαῖοι λέγουσι. Pollux 7, 165. λέγεται δὲ καὶ πηλὸν ὀργάζειν. Fortasse ex eadem fabula est fragmentum in Etymolog. M. p. 629, 34. ὀργάσαι τὸ πηλοποιῆσαι ἔστι καὶ ὑγρῷ ξηρὸν μῖσαι. Σοφοκλῆς “Θέλομαι πηλὸν ὀργάσαι.” ubi Etymol. Gud. p. 432, 53. vitiose ὀργάσασθαι.

In alio ad Hippocratem scholio verbum βλίσσειν ex Sophoclis Pandora affertur: quem locum infra exhibebimus fragm. 856. De verbo ὀργάζειν videnda quae Cobetus dixit Mnemos. vol. 9. p. 39.

433. Erotianus p. 304. (p. 108. ed. Klein.) Παιδικὸν πάθος: παιδείαν νῦν τὴν παιδοτροφίαν· ὅθεν καὶ Σ. ἐν Περίᾳ φησὶ “Λευκὸν αὐτὴν ᾧδ’ ἐπαίδευσεν γάλα.” De loco Hippocratis ad quem Erotiani glossa spectat (vol. 1. p. 244. ed. Ermerins.) et de usu verbi παιδεύειν pro ἐκτρέφειν dixit Cobetus Mnemos. vol. 9. p. 84. Nomen fabulae Sophocleae ex Πηλεῖ corruptum esse coniecit Hermannus in Praefat. ad Eurip. Alc. p. xvii. Contra Welckerus p. 340. eandem dici fabulam coniecit quae ab aliis Ριζοτόμοι appelletur, in qua Peliae praecipuas partes fuisse probabile est, ut illic dicitur. Λευκόν] λουκὸν codex Paris. 2614. οὗ λευκὸν Welckerus p. 343. λευκὸν γὰρ Cobetus. ᾧδ’ Welckerus pro ὅδ’.

ΠΗΛΕΥΣ.

“Argumentum videtur fuisse Peleus ab Archandro et Architele Acasti filiis pulsus. Scholiasta Euripidis Tro. 1128. ὁ μὲν Εὐριπίδης ὑπὸ Ἀκάστου φησὶν ἐκβεβλήσθαι τὸν Πηλέα· εἰσὶ δὲ οἱ φασιν ὑπὸ τῶν δύο αὐτοῦ παίδων Ἀρχάνδρου καὶ Ἀρχιτέλους κατὰ τὸν καιρὸν ὃν ἔμελλον Ἕλληνες ἐξ Ἰλίου ἐπανίεναι ἐξεληλάσθαι. Horatius Epist. 2, 3, 95. et tragicus pleurumque dolet sermone pedestri | Telephus et Peleus, quum pauper et exul uterque | proicit ampullas et sesquipedaliam verba. Aristot. Poet. c. 18. p. 1456, 2. τραγῳδίας δὲ εἶδη εἰσὶ τέτταρα. τοσαῦτα γὰρ καὶ τὰ μέρη ἐλέχθη. ἢ μὲν πεπλεγμένη — ἢ δὲ παθητικὴ — ἢ δὲ ἠθικὴ, οἷον αἱ τε Φθιώτιδες καὶ ὁ Πηλεὺς.” Nauck. Tragoediam

eandem fuisse quae ab aliis Φθιώτιδες appelletur demonstrare studuit Welckerus, qui de utriusque fragmentis dixit p. 205—210. Eadem Matthiae opinio fuerat in annot. ad Pelei Euripidis fragmenta.

434. Clemens Alex. Strom. 6. p. 748.

Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνῃ γερονταγωγῷ κάναπαιδεύω πάλιν.

πάλιν γὰρ αἰθῆς παῖς ὁ γηράσκων ἀνὴρ.

Versum 2. (quem imitatur Plutarchus Vit. Niciae c. 2.) attulit Trypho in Walzii Rhet. vol. 8. p. 741. (conf. Coeondrium ib. p. 784.) et utitur eo Aristophanes Equit. 1098.

Καὶ μὴν ἑμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτοῖν γερονταγωγεῖν κάναπαιδεύειν πάλιν.

Ex quo sequitur Peleum ab Sophocle ante olymp. 89, 1. scriptum esse, quo anno Equites edidit Aristophanes.

435. Aristophanes Avibus v. 852.

Ὅμορροθῷ, συνθέλω,

συμπαρανέσας ἔχω,

προσὸδία μεγάλα

σεμνὰ προσιένα θεοῖσιν.

ἴτω δὲ Πυθιάς βοᾷ θεῶν.

ubi scholiasta, Ὅμορροθῷ: Σοφοκλέους ἐν Πηλέως, ἀντὶ τοῦ τὸ αὐτὸ φρονῶ. et ad v. 5. καὶ τοῦτο δὲ ἐκ Πηλέως.

436. Stobaeus 121, 9. Σ. Π.

Τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρείσσον ἢ τὸ ζῆν κακῶς.

437. Harpocratio, Ξηραλοφεῖν: — τὸ χωρὶς λουτρῶν ἀλείφασθαι — Σ. Π.

Καὶ Ξηραλοφῶν εἴματος διὰ πτυχῶν.

438. Stephanus, Δῶπιον, πόλις Θεσσαλίας. — ὁ πολίτης Δωπιεύς — τὸ θηλυκὸν — Δωτιάς, ὡς Ἰλιάς τοῦ Ἰλιεύς. Σοφοκλῆς ἐν Πηλεῖ Βασιλεὺς χώρας τῆς Δωτιάδος.

439. Stephanus, Κυκνίτις (χώρα Θεσσαλίας addit Meinekius): ἧς ὁ Κύκνος ἐβασίλευσε. Σοφοκλῆς ἐν Πηλεῖ καὶ ἐν Ποιμέσι “Βοῆν Κυκνίτιν.”

440. Antiatticista p. 106, 13. Λιποψυχεῖν: Σ. Πηλεῖ.

441. Antiatticista p. 107, 30. Μὴ νόμισον: ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσης. Σ. Π. καὶ “μὴ ψεύσον.” Locum alterum ex Peleo servavit scholiasta Aristoph. Thesmoph. v. 870. Μὴ ψεύσον, ὦ Ζεῦ· μὴ μ’ ἔλῃς ἀνευ δορός.

442. Aristoph. Nub. 1154. Βοάσομαι τάρα τὰν ὑπέρτονον βοᾶν. ἰὼ κλάετ’, ὠβολοστάται. ubi schol. παρὰ τὰ ἐκ Πηλέως Εὐριπίδου· ἐπιφέρει γὰρ “ἰὼ, πύλαισιν ἢ τις ἐν δόμοις.” Codex Venetus Σοφοκλέους, minus probabiliter.

[ΠΑΥΝΤΡΙΑΙ. Vide ΝΑΥΣΙΚΑΑ.]

ΠΟΙΜΕΝΕΣ.

443. Tzetzes ad Lycophronem 529. Ἱστορεῖ ὁ Σ. ἐν Ποιμέσιν ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος ἀναρεθῆναι τὸν Πρωτεσίλαον. Quibuscum comparanda Procli notatio Chrestom. p. 456. ἐπεὶτα ἀποβαίνοντας αὐτοὺς εἰς Ἴλιον εἶργουσὶν οἱ Τρῶες, καὶ θνήσκει Πρωτεσίλαος ὕφ’ Ἐκτορος. ἐπεὶτα Ἀχιλλεύς αὐτοὺς τρέπεται ἀνελὼν Κύκνον τὸν Ποσειδῶνος. Quibus indicibus usus Welckerus coniecturas de singulis fabulae partibus proposuit p. 113—117. Drama ex eo genere fuisse, quod satyrorum locum in tetralogia tenebat, qualem Alcestin Euripidis fuisse hodie scimus, coniecit Hermannus in Schneidewini Philologo vol. 2. p. 135.

444. Sextus Empiricus adversus Grammaticos p. 286. Οὕτε γὰρ ἐκ τέχνης τινὸς μεμαθήκασιν ὅτι οἱ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποιμένες, ἰὼ βαλλὴν λέγοντες, ἰὼ βασιλεῦ λέγουσι Φρυγιστί· ἀλλὰ παρ’ ἄλλων ἀκούσαν-

τες. Hesychius, Βαλλήν: βασιλεὺς Φρυγιστί. Utitur hoc vocabulo Aeschylus Pers. 657. βαλλήν ἀρχαίος, βαλλήν ἔλθ' ἰκοῦ, ubi male codex βαλλήν simpliciter λ.

445. Harrocratio s. v. Νάννιον. Ὅτι γὰρ θαλλῶ χαιρούσιν αἱ αἴγες καὶ Σοφοκλῆς Ποιμέσιν Ἐωθινὸς γὰρ πρὶν τιν' αὐλιτῶν ὄραν, θαλλὸν χιμαῖρα προσφέρων νεοσπάδα, εἶδον στρατὸν στείχοντα παραλίαν ἄκραν.

“Leguntur hi versus etiam apud Athenaeum 13. p. 587a. Ad primum pertinet Hesychii glossa: Αὐλητῆν: τὸν τῆς κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. In 3. lego una voce παραλίαν. Sic in Theseo παρακτίαν στείχων.” Brunck. V. 1. αὐλιτῶν scripsi cum Bekkero pro αὐλητῶν. Vide de hoc voc. Meinek. ad Steph. Byz. s. v. Αὐλή p. 146. ὄραν] περὶ Μεινεκίου in Fleckeiseni Annal. a. 1863. p. 383. 2. χιμαῖρα] In χίλια vel χιλιάς corruptum in codicibus Harrocratationis. χιμαῖρας Nauckius. νεοσπάδα Casaubonus. νέος παῖδα Athenaei codex, νεόπαῖδα apud Harrocrat. 3. παραλίαν pro παρ' ἄλιαν Harrocratationi restitutum ex codicibus. ἄκραν] πέτραν Harrocratio.

446. Athenaeus 7. p. 319b. Τῶν πηλαμύδων μνημονεύει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν

Ἐνθ' ἡ πάροικος πηλαμὺς χεϊμάζεται, πάραυλος Ἑλλησποντίς, ὠραία θέρουσ τῷ Βοσπορίτῃ· τῆδε γὰρ θαμίζεται.

V. 2. πάραυλος] Legebatur πάροικος. Correxerit Bergk. ex Hesychio, Πάραυλος· πάραυλος Ἑλλησπόντου ὠρα θέρουσ· ἡ κατὰ τὸ θέρος ἀκμάζουσα. 3. τῆδε] τῆδε Nauckius. Hesychius, Θαμίζεται: ὁμιλεῖ.

447. Plutarchus Vit. Agidii c. 1. p. 795b. Οἱ Σοφοκλέους βοτῆρες ἐπὶ τῶν ποιμνίων λέγουσιν Τούτοις γὰρ ὄντες δεσπότηται δουλεύομεν, καὶ τῶνδ' ἀνάγκη καὶ σιωπῶντων κλύειν.

448. Suidas, Ἀμφημέρον: τὸν ἀμφημερινὸν πυρετόν. Σ. Π.

Κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἔξ ἀμφημέρου.

449a. Scholion Soph. Ai. 581. ex cod. Florentino G. ab me editum Schol. vol. 2. p. 90. Οὐκ ἔστιν ἱατροῦ σοφοῦ ἐπιπλάσις χρῆσθαι τοῦ τραύματος ἤδη τομῆς δεομένου. καὶ ἐν Ποιμέσι

Λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἔλκος οἶδά πω τυχεῖν.

οἶδά πω] Codex οἶ π. Correxī οἶδά πω, quod certum est. Minus certa proximi vocabuli emendatio est. Sensus postulat μύσαν, quod Meinek. proposuit, vel simile quid. Apud Suidam, qui hoc scholion excerpserit s. v. θρηνῶν, legitur οἶδά πω χανόν.

449b. Schol. Aristoph. Equit. 1147. Κημὸς—πλέγματι ἐκ σχοινίων γινόμενον ὅμοιον ἡθμῷ, ψ τὰς πορφύρας λαμβάνουσιν—ἐν αὐτοῖς δὲ τούτοις ἐστὶ καὶ τὸ δέλεαρ, ὡς φησιν Ἡρωδιανὸς παρατιθέμενος τὰ Σοφοκλέους ἐκ Ποιμένων

Κημοῖσι πλεκτοῖς πορφύρας φθείρει γένος.

Sic codices: editio Aldina τὰ ἐκ Πηλέως Σοφοκλέους. Comparanda Hesychii gl. Κημὸς.

450. Photius p. 307, 17. et Suidas, Ξανῶ: κοπιᾶσω. Σ. Ποιμέσιν: Ἐκτωρ τοῖς Ἀχαιοῖς βουλόμενος μάχεσθαι φησιν

Ἦδὲ Ξανῆσαι καὶ προγυμνάσαι χέρα.

Hesychius, Ξανῆσαι: κοπιᾶσαι.

451. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 11, 3. Ποσιδεῖος—Σοφοκλῆς Ποιμέσι

Τειχῶν καὶ δὴ τοὺς Ποσιδεῖους θρηγκοὺς ἀποσεισαμένη.

V. 1. codex τυχῶν, i. e. τειχῶν. 2. Aut caesuram

neglexit poeta aut, quod probabilius, verbum (fortasse ἤλθεν) omisit grammaticus, nisi ἀποσεισαμένη θρηγκοὺς scribendum cum Lehrσιο.

452. Hesychius, Ἀναλώσαι: ἀφανίσαι. Ποιμέσιν (codex ποιμένεσιν, ut κτεοῖν in κτένεσιν, μῆσιν in μῆγεσιν et alia huiusmodi corrumpere solent librarii).

453. Antiatticista p. 84, 10. Βᾶρις: κατ' οἰκίας καὶ πλοίου. Σ. ἐν Ποιμέσι βαρίβαν λέγει τὸν τῆς βάρεως ἐπιβεβηκότα. De hoc vocabulo dixit Lobeckius ad Phrynichum p. 609.

454. Hesychius, Βερέκυντα βρόμον: Φρύγιον αὐλόν. Σ. Π.

455. Stephanus, Γραικός: ὁ Ἑλληνας—Γραικὸς δὲ παρὰ Ἀλκμᾶνι αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιμέσιν. Conf. fragm. 933. et v. L. Dindorfium in Thesaurο s. v. Γραιῖ.

456. Ἴαννα: vide fragm. 54.

457. Βοῆν Κυκνίτιν: vide fragm. 439.

458. Πελλός: vide fragm. 122.

459. Etymol. M. p. 652, 12. Παρασάγγαι:—παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀνδρομάχῃ (ἀνδρομάχῳ Etym. Gud. p. 452, 31.) ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου εἴρηται. Andromacham Sophocles nemo praeter Etymologicum memorat, cuius auctoritatem valde dubiam reddit locus grammatici in Appendice ad Photium p. 674, 25. σαγγάνδαι (ἀσάνδαι Nauckius) δὲ οἱ ἀποστελλόμενοι καλοῦνται. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τοῖς Ποιμέσι καὶ Εὐριπίδης ἐν Σκυρίαῖς παρασάγγας αὐτοὺς καλοῦσιν. Sophocles verba fortasse servavit Hesychius, Παρασασαγγιλόγῳ: οἱ Πέρσαι τοὺς διαγγέλλοντας οὕτω λέγουσι. ubi Παρασάγγῃ λόγῳ scribendum. Monuit Nauckius.

460. Hesychius, Φοινικίους γράμμασιν: Σ. Ποιμέσιν. ἐπεὶ δοκεῖ Κάδμος αὐτὰ ἐκ Φοινίκης κεκομικέναι.

461a. Etymol. M. p. 405, 32. Τὸ ψὸ ἐν Ποιμέσι Σοφοκλέους ἐπιφθεγμα. Memorant etiam Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 46, 18. et grammaticus in Cramerī Anecd. Oxon. vol. 1. p. 118, 14. 343, 24.

461b. Schol. Eurip. Androm. 276. ὁ Μαίας τε καὶ Διὸς τόκος] ὁ Ἑρμῆς. μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας ἐκείνης ἐνθα περὶ τοῦ μήλου ἤλθον κριθησόμενοι Ἡρα καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἀφροδίτη παρὰ τῷ Πάριδι. τοιαῦτά ἐστι καὶ τὰ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιμέσιν “Ἰδης δῆποτε μηλοτρόφῳ ἀγεῖναι τῆ εἰ τὴν τῆς Ἰδης τριολύμπιον ἄρμα.” ἐνιοὶ δὲ διεψεύσθαι φασὶ τὴν κρίσιν τῶν θεῶν, καθάπερ γράφει Ἀντικλειδῆς. τρία γὰρ ἐστὶ τῶν ἐπιχωρίων γύναια τὰ εἰς τὴν τῆς εὐμορφίας κρίσιν καταστάντα. Verba poetae lacera sunt et corrupta. Spectat ad hunc locum Hesychius, Τριολύμπιον ἄρμα interpretatus τὸ ἐκ τριῶν Ὀλυμπιάδων ἔζευγμένον.

ΠΟΛΥΤΙΔΟΣ Η ΜΑΝΤΕΙΣ.

Argumentum dramatis fuisse Glaucum, Minois et Pasiphaae filium, a Polyido, Coerani filio, obscurum ea de re oraculum recte interpretato, in vitam revocatum ex mythographorum narrationibus (Apollodori 3, 3, 1. Hygini Fab. 136.) intelligitur indicisque fragmentorum quum Sophocles tum Euripidis, qui idem argumentum in Polyido tractavit, confirmatur: de quo dixit Welckerus p. 767—777. Aristophanis quoque comoedia fuit Πολυτίδος. Ad formam nominis quod attinet, non dubitandum quin Attici certe poetae constanter Πολυτίδον, non Πολυείδον dixerint, quae forma hexametris dactylicis convenit.

462a. Etymologicum MS. apud Valckenar. Diatr. Eurip. p. 200. (p. 1921. apud Gaisf.) et Cyrillus in Cramerī Anecd. Paris. vol. 4. p. 188, 29. Πολυτίδος:

οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου. καὶ ἔστι, φησὶ (duo codd. φασί), πολυίδμων μάντις ὤν. οὕτω καὶ τὸ δράμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει (ὑπὸ Ἀριστοφάνους Cyrillus). μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξενος. καὶ Σοφοκλῆς δ' ἐν Μάντεσι συνέστειλεν

Ὅρῳ πρὸ χειρῶν Πολυίδου τοῦ μάντεως.
καὶ πάλιν

Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυίδῳ τῷ Κοιράνου.

V. 1. πρὸ χειρῶν] προχείρων Etym. codex Marcianus. πρόχειρον Cyrillus. 2. Codex τῷ κοιράνω. Correxerit Welckerus in Zimmermanni Annalibus a. 1832. p. 216. Coeranus, Polyidi pater, memoratur ab Apollodoro 3, 3, 4. Pseudo-Plutarcho de fluviis 21, 4. Hygino fab. 136. Valde corrupta haec in Etymolog. Gud. p. 474. In Etymolog. M. p. 681, 24. παρὰ Σοφοκλεῖ “Ὅρῳ πρὸ χειρῶν Πολυίδος τοῦ μάντεως.” καὶ πάλιν “Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυειδῶν.” ubi codices Gaisfordi (p. 1921.) πολυιδῶ τῷ κοίρανου vel πολυιδῶ τῷ κοινίναχου.

462 b. Bekkeri Anecd. p. 361, 19. Αἰγύπτιον γῆρας:
Πρῶτον μὲν ὄψει λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν,
ἔπειτα φοινίξαντα γογγύλον μόρον,
ἔπειτα γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον.

Σοφοκλῆς. V. 1. 2. affert Athenaeus 2. p. 51 d. et ex eo Eustathius p. 835, 10. V. 1. μὲν om. Anecd. Bekk., ἀνθοῦντα om. Eustath. 2. γογγύλων Anecd. Bekk. στρογγύλον Eustath. 3. Pro altero hoc ἔπειτα artius foret τέλος δέ, quod proposuit Nauckius. Versus ad hanc tragoediam referendos esse vidit Bergkius, collata Hygini fabula 136. ex qua satis habemus haec verba apposuisse “Polyidus Coerani filius monstrum Bizanti (?) demonstravit: eum arbori moro similem esse: nam primum album est, deinde rubrum, eum permaturuit, nigrum.”

462 c. Euripidis schol. ad Phoenissas 1256. Τῆς κύστεως τὸ στόμα ἐρίψι δεσμῶντες ἐπιτίθεσαν τῷ πυρὶ, καὶ παρετήρουν πῶς βρήσεται καὶ ποῦ τὸ οὖρον ἀκοντίσει. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι

Τὰς μαλλοδέτους κύστεις.

μαλλοδέτους Valckenarius. Legebatur μαλλοδετείς. Sed codices μαλλοδέτας.

462 d. Herodotus περὶ μόν. λέξεως p. 8, 35. Φαμενός, Σοφοκλῆς Μάντεσι “Ξουθός (Ξανθός Bergkii Comm. de reliq. Comoed. Atticae p. 129. Ξυνητός Lehrsius) Φαμενός Τειρεσίῳ παῖς.” Metrum est anaepasticum.

463. Stobaeus 29, 25. Σ. Μάντεων

Οὔτοι ποθ' ἄψει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου.

ἄψει Otto Schneiderus. Legebatur ἤξει. Οὐδέποτε ἔφειξε Cobetus Nov. Lect. p. 295.

464. Porphyrius de Abstinencia 2, 19. p. 134. edit. Rhoer. Καὶ Σοφοκλῆς διαγράφων τὴν θεοφιλή θυσίαν φησὶν ἐν τῷ Πολυειδῶ

Ἦν μὲν γὰρ οἶός μαλλός, ἦν δὲ κάμπελου
σπονδή τε καὶ ράξ εὐ τεθησαυρισμένη·
ἐνὴν δὲ συμμιγῆς ὀλαῖς παγκαρπία,
λίπος τ' ἐλάας, καὶ τὸ ποικιλώτατον
Ξουθῆς μελίσης κηρόπλαστον ὄργανον.

Omisso nomine fabulae hos versus attulit Clemens Al. Strom. 4. p. 565. V. 1. ἦν δὲ κάμπελου Brunckius. ἦν δ' ἀμπέλου Porphyrius. ἦν δ' ἀμπέλων Clemens. 3. ἐνὴν — παγκαρπία] ἐνὴν δὲ παγκαρπία συμμιγῆς ὀλαῖς Porphyrius. 4. ἐλάας] ἐλαίας Porphyrius. ἐλαίου Clemens. 5. citat schol. Euripidis ad Phoenissas 114. p. 67, 17. ed. Oxon. ubi codices Ξούθου, Ξούφου, Ξούφον, Arsenii editio Ξουθού, codex recens Florent. (p. 70, 2.) Ξουθού.

465. Schol. Aristoph. ad Ranas 596. exscriptus ab Suida s. v. γλάμων (et Zonara p. 438.) Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσιν ἐπὶ τινῶν ὀρνέων

Τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν.

466. Hesychius, Ἀνταίας: πολεμίας, ἐχθρᾶς. Σ. Πολυειδῶ. Non debet huc referri Hesychii glossa Ὑπ' ἀνταίας ab Ruhnkenio in Auctario.

467 a. Hesychius, Ἀραῖον: κατάρατον. ὡς τὸ Ὅ πρόσθεν ἐλθῶν ἦν ἀραῖός μοι νέκυς. οἶον ἀρὰν προσετριβετο καὶ κατ' εὐχῆς. (Recte corrigatur κατευχῆν). Σ. Πολυειδῶ.

467 b. Grammaticus in Cramerii Anecd. Oxon. vol. 1. p. 226, 6. κλείω, ὅπερ οἱ Ἴωνες κλήω διὰ τοῦ η καὶ Θουκυδίδης καὶ τραγικοὶ, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι Ψυχῆς ἀνοῖζει τὴν κεκλημένην πύλην. οἱ κωμικοὶ δὲ διὰ διφθόγγου. Codex κεκλισμένην.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

De argumento fabulae v. quae ad fragm. 472. dicuntur.

468. Strabo 10. p. 470. Ὁ δ' οὖν Σοφοκλῆς ποιήσας τὸν Μενέλαον ἐκ τῆς Τροίας ἀπαίρειν σπεύδοντα ἐν τῇ Πολυξένη, τὸν δ' Ἀγαμέμνονα μικρὸν ὑπολειφθῆναι βουλόμενον, τοῦ ἐξιλιάσασθαι τὴν Ἀθηνᾶν χάριν, εἰσάγει λέγοντα τὸν Μενέλαον

Σὺ δ' αὖθι μίμνων που κατ' Ἰδαίαν χθόνα
ποιμνας Ὀλύμπου συναγαγῶν θυηπόλει.

V. 1. που Xylander. Libri τοῦ vel τὴν. τῆδ' ἐπ' Ἰδαία χθονὶ Welckerus p. 177.

469. Porphyrius apud Stobaeum Ecl. phys. 1, 52. p. 1008. Ἀχέρων δὲ καὶ Ἀχερουσία λίμνη ταυτὸν, ὡς ὁ Σοφοκλῆς ἐν Πολυξένη τὴν τοῦ Ἀχιλλέως ψυχὴν εἰσάγει λέγουσαν

Ἀκτὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς
λιπούσα λίμνης ἦλθον ἠχούσης γόους
Ἀχέροντος ὀδυπλήγος ἄρσενας χοάς.

τὰς (ἀκτὰς ἀπαίωνας τὰς Meinekii) τῶν νεκρῶν λέγων παιῶνα οὐκ ἐχούσας, ἄρσενας δὲ χοάς (χοάς addidit Heerenius: ῥοάς Meinekii) τὰς οὐδὲν ἐκτροφούσας. V. 1. Ἀκτὰς Heynius pro ὠ τὰς. 2. 3. Apud Stobaeum λιπούσα λίμνης Ἀχέροντος ὀδυπλήγος ἠχούσα (ἐχούσας codex unus) γόους ἦλθον ἄρσενας χοάς. Heynius λιπούσα λίμνης ἦλθον ἄρσενας χοάς (ῥοάς Meinekii) Ἀχέροντος ὀδυπλήγος ἠχούσας γόους.

470. Stobaeus 49, 13.

Οὐ γὰρ τις ἂν δύναται πρηφατῆς στρατοῦ
τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ προσαρκέσαι χάριν·
ἐπεὶ οὐδ' ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι
οὐτ' ἐξεπομβρῶν οὐτ' ἐπαυχησας φίλος,
βροτοῖς δ' ἂν ἐλθῶν ἐς λόγον δίκην ὄφλοι,
πῶς δῆτ' ἔγωγ' ἂν θνητὸς ὦν θνητῆς τε φύς
Διὸς γενοίμην εὐ φρονεῖν σοφώτερος;

V. 4. Libri ἐξ ἐπομβρῶν vel ἐξ ἐπομβρῶν. Verbo ἐξεπομβρῶν utitur Tzetzes Hist. 3, 59. 5. δ' addidit Dobraeus et λόγον δίκην λόγων. ὄφλοι Brunckius. ὄφλοι libri. 6. ἔγωγ' ἂν θνητὸς ὦν Meinekii. ἐγὼ θνητὸς γ' ὦν ἐκ codex A. ἐγὼ θνητὸς γ' ἂν ἐκ libri ceteri.

471. Schol. Apollonii Rhodii ad 2, 1121.

Ἀπ' αἰθέρος δὲ κάπο λυγαίου νέφους.

νέφους] σκότους in arographo Parisino. κνέφους Meinekii.

472. “Ad Polyxenam respexisse videtur Longinus 15, 7. (Ruhnkenio iudice) Ἀκρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδίπου καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημίας τινὸς θάπτοντος πεφάντασται, καὶ κατὰ τὸν

ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλεύς προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου. Scilicet in hoc dramate inducebatur Achilles umbra [v. Fragm. 469.], quodque apud Euripidem narratur initio Heecubae, id Sophocles spectatorum subiecerat oculis." Brunck. His indicibus usus coniecturas de structura fabulae Sophocleae proposuit Welckerus p. 176.—183. Schol. Eurip. ad Heecub. v. 1. τὰ περὶ τὴν Πολυξένην ἔστι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ εὐρεῖν.

473. Etymolog. M. p. 120, 48. Ἄπειρος: — λέγει δὲ ὦρος ὅτι σημαίνει χιτῶνα διέξοδον μὴ ἔχοντα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Πολυξένη

Χιτῶν σ' ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν.

474. Hierocratio, Ἡρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας: ἀντὶ τοῦ λελυμασμένοι. οἱ γὰρ λυμαινόμενοι τισιν εἰώθασιν περικόπτειν αὐτῶν τὰ ἄκρα, ὡς καὶ Σ. Πολυξένη.

475. Hesychius, Παράρμα: Σ. Πολυξένη παράρμα ποδός, ὡς κρεμαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ εἵματος (sic Tollius pro ἄρματος) πρὸς κάλλος. τινὲς δὲ σχοινίον ἐν ταῖς ναυσίν. οἱ δὲ ὑπόδημα. Adde Phot. p. 389, 1. Παράρμα ποδός: τὰ ὑπόδηματα τὰ ρυόμενα τοῖς πόδας.

ΠΡΙΑΜΟΣ.

Priamum tragoediam quum etiam Philocles, aequalis Sophocli poeta, scripserit, nihil causae est cur Sophocles scripsisse negetur, quod fecit Welckerus. qui aliam quandam Sophoclis tragoediam (fortasse Σίνωνα), in qua Priami partes fuerint, a Polluce et scholiasta Aristophanis Πριάμον appellatam esse coniecit p. 158.

476. Scholiasta Aristoph. Vespar. v. 288: Ἐχτυριεῖς: ἀπὸ τῶν ἐκτιθεμένων παιδίων ἐν χύτραις. διὸ καὶ Σοφοκλῆς τὸ ἀποκτείνειν χυτρίζειν ἔλεγεν ἐν Πριάμῳ.

477. Pollux 10, 147. Οἰκοδόμου δὲ σκευή, λεία, γλαρίδες, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Πριάμῳ. Idem 7, 118. Καὶ λατύπους δὲ Σοφοκλῆς, ὅπου καὶ ἐργαλεία τῶν λατύπων ὀνομάζει λείας καὶ γλαρίδας.

ΠΡΟΚΡΙΣ.

De Procridis, Erechthei filiae, et Cephalii, Deionei filii, amoribus v. Pherecydes apud schol. Homeri Od. 11, 321. et Ovidius Metam. 7. 694.—862. quorum ex narrationibus probabiliores de argumento fabulae Sophocleae coniecturas fieri posse quam ex Apollodori (3, 15, 1.), Antonini Liberalis (c. 41.) et Hygini (Fab. 189.) narrationibus recte monet Welckerus p. 388.

478. Pollux 9, 140. Ἐπιτιμητής — Σοφοκλῆς εἰπὼν ἐν τῇ Προκρίδι "Κολασταὶ κάπιτιμηταὶ κακῶν." Eadem nomina coniunxit Euripides Suppl. 255. τούτων κολαστὴν κάπιτιμητήν, ἀναξ.

ΡΙΖΟΤΟΜΟΙ.

Argumentum huius tragoediae fuisse Peliam veneficis Medae artibus interfectum recte coniecisse videtur Welckerus p. 340: unde fragmentum ab Erotiano ex Pelia allatum (433.) ad hanc fabulam refert. Chorum fabulae manifestum est ex ριζοτόμοις fuisse compositum, veneficas quibus Medea uteretur herbas praeferantibus: quod Welckerus p. 342. illustrat collato Theophrasti de ριζοτομία loco Hist. Pl. 8, 6. memorataque Erimenidis ριζοτομία. Aescularium ριζοτόμον appellat Hercules apud Lucian. Dial. Deor. 13

479. Macrobius Saturnal. 15, 19. Sophoclis autem tragoedia id, de quo quaerimus, etiam titulo praefert. Inscribitur enim Ριζοτόμοι, in qua Medeam describit maleficas herbas secantem, sed aversam, ne vi noxii odoris ipsa interficeretur; et succum quidem herbarum in cados aeneos refundentem, ipsas autem herbas aeneis falcibus exsecantem. Sophoclis versus hi sunt

Ἡ δ' ἔξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσ'
ὀπὸν ἀργινεφῆ στάζοντα τομῆς
χαλκίοισι κάδοις δέχεται.

Et paullo post

αἱ δὲ καλυπταὶ
κίσται ριζῶν κρύπτουσι τομᾶς,
ὡς ἦδε βοῶσ', ἀλαλαζομένη,
γυμνῆ χαλκίοις ἦμα δρεπάνοις.

V. 2. "Verbis ὀπὸν ἀργινεφῆ significari videtur faeculentum quiddam, quod Hierocratici ὀμίχλας dicere solent, Latini nubeculas." Lobeck. Paralip. p. 50.

V. 4. καλυπταὶ] καλυπτραὶ in libris. 5. τομᾶς hoc loco omittit codex Paris. 6371. 6. ἀλαλαζομένη] ὀλολυζομένη Ellendtius. 7. τομᾶς post δρεπάνοις lectum deleuit Valckenarius.

480. Schol. Apollonii Rhodii 2, 1213. Ὅτι δράκουσι καὶ δρυῖν κλάδῳ στέφεται ἢ Ἐκάτη καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ριζοτόμοις τὸν χορὸν πεποιήκε λέγοντα

Ἥλιε δέσποτα
καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς εἰνοδίας
Ἐκάτης ἔγχος, τῷ δι' Ὀλύμπου
πωλοῦσα φέρει καὶ γῆς ναίουσ'
ἱεράς τριόδους, στεφανωσαμένη
δρυὶ καὶ πλεκταῖς
ῶμων σπείραισι δρακόντων.

V. 2. εἰνοδίας] ἐνοδίας codex. 3. τῷ Brunckius pro τὸ. τὸ δι' Ὀλύμπου Valckenarius. 4. πωλοῦσα H. Keilius. πολοῦσα codex. πάλλουσα Dobraeus. 5. δρυὶ Ellendtius pro δρυσί. πλεκταῖς — δρακόντων] πλείστους ῶμωι σπείρουσι δράκοντας codex. Correxit Valckenarius, qui πλεκτοῖς scripsit et σπείρησι.

481a. Hesychius, Ἀιστώσας: διαχέας καὶ τήξας. Σ. Ριζοτόμοις "Κόρον αἰστώσας (codex ἰστώσας) πῦρ." Scribendum κηρὸν αἰστώσας (vel αἰστώσας) τυρὶ cum Kustero.

481b. Plinius Hist. Nat. 21, 88. Sophocles enim poeta venenatum id (trifolium) dicit. Ad Ριζοτόμοις probabiliter rettulit Nauckius.

ΣΑΛΜΩΝΕΤΣ (ΣΑΤΤΡΙΚΟΣ).

De argumento dramatis facile est coniecturam facere ex narratione Apollodori 1, 9, 7. et Hygini Fab. 61.

482. Athenaeus 11. p. 487a. Καλεῖται δὲ μάνης καὶ τὸ ἐπὶ κοττάβου ἐφρονηκός, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον, ὅπερ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σαλμωνεῖ χάλκειον ἔφη κάρα, λέγων οὕτως

Τὰδ' ἐστὶ κνισμός καὶ φιλημάτων ψόφος,
τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια
τίθημι καὶ βαλόντι χάλκειον κάρα.

V. 3. χάλκειον scripsi pro χαλκίον.

483. Galenus vol. 9. p. 385. Πέμφιξ δοκεῖ ἐπὶ τῆς πνοῆς Σοφοκλῆς λέγειν — ἐν Σαλμωνεῖ σατύροις

Καὶ τάχ' ἂν κεραυνία
πέμφιξ σε βροντῆς καὶ δυσσομίας λάβοι.

— ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους δοκεῖ τετάχθαι κατὰ τὸδε τὸ ἔπος ἐν Σαλμωνεῖ σατύροις παρὰ Σοφοκλεῖ
Πέμφιγι πᾶσαν ὄψιν ἀγγέλω πυρός.

V. 1. κεραυνία πέμφιξ libri. Correxit Porsonus.

2. δυσσομίας] δυσσομία Madvigius. δυσομβρίας Nau-
ckius. λάβοι] βάλοι Brunckius. 3. πάσαν] πλή-
σας Hermannus Opusc. vol. 4. p. 277. ὄψιν ἀγγέλω
Bentleius pro ὄψιαγέλων.

484. Hesy chius, Θῆμα: θήκη, τάφος, ἀνάθημα. Σ.
Σαλμωνεῖ.

485. Hesy chius, Καρικοὶ τράγοι: ὡς εὐτελῶν ὄν-
των. Σ. Σαλμωνεῖ. εἰ μὴ ἄρα εἶπε συγγέων (sic
Meinek. pro ἄρα ὑποσυγγέων) τοὺς Κιλικίους.

ΣΙΝΩΝ.

De Sinonis dolo quo Troianos fefellerit v. Virgil.
Aen. 2, 57.—198. 233.—265. Hygin. Fab. 108. Quin-
tum Smyrnaeum 12, 238. 13, 23. ab Welckero indi-
catus p. 157. Proclus in Chrestom. p. 461. ex Aretino,
καὶ Σίνων τοὺς πυρσοὺς ἀνίσχει τοῖς Ἀχαιοῖς, πρό-
τερον εἰσεληλυθὺς προσποιήτος. οἱ δὲ ἐκ Τενέδου
προσπλεύσαντες καὶ οἱ ἐκ τοῦ δουρείου ἵππου ἐπι-
πίπτουσι τοῖς πολεμίοις καὶ πολλοὺς ἀνελόντες τὴν
πόλιν κατὰ κράτος λαμβάνουσι.

486. Hesy chius, Αἰθύσσειν: ἀνασειεῖν. Σίνωνι Σο-
φοκλῆς. Idem, Ἀναθύσσειν: ἀνασειεῖν. Σ. Σίνωνι.

487. Hesy chius, Ἀξέστους: τραχείας. Σ. Σίνωνι
ἠ
(codex σιών).

488. Hesy chius, Ἀρρητον: ἀφραστον, ἀνιστόρη-
τον, ἀπόρρητον, ἀφρων, αἰσχρόν. Σ. Σίνωνι. Eius-
dem glossae, Ἀρρητόν: βλαβερὸν, πολυχρόνιον, ad-
iectum Σοφοκλῆς συνώνυμον ὕστερος, i. e. Σ. Σίνωνι
ἀνιστόρητος, verbis ex altera glossa huc illatis.
Quod vidit Albertus.

489. Hesy chius, Ἐνθριακτος: ἐνθουσιῶν. καὶ ἐν-
θάκτος (?). Σ. Σίνωνι.

ΣΙΣΥΦΟΣ.

Sisyphum, drama satyricum, etiam Aeschylus et
Euripides scripserunt. Sophocleum solus memorat
uno loco Hesy chius: ut incertum sit utrum Sophocles
quoque hoc argumentum tractaverit, an poetarum
nomina permutaverit grammaticus, ut monuit Wel-
ckerus p. 402.

490. Hesy chius, Ζεῦχος τριπάρθενον: Εὐριπίδης
Ἐρεχθεὶ καὶ Σοφοκλῆς Σισύφῳ “Χαρίτων τριζύγων.”
Ἀριστοφάνης Ὄραις καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν
τὸ Ζεῦχος ἔθηκε “Ζεῦχος τριδουλον.” Codex χαρίτων
Ζυγῶν. Recte restitutum τριζύγων, collato Eurip.
Hel. 357. τριζύγοις θεαίσι, et Macedonio Anth. Pal.
11, 27. τριζυγέες Χάριτες.

ΣΚΤΟΑΙ.

Argumentum dramatis ex Argonautarum fabula
petitum fuisse fragmenta docent. Dixit de eo Wel-
ckerus p. 337.—340.

491. Schol. Apollonii Rhodii 4, 223. Φερεκύδης δὲ
ἐν ἑβδόμῳ τὴν Μηδείαν φησὶν ἄραι μικρὸν τὸν Ἄψυρ-
τον ἐκ τῆς κοίτης, ἴασονος εἰπόντος αὐτῇ, καὶ ἐνεγ-
κεῖν πρὸς τοὺς Ἀργοναύτας, ἐπεὶ δὲ ἐδιώχθησαν,
σφάζει καὶ μελίσαντας ἐκβαλεῖν εἰς τὸν ποταμόν.
ἐν δὲ τοῖς Σκύθαις ὁ Σοφοκλῆς ἑτερομήτορα τῆς Μη-
δείας τὸν Ἄψυρτον λέγει “Ὅθι γὰρ ἐκ μῆος κοίτης
ἐβλαστον, ἀλλ’ ὁ μὲν Νηρηίδος τέκνον ἄρτι βλαστά-
νεσκεν (codex βλάστεσκεν), ἦν Εἰδυία πρὶν ποτε
Ὠκεανοῦ κόρη τίκτεν.” Ex tetrametris, ut monuit
Valckenarius Diatr. Eurip. p. 224, qui κοίτης delevit
et Ἰδυία pro Εἰδυία scripsit. “Idyiam Medaeae ma-
trem facit Hesiodus Theog. 958.—962. quicum con-
sentiret Sophocles, si τὴν δ’ pro ἦν legendum esset

[ut est in duobus apographis]. Schol. Apoll. Rh. 3,
242. Διονύσιος δὲ ὁ Μιλήσιος (λέγει) Ἐκάτην μητέρα
Μηδείας καὶ Κίρκης, ὡς προεῖρηται, Σοφοκλῆς Νέα-
ραν μίαν τῶν Νηρηίδων, Ἡσιόδος δὲ Ἰδυίαν. Quae
dubitari potest utrum de Apsyrti an Medaeae matre
intellegenda sint.” Nauck. De Apsyrtio in alio
scholio ad locum priorem, Φερεκύδης ἐν ἑβδόμῳ φησὶ
διωκομένους ἀναβιβᾶσαι ἐπὶ τὴν ναῦν τὸν Ἄψυρτον
καὶ μελίσαντας ρίψαι εἰς τὸν ποταμόν. Σοφοκλῆς δὲ
ἐν Κολχίσι φησὶ κατὰ τὸν οἶκον τοῦ Αἰήτου τὸν παῖδα
σφαγῆναι.

492. Schol. Apollon. Rhod. 4, 284. Ἐκαταῖος δὲ
ἱστορεῖ μὴ ἐκιδόναι εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φᾶσιν,
οὐδὲ διὰ Ταναΐδος ἐπλευσαν (ἐκπλευσαι H. Keilius),
ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν καθ’ ὄν καὶ πρότερον,
ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ. Schol. Dionysii
Per. 10. Αἰσχύλος δὲ ἐν Προμηθεὶ λυομένῳ καὶ Σο-
φοκλῆς ἐν Σκύθαις ὑπὸ τούτου (τοῦ Ταναΐδος) διο-
ρίζεσθαι φησὶ τὰς ἡπεύρους.

493. Athenaeus 5, p. 189a. Καλοῦσι δ’ ἀρσενικῶς
τοὺς αὐλώνας, ὡς περ Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ καὶ
πάντες οἱ καταλογάδην συγγραφεῖς· οἱ δὲ ποιηταὶ
Θηλυκῶς. Σοφοκλῆς Σκύθαις

Κρημνοὺς τε καὶ σήραγγας ἢ δ’ ἐπακτίας
αὐλώνας.

Feminino etiam in Trach. 100. usus est pontίας αὐ-
λώνας, ubi in cod. superscriptum est ους.

494. Erotianus p. 96. (p. 55. ed. Klein.) Ἀχιλ-
ληίδες: κριθῶν εἶδος. ὦν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης
καὶ Σοφοκλῆς. Hesy chius, Ἀχιλλείων Ἰππεύσιν Ἀρι-
στοφάνης (v. 819.) καὶ Σ. Σκύθαις.

495. Hesy chius, Ἀψάλακτος: ἀκίνητος, ἀψηλάφη-
τος, ἀκράτητος. Σ. Σκύθαις. Idem Ψαλακτόν: οὐκ
ἀνερεύνητον. Alterius glossae lemma esse debebat
Ὀὐκ ἀψάλακτον. Recte apud Photium p. 359, 5.
Ὀὐκ ἀψάλακτος (codex ἀποψάλακτος): οὐκ ἀκρότητος
οὐδὲ ἀρράπιστος. et in Bekk. Anecd. p. 475, 31. ἀψά-
λακτον: ἀψηλάφητον.

ΣΚΥΡΙΑΙ.

In locis grammaticorum partim Σκυρίας partim
Σκυρίους.

496. “Notum argumentum fabulae. Vide Hygi-
num cap. 96. et Philostrati iunioris iconem cui titu-
los Achilles in Seyro p. 863. ubi Sophoclei dramatis
meminit: Σκύρος, νῆσος, ἦν ὁ θεῖος Σοφοκλῆς ἀνε-
μῶδεα καλεῖ.” Brunck. Coniecturas de compositione
fabulae deque personis quae in ea prodierint expo-
suit Welckerus p. 102.—107.

497. Plutarchus Moral. p. 34a. Τὴν δὲ πρὸς τὸν
Ἀχιλλέα τὸν ἐν Σκύρῳ καθήμενον ἐν ταῖς παρθέναις
γεγενημένην ἐπίπληξεν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς

Σὺ δ’, ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννύς γένους,
Ξαίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς;

Iterum hos versus, quos ad fabulam Sophocleam pro-
babilliter rettulit Brunckius, affert Plutarchus p. 72e.
praemissis verbis, Ὁ ἐν τοῖς Σκυρίοις Ὀδυσσεύς.
ubi κατασχύνων pro ἀποσβεννύς scriptum.

498. Stobaeus 51, 24. Σ. Σκυρίοις
Φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀτρενεὶν νέους.

499. Stobaeus 59, 3. Σοφοκλέους Σκυρίων
Οἱ ποντοναῦται τῶν ταλαιπῶρων βροτῶν,
οἷς οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν νέμων
πλοῦτου ποτ’ ἂν νείμειεν ἄξιαν χάριν
λεπταῖς ἐπὶ ῥιπίσιν ἐμπολὰς μακρὰς
ἀεὶ παραρρίπτοντες οἱ πολυφθοροὶ
ἢ ᾗσσαν ἀκέρδαναν ἢ διῶλεσαν.

V. 1. Oī est in B, ἢ in Scor., neutrum in A. 2. θεῶν νέμων] βροτῶν γέμων Meinekius. 4. ἐπὶ ῥιπίσιν] Libri ἐπιροπῆσιν vel ἐπιροπῆσιν. Correxit Meinekius, collato de mensura syllabae penultima, quae plerumque corrigitur, Herodiano περὶ διχρόνων in Cramerī Anecd. Oxon. vol. 3. p. 299, 10. Τὸ μέντοι καρίς καὶ ῥίπης ἢ μὲν κοινὴ συνήθεια ἐκτείνει, ἢ δὲ τῶν Ἀθηναίων διάλεκτος συστέλλει. 6. ἢ ὕσαν Porsonus pro ἤσ ὡς ἄν. ἀκέρδαναν Meinekius pro ἢ κέρδαναν.

500. Stobaeus 116, 28. Σοφοκλέους Σκυρίων Οὐδὲν γὰρ ἄλλος οἶον ἢ πολλὴ ζόη. Ζόη pro ζωὴ restituit Porsonus.

501. Stobaeus 124, 17. Σοφοκλέους Σκυρίων Ἄλλ' εἰ μὲν ἦν κλάουσιν ἰάσθαι κακὰ καὶ τὸν θανάοντα δεκρῖμα ἀνιστάναι, ὁ χρυσὸς ἦσσον κτήμα τοῦ κλάειν ἄν ἦν· νῦν δ', ὡ γεραιέ, ταῦτ' ἀνηγύτως ἔχει, 5 τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄρειν· κάμοι γὰρ ἄν πατήρ γε δεκρῶν χάριν ἀνήκτ' ἄν ἐς φῶς.

V. 1. κλάουσιν et v. 3. κλάειν scripsi pro κλαίουσιν et κλαίειν. 3. ἦσσον] ἦττον libri. 5. τὸν μὲν] τὸ μὲν A. τὸν ἐν Bergkius. Totum versum ab interpolatore confictum esse iudicat Herwerdenus p. 10.

6. κάμοι] καὶ μοι libri. 7. ἐς] εἰς libri.

502. Hesychius, Ἀποστιβής (codex ἀποστιβή·): ἀποπεφοιτηκῶς. οὐ τὴν αὐτὴν τρίβον στείβων, τουτέστι φοιτῶν. Σ. Σκυρίαίς.

503. Hesychius, Αὐτόσσυτον: αὐτοκέλευστον. Σ. Σκυρίαίς. Omisso nomine fabulae grammaticus Bekkeri p. 467, 31.

504. Hesychius, Ἀχρήματον: ἀδάπανον. Σ. Σκυρίαίς. Codex ἀχρήματα.

505. Hesychius s. v. Εὔωρος — ὡς ὁ αὐτὸς (Σοφοκλῆς) ἐν Σκυρίαίς χρῆται τῷ εὔωριάζειν.

[ΣΤΥΝΔΕΙΗΝΟΙ. Vide ΑΧΑΙΩΝ ΣΤΑΛΑΟΓΟΣ.]

[ΣΦΥΤΡΟΚΟΠΟΙ. Vide ΠΑΝΔΩΡΑ.]

[ΓΑΝΤΑΛΟΣ. Vide ad Fragm. 964.]

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Ad hanc fabulam spectant quae Aristoteles obscurius significavit Rhet. 2, 23. διαφέρει δὲ ὁ τρόπος, οἶον ἐν τῷ Τεύκρῳ ὧ ἐχρήσατο Ἰφικράτης πρὸς Ἀριστοφῶντα, ἐπερόμενος εἰ προδοίη ἄν τὰς ναῦς ἐπὶ χρήμασιν· οὐ φάσκοντος δὲ, εἶτα, εἶπεν, σὺ μὲν ἄν Ἀριστοφῶν οὐκ ἄν προδοίης, ἐγὼ δ' ἄν Ἰφικράτης; et 3, 15. κοινὸς δ' ἀμφοῖν ὁ τρόπος τὰ σύμβολα λέγειν, οἶον ἐν τῷ Τεύκρῳ ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτι οἰκείος τῷ Πριάμῳ ἢ γὰρ Ἡσιόνη ἀδελφὴ· ὁ δὲ ὅτι ὁ πατήρ ἐχθρὸς τῷ Πριάμῳ, ὁ Τελαμών, καὶ ὅτι οὐ κατεῖπε τῶν κατασκόπων. Versus ex Sophoclis Oedipode ab Stobaeo Flor. 114, 6. per errorem allatos (fragm. 964.) ad Teucrum probabiliter rettulit Welckerus p. 193. Inter Latinos Teucrum scripsit Pacuvius, cuius de fragmentis dixerunt Welckerus p. 192.—197. et Ribbeckius p. 287. 288. In tragoedia Sophoclea primariae partes fuerunt Teucris et patris eius Telamonis, acriter in Teucrum invehentis quod Aiacis fratris suum non impediverit: quod exprobratum sibi a patre, etsi iniuria, fore praevideat Teucer in oratione quam post necem Aiacis voluntariam habet apud Sophoclem in Aiaee v. 982.—998. De tempore huius tragoediae tantum scimus, priorem fuisse Nubibus Aristophanis, quae fabula acta est olymp. 89, 2. V. Fragm. 507.

506. Stephanus, Κυχρεῖος: πάγος περὶ Σαλαμίνα. Σοφοκλῆς Τεύκρῳ.

507. Aristophanes Nubibus 583. Βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς. ubi scholiasta, παρὰ τὰ ἐκ Τεύκρου Σοφοκλέους

Οὐρανοῦ δ' ἄπο

ἤστραψε, βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς.

508. Stobaeus 122, 10.

Ὡς ἄρ', ὦ τέκνον, κενὴν

ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογομένου, ὡς ζῶντος· ἢ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με ἔσαν Ἐρινὺς ἠδοναίς ἐμεισμένον.

V. 1. ὦ] αὐ A.

509. Ad hanc fabulam Blomfieldus refert versus ab Tryphone de tropis p. 48. (vol. 8. p. 738. ed. Walz. Greg. Cor. ib. p. 767., Choerob. ib. p. 808.) sine poetae nomine allatos,

Τεύκρος δὲ τόξου χρώμενος φειδωλία ὑπὲρ τάφρου πηδῶντας ἔστησεν Φρύγας.

De alio fragmento ad hanc fabulam fortasse referendo v. ad 761.

ΤΗΛΕΦΟΣ.

Tragoedia eadem quae Μυσοί, ut Welckerus p. 414. coniecit.

510. Hesychius, Ἀειφόρος: αἰθαλής. Σ. Τηλέφῳ. Corrupte apud eundem, Αἴφουρος· αἰθάλη. Σοφοκλῆς.

ΤΗΡΕΤΣ.

511. "Ad hoc drama alludit comicus in Avibus 100. ubi Eropis rostrum ridenti Euelpidi Erops ait Τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλῆς λυμαίνεται ἐν ταῖς τραγωδίασιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.

Ad quae sic scholiasta: ἐν γὰρ τῷ Τηρεί Σοφοκλῆς ἐποίησεν αὐτὸν ἀπωρνωθῆναι, καὶ τὴν Πρόκνην· ἐν ᾧ ἔσκωψε πολλὰ τὸν Τηρέα. Idem argumentum post Sophoclem tractavit Philocles, quem in eadem fabula perstringit comicus v. 280. ubi haec habet scholiasta: ὁ Σοφοκλῆς πρῶτος τὸν Τηρέα ἐποίησεν, εἶτα Φιλοκλῆς." Brunck. Nec raro comici poetae tractarunt, ut Cantharus, Anaxandrides, Philetaerus. Fabulam notissimam enarrarunt Ovidius Met. 6, 411—476. et mythographi ab Welckero indicati, qui de singularum huius tragoediae partium compositione satis probabiliter dixit p. 375—388. adhibitis etiam Attii Terei fragmentis.

512. Stobaeus 10, 25.

Φιλάργυρον μὲν πᾶν τὸ βάρβαρον γένος.

513. Stobaeus 13, 5.

Θάρσει· λέγων τἀληθές οὐ σφαλεῖ ποτε.

"In Vindobon. Euriπ. Τηρεί, eodem errore quo deceptus fuit Apostolius Proverb. 10, 12." Brunck. Libri σφαλή vel σφάλλη.

514. Stobaeus 20, 32.

Ἄνους ἐκεῖνος, αἱ δ' ἀνοῦστεραι ἔτι

ἐκεῖνον ἠμύναντο καρτερόν.

Ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσι θυμωθεὶς βροτῶν μείζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον, ἱατρός ἐστιν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν.

"In Reg. cod. lemma adscriptum primo versui Soph. et 3. τοῦ αὐτοῦ Τηρεί. Hoc statim versui 1. appositum in Vindobon. continuatis una serie quinque versibus." Brunck. V. 1. ἀνοῦστεραι ἔτι Brunckius cum hiatus vitioso. ἀνοῦστερ' ἔτι libri. ἀνοῦστεραι πολὺ Gaisfordus. ἀνοῦστέρως ἔτι Cobetus. 2. καρτερόν] καρτερώτερον Grotius. κατὰ (πρὸς Cobetus) τὸ καρτερόν Porsonus.

515. Stobaeus 22, 22.

Θνητὰ φρονεῖν χρή θνητὴν φύσιν
τοῦτο κατειδόμενος, ὡς οὐκ ἔστιν
πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων
ταμίας, ὅ τι χρή τετελέσθαι.

Nomen fabulae in lemmae in libris corruptum in ἀγήρει vel ἀγρηρεί. V. 1. θνητὴν φύσιν] θνητούς φύντας Meinekus. Grotius θνητὴν δὲ φύσιν χρή θνητὰ φρονεῖν.

516. Stobaeus 39, 12.

Πολλὰ σε Ζηλῶ βίου,
μάλιστα δ' εἰ γῆς μὴ πεπεύρασαι ξένης.

517. Stobaeus 68, 19.

Νῦν δ' οὐδὲν εἰμι χωρὶς, ἀλλὰ πολλάκις
ἔβλεψα ταύτη τὴν γυναικεῖαν φύσιν,
ὡς οὐδὲν ἔσμεν· αἱ νέαι μὲν ἐν πατρὸς
ἡδιστον, οἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον·

5. τερπνῶς γὰρ αἰ πάντας ἀνοία τρέφει.

ὅταν δ' ἐς ἡβὴν ἐξικώμεθ' ἔμφορονες,
ὠθούμεθ' ἔξω καὶ διεμπολώμεθα
θεῶν πατρῶν τῶν τε φυσάντων ἄπο,
αἱ μὲν ξένους πρὸς ἀνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους,
10 αἱ δ' εἰς ἀήθη δώμαθ', αἱ δ' ἐπίρροθα
καὶ ταῦτ', ἐπειδὴν εὐφρόνη Ζεύξη μία,
χρεῶν ἐπαινεῖν καὶ δοκεῖν καλῶς ἔχειν.

V. 2. ταύτη Vindob. ταύτην A B. 3. μὲν ἐν πατρὸς Valekenarius. μὲν γὰρ πατρὸς libri optimi. μὲν γὰρ ἐν πατρὸς B. 5. ἀνοία] ἡ ἀνοία libri. ἀγνοία Brunckius. 6. ἔμφορονες Dobraeus pro εὐφορονες.

7. διεμπολώμεθα Valekenarius pro διεμπολούμεθα.

10. ἀήθη B. ἀληθῆ ceteri. ἐπίρροθα] Hinc correcta Hesychii glossa, Ἐπιρρόθητα· ἐπίρρογα. i. e. Ἐπίρροθα: τὰ ἐπίρρογα.

518. Stobaeus 86, 12.

Ἐν φύλον ἀνθρώπων μὲν ἔδειξε πατρὸς καὶ ματρὸς ἡμᾶς
ἄμερα τοὺς πάντας· οὐδεὶς ἔξοχος ἄλλος ἔβλασθεν ἄλλου.

βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσαμερίας, τοὺς δ' ὄλβος ἡμῶν,
τοὺς δὲ δουλείας Ζυγὸν ἔσχεν ἀνάγκας.

V. 1. ἐν φύλον Bergkii. ἐν φύλων libri optimi, ἐν φύλῳ interpolati. ματρὸς B et Scor. μητρὸς ceteri. 4. ἀνάγκας] ἀνάγκης libri.

519. Stobaeus 98, 45. Σοφοκλέους Τηρεῖ

Τὰν γὰρ ἀνθρώπου ζῶαν
ποικιλομήτιδες αἶται
πημάτων πάσας μεταλλάσσουσιν ὤραις.

V. 1. Τὰν δ' ἀνθρώπου ζῶαν libri. Metrum postulat γὰρ, quod posuit Bergkii, et ζῶαν. 3. μεταλλάσσουσιν ὤραις] μεταλλάσσουσι μορφαῖς Lehrsius (Populäre Aufsätze p. 227.) Verba a Plutarcho ex Sophocle citata Moral. p. 21b.

Ἄλλὰ τῶν πολλῶν καλῶν

τίς χάρις, εἰ κακόβουλος
φροντὶς ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον;

Bergkii probabiliter coniecit in stropha vel antistropha respondisse versibus ab Stobaeo allatis, et in versu tertio correxit ἐκτρέφει, quod sensus postulat et metrum commendat pro ἐκτρέφει.

520. Stobaeus 98, 46. ἐν ταύτῳ

Ζῶοι τις ἀνθρώπων τὸ κατ' ἡμᾶρ ὅπως ἡδίστα
πορσύνων, τὸ δ' ἐς αὔριον αἰεὶ
τυφλὸν ἔρπει.

His versibus in stropha videntur respondisse versus ab Porphyrio citati in libro de Styge apud Stobaeum 105, 57. Ἡ τε γὰρ αἰγείρος, ὡς φασιν ἄλλοι τε καὶ

Πλούταρχος, φιλοπενθῆς καὶ ἀτελής πρὸς καρπογονίαν. διὸ καὶ Σ. ἐν τισὶ (Τηρεῖ Bergkii) φησὶν

Οὐ χρή ποτ' ἀνθρώπων μέγαν ὄλβον ἀποβλέψαι.
τανυφλοῖου γὰρ ἰσαμερίος τις
ὄστις αἰγείρου βιοτὰν ἀποβάλλει.

Monuit Bergkii, qui ἰσαμερίος τις correxit pro ἰσαμερίος ὄστις.

521. Stobaeus 108, 58.

Ἄλγεινά, Πρόκνη, δῆλον· ἀλλ' ὅμως χρεῶν
τὰ θεῖα θνητοῦς ὄντας εὐπετώως φέρειν.

V. 2. θεῖα] θνητὰ Nauckius.

522. Aristoteles de Poetica cap. 16. ubi de variis agnitionibus agit, Καὶ ἐν τῷ Σοφοκλέους Τηρεῖ ἡ τῆς κερκίδος φωνή. Κερκίδος ὕμνους dixit fragm. 909.

523. Scholiasta Homeri Iliad. 15, 705. Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς ἐν τετάρτῳ Ἀττικῶν ὀνομάτων οὕτως ἔφη· φιλιππος μὲν τῆς μέσης δασυνομένης τὸ προσηγορικόν· οὕτως γὰρ καὶ ἐν Τηρεῖ Σοφοκλέους ἀναγινώσκωμεν

Ἥλιε, φιλιπποις Θρηξῆϊ πρέσβιστον σέλας.

σέβας Bothius.

524. Hesychius, Αἴγλη: χλίδων. Σ. Τηρεῖ. De vocabulo χλίδων dixi ad Aristophanis fragm. p. 618. ed. Oxon.

525. 526. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 36, 23. exscriptus ab grammaticis ad fragm. 331. indicatis, Φάρος κατὰ συστολήν παρὰ Σ. ἐν Τηρεῖ

Σπεύδουσαν αὐτήν, ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει.

Eadem apud Herodian. περὶ διχρόνων in Cramerii Anecd. Oxon. vol. 3. p. 295, 12. et Dracon. p. 35, 9.

ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Triptolemus curru a draconibus vecto orbem terrarum peragrasset, ut Cereris dona hominibus impartiret, et sacra Eleusinia instituisse ex mythographorum narrationibus liquet a Welckero collectis, inprimis Apollodori 1, 5, 2., Hygini Fab. 147., Mythographi Vaticani ab A. Maio editi 2, 99., Servii ad Virgil. Georg. 1, 19., et partim confirmatur iis quae ex Dionysio Hal. ad fragm. 527. apposimus. Quae tamen non sufficiunt ad iudicium de compositione fabulae Sophocleae faciendum: de qua coniecturas suae exposuit Welckerus p. 301—312. Quarum una prae ceteris est probabilis, Cephei regis, Triptolemo insidias parantis, partes aliquas in hac fabula fuisse; de quo videnda Hygini et Mythographi Vaticani narratio. Ceterum Lessingio (in Vita Sophoclis) Triptolemus prima Sophoclis fabula esse visa est, acta olymp. 77, 4., computatione ex Plinii verbis (v. Fragm. 529.) facta. Quam rationem non satis certam esse monet Welckerus p. 310., quum Plinius annos usque ad mortem Alexandri a primo Sophoclis certamine scenico computare potuerit, etiam si Triptolemus non prima eius tragoedia fuerit.

527. Dionysius Halic. Antiq. 1, 12. Μαρτυρεῖ δέ μου τῷ λόγῳ Σοφοκλῆς μὲν ὁ τραγωδοποιὸς ἐν Τριπτόλεμῳ δράματι. πεποῖηται γὰρ αὐτῷ Δημήτηρ διδάσκουσα Τριπτόλεμον ὁσὴν χώραν ἀναγκασθήσεται σπεύρων τοῖς δοθείσιν ὑπ' αὐτῆς καρποῖς διεξελθεῖν. μνησθεῖσα δὲ τῆς ἐψοῦ πρώτον Ἰταλίας, ἣ ἔστιν ἀπὸ ἄκρας Ἰαπυγίας μέχρι πορθμοῦ Σικελικοῦ, καὶ μετὰ τοῦτο τῆς ἀντικρῦ ἀσπασμένη Σικελίας, ἐπὶ τὴν ἐσπέριον Ἰταλίαν αὐθις ἀναστρέφει, καὶ τὰ μέγιστα τῶν οἰκούντων τὴν παράλιον ταύτην ἐθνῶν διεξέρχεται, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Οἰνῶντων οἰκίσεως ποιησαμένη. ἀπόχρη δὲ ταῦτα μόνον λεχθέντα τῶν ἱαμβείων, ἐν οἷς φησὶ

Τὰ δ' ἐξόπισθε χειρὸς ἐς τὰ δεξιὰ
Οἰνωτρία τε πάσα καὶ Τυρσηνικὸς
κόλπος Λιγυστικὴ τε γῆ σε δέξεται.

V. 1. ἐς scripsi pro εἰς.

528. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 9, 29. Χαρναβῶν Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ

Καὶ Χαρναβῶντος, ὃς Γετῶν ἄρχει τανῦν.

De hoc versu dixit Lobeckius Aglaoph. p. 215. 1351. ubi codicis scripturam ὅτι τῶν ὅς γε pro ὃς Γετῶν correxit, collato Hygino Poet. Astron. 2, 14. qui sic scribit, *Hunc* (Ophiuchum) *complures Carnabonta dixerunt nomine Getarum regem, qui sunt in Mysia regione, fuisse: qui eodem tempore regno est potitus quo primum semina frugum mortalibus tradita esse existimantur. Ceres enim quum sua beneficia largiretur hominibus, Triptolemum — iussit omnium nationum agros circumueuntem semina partiri —, qui quum pervenisset ad eum quem supra diximus Getarum regem, ab eo primum hospitalliter acceptus, deinde — insidiis captus pene perdidit vitam. Carnabontis enim iussu, quum draco unus eorum esset interfectus, — Ceres eo venisse et ereptum adolescenti currum dracone altero subiecto reddidisse, regem — poena non mediocri affecisse narratur.*

529. Plinius H. N. 18, 12, 1. *Hae fuere sententiae Alexandro magno regnante, quum clarissima fuit Graecia atque in toto orbe terrarum potentissima, ita tamen ut ante mortem eius annis fere 145 Sophocles poeta in fabula Triptolemo frumentum Italicum ante cuncta laudaverit, ad verbum translata sententia*
Et fortunatam Italiam frumento canere candido.

530. Sophocles Triptolemi meminit Strabo 1. p. 27. ubi docet Homerum in Geographicis accuratorem esse senioribus poetis, Καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, τὸν γε Τριπτόλεμον τοῦ Σοφοκλέους, ἢ τὸν ἐν ταῖς Βάκχαις Εὐριπίδου πρόλογον ἐπελθόντα καὶ παραβαλόντα τὴν Ὀμήρου περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιμέλειαν, ῥῆον ἦν αἰσθέσθαι τὴν ἐπιβολὴν ἢ τὴν διαφορὰν. — ὁ μὲν τὸν Διόνυσον ἐπιόντα τὰ ἔθνη φράζων, ὁ δὲ τὸν Τριπτόλεμον τὴν κατασπειρομένην γῆν, τὰ μὲν πολὺ διεστώτα συνάπτουσιν ἔγγυς, τὰ δὲ συνεχῆ διασπῶσι.

531. Athenaeus 2. p. 67c. Μνημονεύει Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ τῷ ταριχηροῦ γάρου. Versus integer apud Pollucem 6, 65.

Οὐδ' ἢ τάλαινα δοῦσα ταριχηροῦ γάρου.

Herodianus Piersoni p. 437. Ὁ γάρος ἀρσενικῶς — Σοφοκλῆς. Tetrametrum restitui voluit Meinek. Com. vol. 2. p. 178. οὐδὲν ἢ τάλαινα δοῦσα τοῦ ταριχηροῦ γάρου, senarium Bergkii sὺ δ' ἢ τάλαινα δὸς ταριχηροῦ γάρου.

532. Athenaeus 3. p. 110e. Ὀρίνδου δ' ἄρτου μέμνηται Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ, ἦτοι τοῦ ἐξ ὀρύζης γινομένου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰθιοπία γινομένου σπέρματος, ὃ ἐστὶν ὁμοιον σπέρμα. Hesychius, Ὀρίνδην: ἄρτον παρὰ Αἰθίοσι. καὶ σπέρμα παραπλήσιον σπέρμα.

533. Athenaeus 10. p. 447b. Τὸν δὲ κρίθινον οἶνον καὶ βῦρτον τινὲς καλοῦσιν, ὡς Σ. ἐν Τριπτολέμῳ Βῦρτον δὲ τὸν χερσαῖον οὐ δυεῖν (?).

534. Harpocratio, Μελίνῃ; ὀσπρίου ἐστὶ σπέρμα, καὶ ἀρσενικῶς λέγουσι· θηλυκῶς δὲ Σ. Τριπτολέμῳ "Κνήμη μελίνης." Eadem, sed omissis poetae verbis, Photius p. 255, 24. et Suidas s. v. Μελίνῃ. Mirum κνήμη (in libris nonnullis μνήμου scriptum), pro quo Nauekius κνήκου coniecit, collato Hesychio, Κνήκος: — εἰδὸς τι σπέρματος. καὶ πυρός.

535. Scholiasta Pindari Olymp. 10, 1. Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ

SOPHOCLES.

Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους.
Θὲς δ' ἐν] οὐδ' αἰ cod. Vratisl.: unde Meinekius sὺ δ' ἐν.

536. Schol. Euripidis Troad. v. 218. Τινὲς φασὶ καὶ τὴν Ῥώμην καὶ τὴν Καρχηδόνα ἐπὶ τῆς πρώτης ὀλυμπιάδος κτισθῆναι, Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ τῶν καιρῶν Τριπτολέμου οἰκισθῆναι τὴν Καρχηδόνα, ἐν οἷς φησὶ Καρχηδόνας δὲ κρᾶσπεδ', ἦν ἀσπάζομαι.

Codex Vaticanus κρᾶσπεδ' ... ἀσπάζομαι. Addidi ἦν eum Bergkio. Codex Neapol. ex Vaticano descriptus κρᾶσπεδες (δ eum compendio syllabae ες) ἀσπάζομαι, unde Cobetus parum probabiliter

Καρχηδόνας δὲ κρᾶσπεδ' ἔστ'. B. ἀσπάζομαι.

537. Scholiasta Sophocles Oedip. Col. 504. Χρήσται: χρῆϊ ἔσται, κατὰ συναλιφῆν, χρήσται, ἀντὶ τοῦ χρῆϊ ἔσται. δηλοῦται δὲ ταυτὸν τῷ δεήσει. καὶ ἐν Τριπτολέμῳ

Χρήσται δὲ σ' ἐνθένδ' αὐτὶς (corr. αὔθις) —

Fallitur grammaticus de synaloepha ex χρῆϊ ἔσται cogitans. Vera scriptura est χρήσται, ut χρῆυν ἔσται et χρῆυν ἔσται dicitur: de quo dixi in annotatione ad Oed. Col. 504.

538. Etymolog. M. p. 395, 11. Πλίσσεσθαι τὸ βάδην διαβαίνειν, καὶ πλίγμα τὸ διάστημα τῶν ποδῶν. Σ. Τριπτολέμῳ

Δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλιε εἰληφότε.

περιβάδην. Vulgo δ' αἶρον et δράκοντα — εἰληφότες. ἀμφιπλιε ex Triptolemo memorant schol. Aristoph. Ach. v. 217. Suidas s. v. περιβάδην et πλιε, Gregor. Cor. p. 548. ubi Koenius "Apud Etymolog. MS. Leiden. σοφοκλῆς, οἶον. δράκοντα δ' αἶρον ἀμφιπλιε εἰληφότε, pro edito εἰληφότες. Illud proprius abest a Pollucis lectione 2, 172. θαιρὸν ἀμφιπλιε εἰληφότα. — Verior Sophocles lectio est apud Rufum Ephes. de partib. homin. p. 32. δράκοντε θαιρὸν ἀ. εἰληφότε." Hesychius, θαιρός: ὁ δῆικων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεὺς τῆς θύρας, ἢ ἄξων. Σ. Τριπτολέμῳ. Eustathius p. 914, 33. Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεκτικῷ εὔρηται καὶ ὅτι θαιρός ὁ ἄξων παρὰ Σοφοκλεῖ.

539. Hesychius, Δαίς: Σοφοκλῆς

Ἦλθεν δὲ δαῖς θάλεια, πρεσβίστη θεῶν.

ἢ δι' ἐράνων εὐωχία. ἔνιοι δὲ τὰς Μούσας. Τριπτολέμῳ. Codex theli... Correxerit Kusterus.

540. Hesychius, Ἀμαλλα: δράγματα, δέσμη (δέσμη codex, quod etiam δέσμαι esse potest) τῶν ἀσταχῶν. Σ. Τριπτολέμῳ.

541. Pollux 10, 79. Τὴν δὲ ἀπύθμενον κύλικα ἐν Τριπτολέμῳ Σ. ἀπυνδάκωτον ὠνόμασεν Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιε.

Sine poetae nomine attulerunt Demetrius περὶ ἑρμηνείας cap. 114. et schol. Homeri II. 11, 634. in Cramerii Anecd. Paris. vol. 3. p. 16, 11. et spectant ad hunc versum Hesychius s. v. ἀπυνδάκωτος et Suidas s. v. πύνδαε.

542. Hesychius, Ἀφράδμων: ἀσύνετος, ἀμαθής. Σ. Τριπτολέμῳ. Grammaticus Bekkeri p. 472, 13. Ἀφράδμων: ἀσύνετος. Σοφοκλῆς. Formam Ἀφράδμων apud Hesychium postulat ordo literarum.

543. Antiatticista p. 92, 1. Εἰς ὀρθὸν φρονεῖν: ἀντὶ τοῦ καλῶς φρονεῖν. Σ. Τριπτολέμῳ. Priscianus 18, 202. p. 305, 16. ed. Hertz. "Illi εἰς ὀρθὸν φρονῶ et εἰς ταύτην πρόθεσιν."

544. Hesychius, Ἐλκη: λῦπαι. Σ. Τριπτολέμῳ.

545. Antiatticista p. 97, 33. Ζευγηλάτης: Σ. Τριπτολέμῳ.

546. Ἰαννα: vide fragm. 54.

547. Hesychius, Ἰλλυρίς γονή: ἀντί τοῦ Ἰλλυρίς γενεά. γράφεται δὲ καὶ γυνή. ὁ δὲ Καλλίστρατος γῆν ἀντί τοῦ γῆ. χρώνται γὰρ οὕτως. Σ. Τριπτολέμω. Callistratus quum γῆ conieceret, non cogitavit tragicos non τὴν γῆν, sed τὸν γῆν dicere.

ΤΡΩΙΑΟΣ.

Scholiasta Hom. Iliad. 24, 257.: ἡ διπλή, ὅτι ἐκ τοῦ εἰρησθαι ἵπποχάρμην τὸν Τρωῖλον οἱ νεώτεροι ἐφ' ἵππου διωκόμενον ὑποτίθενται: et, Ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς ἐν Τρωίλῳ φησὶν αὐτὸν ὀχευθῆναι ὑπὸ Ἀχιλλέως ἵππους γυμνάζοντα παρὰ τὸ Θυμβραῖον καὶ ἀποθανεῖν. Eustathius: Ὅν φασὶν ἵππους ἐν τῷ Θυμβραίῳ γυμνάζοντα λόγῃ πεσεῖν ὑπὸ Ἀχιλλέως. Ex quibus Welckerus p. 124. illud ὀχευθῆναι in λογχευθῆναι mutavit. φονευθῆναι coniecerat Hezinius. Τρωῖλον comoediam scripsit Strattis: unde Meinekius Hist. com. p. 233. versum ex illa comoedia allatum ἢ μήποτ', ὦ παῖ Ζηνός, ἐς ταυτὸν μόλης ex Sophoclis tragoedia sumtum esse coniecit. Ex fragmentis nihil quod satis certum sit de compositione totius fabulae colligi potest. Tentavit tamen Welckerus p. 124—129.

548. Schol. Pindari Nem. 3, 60. Περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως τῆς Θέτιδος καὶ Σ. φησὶν ἐν Τρωίλῳ Ἐγρημεν ὡς ἔγρημεν ἀφθόγγους γάμους, τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακεῖς ποτε. παντομόρφῳ Heathius pro πανταμόρφῳ. Similiter Θέμις καὶ Γαῖα πολλῶν ὀνομάτων μορφῇ μία ab Aeschylō dicta est Prom. 210. De Thetidis metamorphōσει vid. Pind. Nem. 4, 62. Apollodor. 3, 13, 5. Pausan. 5, 18, 5.

549. Pollux 10, 165. Ξίφους δὲ ὄνομα ἔοικεν εἶναι βαρβαρικὸν ἢ σκάλμη, Σ. εἰπόντος ἐν Τρωίλῳ Σκάλμη γὰρ ὄρχεις βασιλῆς ἐκτέμνουσ' ἐμοῦς. Correxī accentum σκαλμή et σκαλμη. V. Arcad. p. 110, 2.

550. Hesychius, Ἀμάσεται: ἀπὸ τῆς ἀμήσεως (ἀμης Nauckius), οἰοῖνε σφάζει (codex σφάζαι). Σ. Τρωίλῳ. Verbum suspectum.

551. Scholiasta Pindari Pyth. 2, 121. Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ Τρωίλου Τὸν ἀνδρόπαδα δεσπότης ἀπώλεσα.

παῖδα μὲν τῇ ἡλικίᾳ, ἀνδρα δὲ τῷ φρονήματι. δεσπότης] δεσπότην Blomfieldus. Hesychius, Ἀνδρόπαας: ἀνδροῦμενος ἤδη παῖς, ἢ ἀνδρὸς φρόνησιν ἔχων παῖς. Σ. Τρωίλῳ. Ἀνδρόπαας ἀνὴρ Aesch. Sept. 533.

552. Hesychius, Ἀπέσκη: τόξον (τόξα recte Ellendtius) ἀπέσκη. ἔνιοι δὲ γυμνὰ θήκας τόξα. Σ. Τρωίλῳ. Corrige θήκης ex Bekkeri Anecd. p. 422, 33. Ἀπέσκη: γυμνὰ θήκης τόξα. Rectum accentum ἀπέσκη restituit Schmidtus.

553. Hesychius, Ἀπιστος: ἀπαράπιστος, ἀπειθής. Σ. Τρωίλῳ. Recte Ἀπειστος: ἀπαράπειστος Nauckius, collata Lobeckii annot. ad Soph. Ai. p. 139. Quam certam esse emendationem ostendit adiectivum ἀπαράπιστος, quod nihili est.

554. Hesychius, Ἄσας: βλάσας, ἔβλασας. Σ. Τρωίλῳ. ἔβλασας recte delere videtur Nauckius.

555. Hesychius, Ἀσόλοικον: ἡμερον, προσηνές, οὐ βάρβαρον. Σ. Τρωίλῳ.

556. Hesychius, Ἐλαιούται θριε: Σ. Τρωίλῳ. Ἀρισταρχος, ρυπαίνεται. βέλτιον δὲ, λαμπρύνεται.

557. Hesychius, Ἐρκη: ὄπλα. Σ. Τρωίλῳ.

558. Ἰαί: vide fragm. 54. Hesychius, Ἰήιος: — ἀλλὰ καὶ θρήνον σημαίνει, ὡς Σ. Τρωίλῳ.

559. Hesychius, Καταρβύλοις χλαίνας: ποδῆρεσιν, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλασθαι. Σ. Τ. Huc fortasse referenda glossa Καθάρβυλος.

560. Etymolog. M. p. 597, 44. Ναρόν: τὸ ὑγρόν. — Σ. Τρωίλῳ

Πρὸς ναρὰ δὲ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά. Conf. Orionem p. 110, 3. Etym. Gud. p. 627, 14. et Havn. in Sturzii annot. 1. p. 978. Pro δὲ scribendum δῆ, aut καὶ ex cod. Veneto Gaisfordi.

561. Ὅροσάγγαι: vide fragm. 193.

562a. Photius p. 497, 3. et Anecd. Bachmanni vol. 1. p. 361, 9. Σακοδερμίτης (σακοδερμῆτης ap. Bachm.): Σ. Τρωίλῳ. οἱ μὲν τὸν ὄφιν, οἱ δὲ σκώληκα τὰ δέρματα διεσθίοντα. ἀμεινον δὲ τὸν ἐπὶ τῷ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα, παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα. Conf. Hesychium in σακοδερμιστής et fragm. 397.

562b. Suidas s. v. Ἐμασχαλίσθη: Σοφοκλῆς ἐν Τρωίλῳ πλήρη μασχαλισμάτων εἶρηκε τὸν μασχαλισμὸν, καὶ ἐν Ἠλέκτρῳ. Verba καὶ ἐν Ἠλέκτρῳ spectant ad ἔμασχαλίσθη, quod legitur Electr. 445. Harlesius in Praefat. ad Fabricii B. Gr. vol. 2. p. XVI. ex schedis Siebenkeesii protulit "Electra et Troilus citantur in MS. Angelicae bibliothecae "μασχαλίσθησθαι ποτέ."

562c. Plato Rep. 8. p. 566. τί δ' οὐ μέλλει; ad quem locum schol. p. 417. ed. Bekk. μέλλει: ἔοικεν, φαίνεται, δοκεῖ, ὡς νῦν. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐν Τρωίλῳ μένει. Hesychius, Μέλλει: φαίνεται, ἔοικε, δοκεῖ. ἢ μένει.

ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΑΙ.

"Eiusdem tituli comoediam scripsit Autocrates: v. Meinek. Com. vol. 1. p. 270. vol. 2. p. 891. De argumento non constat. Fuerunt qui huc referent glossam Hesychii, Κομίζεται: νομίζεται, λέγεται. ὅπερ ἔστιν ἐν (ἢ codex) Τυμπανιστριας." Nauck-Welckeri de hac fabula coniecturam ad Phineii fragmenta memorabimus.

563. Stobaeus 59, 12.

Φεῦ φεῦ, τί τούτου χάσμα μείζον ἀν λάβοις τοῦ γῆς ἐπιψαύσαντα κᾶθ' ὑπὸ στέγῃ πυκνῆς ἀκούσαι ψακάδος εὐδοῦση φρενί; V. 1. affert Plutarchus V. Aemilii Pauli c. 1. p. 255 c. 2. Cicero Ep. ad Atticum 2, 7. Cupio istorum naufragia ex terra intueri: cupio, ut ait tuus amicus Sophocles, κᾶν ὑπὸ στέγῃ πυκνῆς ἀκούειν ψακάδος εὐδοῦση φρενί. V. 1. Φεῦ φεῦ om. Stobaeus. λάβοις] ποτέ addit Stobaeus. 2. κᾶθ' καὶ Stobaeus. κᾶν Cicero.

564. Stephanus s. v. Χαλδαῖοι. — Εἰσὶ δὲ Χαλδαῖοι ἔθνος πλησίον τῆς Κολχίδος. Σ. Τυμπανισταῖς Κόλχος τε Χαλδαῖός τε καὶ Σύρων ἔθνος.

565. Scholiasta Sophoclis Antig. v. 980. Φινεύς — μετὰ τὸν Κλεοπάτρας θάνατον ἐπέγρημεν Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου, κατὰ δὲ τινὰς Εἰδοθέαν τὴν Κάδμου ἀδελφὴν, ἧς καὶ αὐτὸς Σοφοκλῆς μνημονεύει ἐν Τυμπανισταῖς.

566. Hesychius, Ἀδημον: οὐκ ἐνδημον ὄντα. Σ. Τυμπανισταῖς.

567. Hesychius, Ἀνετώς: ἀνατεταμένως. Σ. Τυμπανισταῖς.

568. Hesychius, Ἀντιστρέφω: ἀνταεῖω. Σ. Τυμπανισταῖς.

569. Etymolog. M. p. 287, 14. Δράκαυλος: Σ. Τυμπανισταῖς. ἐπεὶ ἡ Ἀθηναῖα δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίαν τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατρῶσιν. ἢ ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἶκος Κέκροπι ὄντι διφρεῖ,

ἢ ὅτι συναυλίζεται μία τῶ ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῷ. Conf. Hesychium et Suidam.

570. Ἐλυμοὶ αὐλοί: vide fragm. 398.

571. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 9, 9. Σαρπηδῶν πέτρα παρὰ Σοφοκλεῖ — ἐν Τυμπανισταῖς Ἡμεῖς δ' ἐν ἄντροις, ἐνθα Σαρπηδῶν πέτρα. ἄντροις] ἄστροις codex. Correxerit Bergkiius.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

Fabula ab solo memorata Stobaeo, qui personam loquentis pro fabulae nomine, qui frequens grammaticorum error est, accepisse videtur. Fortasse igitur fragmentum ad Ἀλήτην est referendum, in qua Tyndarei partes fuisse probabilis Welckeri coniectura est p. 216.

572. Stobaeus 105, 3.

Οὐ χρὴ ποτ' εὐ πράσσοντος ὀλβίῳσι τύχας ἀνδρός, πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἦδη βίος διεκπερανθῆ καὶ τελευτήσῃ βίον. ἐν γὰρ βραχεῖ καθεῖλε κωλίῳ χρόνῳ 5 πάμπλουτον ὄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις, ὅταν μεταστῆ καὶ θεοῖς δοκῆ τάδε.
V. 2. βίος] χρόνος Blomfieldus. 4. κωλίῳ] κολίῳ Vindob. κὰν ὀλίῳ A. καὶ ὀλίῳ Scor. Eusebius Demost. Ev. 3. p. 89a. οἱ ἐν ὀλίῳ καὶ βραχεῖ χρόνῳ τὴν πᾶσαν περιδραμούμενοι οἰκουμένην.
5. πάμπλουτον Gesnerus pro πᾶν πλουτόν.

ΤΥΡΩ Α. Β.

Fabulam de Tyrone narrat Apollodorus 1, 9, 8. Ποσειδῶν εἰκασθεὶς Ἐνιπέϊ συγκατεκλίθη αὐτῇ (Τυροῖ), ἢ δὲ γεννήσασα κρύφα διδύμους παῖδας ἐκτίθησιν — ἵποφορβὸς ἀμφοτέρους τοὺς παῖδας ἀνελόμενος ἔθρεψε καὶ τὸν μὲν — Πελλίαν ἐκάλεσε, τὸν δὲ ἕτερον Νηλέα. τελειωθέντες δὲ ἀνεγνώρισαν τὴν μητέρα καὶ τὴν μητρὶαν ἀπέκτειναν Σιδηρῶν κακομένην γὰρ γνόντες ὑπ' αὐτῆς τὴν μητέρα ὤρμησαν ἐπ' αὐτὴν, ἢ δὲ φθάσασα εἰς τὸ τῆς Ἥρας τέμενος κατέφυγε, Πελλίας δὲ ἐπ' αὐτῶν τῶν βωμῶν αὐτὴν κατέσφαξε. De αναγνωρίσει illa v. Fragm. 575, 576. De persona Tyronis Pollux 4, 141. ubi describit tragicas personas, Τυρῶν πελιδνῆ τὰς παρειὰς παρὰ Σοφοκλεῖ. Dixit de hac fabula Welckerus p. 312.—316. recteque monuit Τυρῶν δευτέραν, quae in locis aliquot grammaticorum memoratur, non diversam fabulam, sed retractatam prioris editionem fuisse. De quo fabularum genere diximus ad Athamantis fragm. 1. Ad alteram editionem quum Aristophanes in Avibus respexisse dicatur (v. Fragm. 578.), ante olymp. 91, 3. editam fuisse liquet.

573. Aristoteles de Rhetorica 2, 25. Ἄλλος τόπος, τὸ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος κατηγορεῖν, οἷον ὡς ὁ Σοφοκλῆς

Σαφῶς Σιδηρῶν καὶ φοροῦσα τοῦνομα. Sidero Tyronis noverca. Scholiasta Aristot. fol. 47a, 16: Ἄ φησιν ὁ βιάζων πρὸς τὴν Σιδηρῶν Αὐτὴ δὲ μάχιμός ἐστιν ὡς κεχημένη σαφῶς σιδηρῶν καὶ φέρουσα τοῦνομα. Eustathius p. 158, 24. Κατὰ τὴν παροιμαζομένην Σιδηρῶν θρασεῖαν ἐκείνην γυναῖκα φορεῖν τὸ οἰκείον ὄνομα. Φέρουσι τοῦνομα, non φοροῦσι, est in Oed. Col. 60.

574. Aristophanes Lysistrata v. 138.

Οὐκ ἐτὸς ἀπ' ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγωδία· οὐδὲν γὰρ ἔσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη. ubi scholiasta, Εἰς τὴν Σοφοκλέους δὲ Τυρῶν ταῦτα

συντείνει, ἐκθείσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφην. Alius: Εἰς τὴν Τυρῶν δὲ Σοφοκλέους αἰνίττεται καθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφος — ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐμίγη Τυροῖ, καὶ ἐγέννησε Νηλέα καὶ Πελλίαν.

575. 576. Scholiasta Euripidis ad Orestem in fine: Ἡ κατάληξις τῆς τραγωδίας ἢ εἰς θρήνον, ἢ εἰς πάθη καταλύει, ἢ δὲ τῆς κωμωδίας εἰς σπονδὰς καὶ διαλλαγὰς. ὅθεν ὁράται τότε τὸ δράμα κωμικῆ καταλήξει χρησάμενον· διαλλαγὰς γὰρ πρὸς Μενέλαον καὶ Ὀρέστην. ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀλκίηστίδι ἐκ συμφορῶν εἰς εὐφροσύνην καὶ ἀναβιοτήν, καὶ ὁμοίως καὶ ἐν Τυροῖ (Τύροις codices tres) Σοφοκλέους ἀναγνωρισμὸς κατὰ τὸ τέλος γίνεται. (κατὰ τὸ ἀναγνώρισμα γέλωσ γ. Tyrwhitt ad Aristot. Poet. c. 26.) Aristoteles de Poetica cap. 16. Εἶδη δὲ ἀναγνωρίσεως, πρώτη μὲν ἢ διὰ σημείων. τούτων δὲ τὰ μὲν σύμματα, τὰ δὲ ἐπίκτητα· καὶ τούτων τὰ μὲν ἐν τῷ σῶματι, οἷον οὐλαί· τὰ δὲ ἐκτὸς, τὰ περιδέραια. καὶ οἷον ἐν τῇ Τυροῖ διὰ τῆς σκάφης.

577. Scholiasta Aeschyli Prom. 128. Μηδὲν φοβηθῆς· φίλια γὰρ ἦδε τάξις] ὁ ῥυθμὸς Ἀνακρέοντιός ἐστι κεκλασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν. — ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οὐκ ἐν παντὶ τόπῳ, ἀλλ' ἐν τοῖς θρηνητικοῖς, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Τυροῖ β'.

578. Scholiasta Aristophanis Avium v. 276. Ἐξεδρον χῶραν ἔχων: ἐκ τῆς Σοφοκλέους δευτέρας Τυροῖς ἀρχῆς

Τίς ὄρνις οὗτος ἔξεδρον χῶραν ἔχων; Conf. Herodian, p. 435. ed. Piers. Ἐξεδρος . . . καὶ μὴ ἔστω πῶς ὦν εἰς ἡμᾶς ἔξεδρον χῶραν . . . ἐν σατύροις. Quorum extrema Nauekius sic corrigi, ἔξεδρον χῶραν ἔχων· Σοφοκλῆς ἐν Τυροῖ.

579. Athenaeus 3. p. 99 f. Σοφοκλῆς τε ἐν Τυροῖ Σίτοισι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν. Σίτοισι Porsonus pro οἱ τοῖσι.

580. Athenaeus 11. p. 475a. Μνημονεύει δὲ τῶν καρχησίων καὶ — Σοφοκλῆς Τυροῖ

Προστήναι μέσην

τράπεζαν ἀμφὶ σῖτα καὶ καρχησία. πρὸς τὴν τράπεζαν φάσκων προσεληλυθέναι τοὺς δράκοντας, καὶ γενέσθαι περὶ τὰ σῖτια καὶ τὰ καρχησία. Proferuntur haec etiam a Macrobio Saturn. 5, 21. ex quo σῖτα restitutum pro σῖτια τά. Apud eundem πρὸς ΓΗΝΔΕΙΜΙ ΤΡΑΠΕΖΑ, unde προσπτήναι μέσην τράπεζαν Bergkiius.

581. Stobaeus 20, 29.

Πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὄρᾳ.

582. Stobaeus 46, 6.

Ἄκων δ' ἁμαρτῶν οὐ τις ἀνθρώπων κακός.

583a. Stobaeus 87, 3.

Πολλῶν δ' ἐν πολυπληθείᾳ πέλεται οὐτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλὸς οὐτ' ἀχρείων τὸ λίαν κακός· βροτῶν δὲ πιστὸν οὐδέν.

Non potuerunt haec sic ab Sophocle scribi. ἀχρείων τὸ] ἀχρείων ἀπο Iacobsius. τὸ λίαν] πάλιν Meinekiius.

583b. Stobaeus 105, 21. Σοφοκλῆς Τυροῖ (sic codices: Τηρεῖ Trincav.)

Μήπω μέγ' εἴπης πρὶν τελευτήσαντ' ἴδης. Sine nomine poetae et fabulae affertur ab Cicerone Epist. ad Atticum 4, 8. (ubi libri nonnulli μέγαν, ut apud Stobaeum), schol. Homeri Il. 8, 5., Ioanne Chumno Epist. 5. in Boisson. Anecd. nov. p. 215. Alludunt ad hunc versum quos Nauekius indicavit, Plutarchus Mor. p. 184b., ubi μὴ σπεύδε γῆμαι, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδης, et Gregor. Naz. vol. 2. p. 157d.

μηδὲν μέγ' εἴπης εὐπλοῦν πρό πείσματος, et p. 61.
μηδὲν μέγ' εἴπης συντόμως ἄνθρωπος ὦν.

584. Stobaeus 99, 99.

Τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυμία.
Antiatticista p. 89, 19. Δυσθυμία: Σ. Τυροί.

585. Stobaeus 109, 2. Σοφοκλέους Τυροῦς β'.

Μὴ σπείρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα·
σιγῶμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπων.

V. 2 πρέπων B. πρέπον ceteri. πλέον Trincav.

586. Stobaeus 115, 8.

Γῆρας διδάσκει πάντα καὶ χρόνου τριβή.

587. 588. Aelianus de N. A. 2, 10. Μάλιστα δὲ
κομῶσα ἵππος ἀβρότατόν τε ἐστὶ καὶ θρυπτικώτατον.
ἀτιμάζει γοῦν ἀναβῆναι τοὺς ὄνους αὐτῆν, ἵππῳ δὲ
γαμουμένη ἤδεται, καὶ ἑαυτὴν ἀξιοῖ τῶν μερίστων.
ὅπερ οὖν συνειδότες οἱ βουλόμενοι ἡμίονους σφίσι
γενέσθαι, ἀποθρίσαντες τῆς ἵππου τὴν χαίτην εἰκὴ
καὶ ὡς ἔτυχεν, εἶτα μέντοι τοὺς ὄνους ἐπάγουσιν· ἡ
δὲ ὑπομένει τὸν ἄδοξον ἤδη γαμέτην, πρῶτον (πρό-
τερον Herch.) αἰδουμένη. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἔοικε
μεμνησθαι τοῦ πάθους. Cf. Plut. Mor. p. 754a.)
Morem equas tondendi, quo facilius asinos admit-
tant, tangit rursus 12, 16. versusque Sophoclis pro-
fert 11, 18. Θήλειαν δὲ ἵππον εἰς ἀφροδίσια λυτή-
σασαν πάνυ σφόδρα παῦσαι βράδιως ἔστιν, ὡς Αριστο-
τέλης λέγει, εἴ τις αὐτῆς ἀποκείρειε τὰς κατὰ τοῦ
τένοντος τρίχας. αἰδεῖται γάρ, καὶ οὐκ ἀτακτεῖ, καὶ
παύεται τῆς ὕβρεως καὶ τοῦ σκιρτήματος τοῦ πολλοῦ,
κατηφῆσασα ἐπὶ τῇ αἰσχύνῃ. τοῦτο τοι καὶ Σοφοκλῆς
αἰνίττειται ἐν τῇ Τυροῖ τῷ δράματι. πεποιήται δὲ οἱ
αὐτῇ λέγουσα, καὶ ἃ λέγει ταῦτά ἐστι

Κόμης δὲ πένθος λαγράνῳ πύλου δίκην,

ἥτις συναρπασθεῖσα βουκόλων ὑπο

μάνδρας ἐν ἱππείαισιν ἀγρία χερὶ

θέρους θερισθῆ Ἐανθὸν αὐχένων ἄπο,

5 σπασθεῖσα δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν

ἴδη σκιάς εἰδῶλον αὐγασθεῖσ' ὑπὸ

κουραῖς ἀτίμως διατετιμμένης φόβης.

φεῦ, κἄν ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειέ νιν

πτήσσοσαν αἰσχύναισιν οἶα μαίνεται

10 πενθοῦσα καὶ κλάουσα τὴν πάρος φόβην.

V. 3. μάνδρας ἐν Brunckius pro μάνδραισιν. 5.

σπασθεῖσα] πλαθεῖσα Reiskius. 6. αὐγασθεῖσ' ὑπὸ]

αὐγασθεῖσά που Meinekius. 9. αἰσχύναισιν] αἰσχύ-

νησιν libri. 10. κλάουσα scripsi pro κλαίουσα.

589. Photius p. 17, 7. Ἐρρηνοβοσκός: ὁ προβα-

τοβοσκός ἐν Τυροῖ β' Σοφοκλέους. ἴσως ἀπὸ τοῦ

ἀρήν. Conf. Etymolog. M. p. 377, 22. ubi illud ἴσως

ἀπὸ τοῦ ἀρήν non legitur. Hesychius Ἀρρηνοβοσκός:

προβατοβοσκός. Σ. Τυροί. καὶ γράφεται δὲ ἔρρηνο-

βοσκός. Eustath. p. 799, 36. ἀρρηνοβοσκός, ὁ π. κατὰ

Παυσανίαν — ἐν δὲ ἀνωνύμῳ ῥητορικῷ λεξικῷ καὶ

ἔρρηνοβοσκός ὁ αὐτὸς φέρεται διὰ τοῦ ε.

590. 591. Hesychius, Ἐχθίμα: μισήματα. Σ. Τυ-

ροί. Codex τυράννοις, correctum ab Piersono ad

Moeridem p. 436. recte, nisi quod fortasse Τυροί ἄ

scribere debebat, ut Nauckius. Ἐχθίμα autem vi-

titiose scriptum videtur pro ἐχθήματα. Idem Hesy-

chius, Καρπομανής: εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα. Σ. τυριλάω.

αι

Fortasse Τυροί β (δευτέρῳ) vel ἄ, vel Τρωίλω.

592. Antiatticista p. 98, 11. Ἦνεγκον: ἐπὶ πρῶ-

του προσώπου. Σ. Τυροί (adde Oed. Col. 521.),

Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (743.)

593. Hesychius, Θεανὴ νῆσος: ἡ ἐκ θεοῦ θεία.

Σ. Τυροί ἄ. (τυροῖα ροιτοῦ codex). νῆσος ex νόσος

corruptum esse vidit Sopingius, sed non vidit totam

glossam sic esse in ordinem redigendam, Θεία νόσος:
ἡ ἐκ θεοῦ. Σ. Τ. ἄ. Θεία νόσος legitur etiam Ai.
136. et Antig. 421. Haec monui in Thesaurο vol. 4.
p. 275.

594. Etymolog. M. p. 747, 49. Ταυροφάγον: τὸν
Διόνυσον. Σοφοκλῆς ἐν Τυροῖ, ὅτι τοῖς τὸν διθύ-
ραμβον νικήσασιν βούς ἐδίδοτο. ἡ τὸν ὠμωστήν. Conf.
schol. Aristoph. Ranar. v. 360. Photium p. 571, 13.
et Suidam in Ταυροφάγον.

ΤΒΡΙΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΗ.)

595. Stobaeus 26, 3. Σ. Ὑβρεως σατύρου

Λήθην τε τὴν ἅπαντ' ἀπεστερημένην

κωφὴν, ἀναυδον.

ἅπαντ' Wagnerus pro πάντ'.

596. Athenaeus 14. p. 657a. Δέλφακα δὲ ἀρσενι-
κῶς εἶρηκε Σ. Ὑβρει "Ἐσθίειν ἐθέλων (θέλων?) τὸν
δέλφακα."

ΥΔΡΟΦΟΡΟΙ.

Aeschyli tragoedia fuit Σεμέλη ἢ Ὑδροφόροι, de
qua scholiasta Apollonii Rh. 1, 636. τὴν Σεμέλην
Θυώνην καλοῦσιν, ἐπειδὴ Αἰσχύλος ἔγκυον αὐτὴν πα-
ρεισήγαγεν οὖσαν καὶ ἐνθεαζομένην, ὁμοίως δὲ καὶ
τὰς ἐφαπτομένας τῆς γαστρὸς αὐτῆς ἐνθεαζομένης.
Ex his et Apollodori (3, 4, 3.) et Hygini (Fab. 179.)
narrationibus de Semele natoque ex ea Dionyso
idem et Aeschyleae et Sophocleae fabulae argumen-
tum fuisse recte, ut videtur, coniecit Welckerus.

597. Scholiasta Sophocli. Antig. v. 1. Τὸ δὲ κοι-
νὸν ὁ Σοφοκλῆς συνεχῶς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τίθησιν,
οἷον καὶ ἐν ταῖς Ὑδροφόροις τέταχεν "Πολύκοινον
Ἀμφιτρίταν" ἀντὶ τοῦ πολυἀδελφον. Attulit Hesy-
chius s. v. κοινός, ubi Ἀμφιτρίτην.

598. Schol. Sophocli. Philoct. v. 1199. Ἐν Ὑδρο-
φόροις τὸν Διόνυσον εἶπε Βακχᾶν ἀντὶ τοῦ Βακ-
χευτᾶν.

599. Photius p. 366, 13. Ὀχος Ἀκεσσαῖος: ἐδό-
κουν αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι εἶναι σπουδαῖαι· ἡ γὰρ
Ἀκεσσα Σικελικὴ πόλις. Σοφοκλῆς Ὑδροφόροις
Ὀχοις Ἀκεσσαίοισιν ἐμβεβῶς πόδα.

Qui versus in codice traiectus est p. 365, 1. ad glos-
sam Ὀχανον: unde eodem loco habet Suidas. Veram
scripturam Ἀκεσταίοισιν restituit Nauckius ex tribus
glossis Hesyehii, Ἀκεσταῖοι ὄχοι: Σικελικὰ ὄχηματα.
Ἀκεσταῖ φρένες ἐσθλῶν: — λέγεται δὲ καὶ ὄχηματα
Σικελικὰ, ἀπὸ πόλεως Σικελίας. Ὀχος Ἀκεσταῖος:
ἐπεὶ αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι σπουδαῖαι. ἦν δὲ Ἀκεστος
Σικελίας. Confirmat Stephanus Byz. Ἀκέστη: πόλις
Σικελίας — τὸ ἔθνικόν Ἀκεσταῖος.

ΦΑΙΑΚΕΣ.

Argumentum ex Homeri Odyssea sumtum, ut non
dubitandum sit quin primariae in hac fabula partes
Ulixis fuerint. Fragmenta duo a Brunckio ad Νί-
πτρα relata (407. 408.) rectius fortasse Phaeacum
fabulae adscripsit Welckerus p. 231. 232.

600. 601. Antiatticista p. 82, 32. Ἀρτύματα
οὐχ ἡδύσματα. Σ. Φαίαειν. Athenaeus 2. p. 67 f.
"Ὅτι ἀρτύματα εὔρηται παρὰ Σοφοκλεῖ "Καὶ βοράς
ἀρτύματα." — τὸ δὲ ῥῆμα κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ
"Ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς." Conf. fragm. 305.

602. Antiatticista p. 83, 21. Ἀποσημῆναι: ἀντὶ
τοῦ δηλώσαι. Σ. Φαίαειν.

ΦΑΙΔΡΑ.

Argumentum idem quod in Hippolyto tractavit Eu-

ripides. Welckero (p. 394—402.) hanc tragoediam eandem esse videri atque Theseum supra diximus.

603. 604. Stobaeus Eclog. phys. 1, 6. p. 174. Σ. ἐκ Φαίδρα

α. Ἐζης ἄρ' οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ὄψου θανάων;
β. οὐ γὰρ πρό μοίρας ἢ τύχη βιάζεται.

Hoc lemma in aliquot codicibus adscriptum est poetae fortasse alius loco ibidem p. 172. "Περὶ ὧσι ἄφυκτά τε μῆδεα παντοδαπὰν βουλὰν ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται κερκίσιν Αἴσα."

605. Stobaeus 17, 2.

Οὐ γὰρ δίκαιον ἄνδρα γενναῖον φρένας
τέρπειν, ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρπεται.

V. 2. μὴ καὶ] γε Orion in Gnomologio cod. Vindob. ap. Schneidew. Coniect. crit. p. 49. unde ὅπου γε μὴ Schneidewinus. τέρπεται] τέρπεται Orion.

606. Stobaeus 43, 5. et omisso nomine fabulae scholiasta Luciani vol. 2. p. 336.

Οὐ γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλῆς πόλις,
ἐν ἧ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σὺφρονα
λάγδην πατέται, κωτίλος δ' ἀνὴρ λαβῶν
πανοῦργα χερσὶ κέντρα κηδεύει πόλιν.

V. 1. Alterum ἂν om. Stobaei codex A. Euripides ab Nauckio comparatus Suppl. 447. πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις; Arist. Av. 829. καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὐτακτος πόλις; 4. χερσὶν schol. Luciani. χερσὶν vel χειροῖν Stobaei codices. κέντρα] ἔργα schol. Luciani.

607. Stobaeus 63, 25.

Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται,
οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
ψυχὰς χαράσσει κατὰ πόντον ἔρχεται.
καὶ τόνδ' ἀπέργειν οὐδ' ὁ γαργατῆς σθένει
Ζεὺς, ἀλλ' ὑπέικει καὶ θέλων ἐκκλίνεται.

Tres primos versus Euripidi tribuit Clemens Alex. Strom. 6. p. 745. et v. 3. ταρασσει praebet.

608. Stobaeus 69, 14.

Οὕτω γυνακὸς οὐδὲν ἂν μείζον κακὸν
κακῆς ἀνὴρ κτήσαστ' ἂν, οὐδὲ σὺφρονος
κρείσσον· παθῶν δ' ἕκαστος ὦν τύχη λέγει.

609. Stobaeus 74, 16.

Σύγγνωτε κἀνάσχεσθε σιγῶσαι. τὸ γὰρ
γυναεῖν αἰσχρὸν σὺν γυναικὶ δεῖ στέγειν.

V. 2. σὺν γυναικὶ] ἐν γυναικὶ Vindob. et Scor. Grotius ἐν γυναίξει. Nauckius εὐ γυναῖκα. δεῖ] χρῆ Scor.

610. Stobaeus 105, 39.

Τὸ δ' εὐτυχοῦν πᾶν ἔξαρθμῆσας βροτῶν
οὐκ ἔστιν ὄντως ὄντιν' εὐρήσεις ἕνα.

V. 1. πᾶν ἔξαρθμῆσας Nauckius pro πάντ' ἀριθμῆσαι (ἀριθμῆσας Grotius). 2. ὄντως] οὔτος A. B. et Scor.

611. Stobaeus 108, 53.

Αἴσχη μὲν, ὦ γυναῖκες, οὐδ' ἂν εἰς φύγοι
βροτῶν ποθ', ὦ καὶ Ζεὺς ἐφορμήσῃ κακά.
νόσους δ' ἀνάγκη τὰς θεηλάτους φέρειν.

V. 2. ἐφορμήσῃ] ἐφορμήσει A.

612. Bekkeri Anecd. p. 338, 15. Ἄγκυραι: ἐκ μεταφορᾶς αἰ ἀσφάλεια. Σοφοκλῆς

Ἄλλ' εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου.
Nomen fabulae, Φαίδρα, addunt Hesychius s. v. ἄγκυραι et Suidas s. v. χαλάσω, sed versum omittunt.

613. Hesychius, Ἄγος: ἄγνισμα θυσίας. Σ. Φαίδρα.

614. Etymolog. M. p. 19, 53. Καὶ ἀελλάδες φωναὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρα. Ita codex Leidensis apud Valckenar. ad Hippol. p. 291. Vulgo ἀελλαί, quod ἀελλαί scriptum in cod. Dorvill.

615. Hesychius, Ἄκλεπτοι: οὐ παραλογιζόμενοι, ἀληθεῖς. Σ. Φαίδρα.

616. Hesychius, Ἀπέπτυσεν λόγους: ἀπεμύξατο τοὺς λόγους. ἀντὶ τοῦ ἀπεστράφη. Σ. Φαίδρα. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 28, 8. Ἀποπτύσαι λόγους: ἀπορρῖψαι καὶ μὴ προσέσθαι.

617. Hesychius, Αὐτομόλως: προδοτικῶς. Σ. Φ.

618. Hesychius: Ἀμφεφές: ἀφρόντιστον. Σ. Φαίδρα. Nomen fabulae om. grammaticus Bekkeri p. 476, 1.

619. Hesychius, Κυλλαίωνν κάτω: Σ. Φαίδρα. τὰ ὦτα καταβαλῶν, ὅπερ (codex ἄπερ) οἱ σαίνοντες (κύνες add. Hemsterh.) ποιοῦσιν

Ἔσαν' ἐπ' οὐρὰν ὦτα κυλλαίωνν κάτω.

Codex ἔσται ἐπούρανῶτικυθλάνωνν καὶ τό.

620. Hesychius, Μῶλως: ὁ ἀμαθής. Σ. Φαίδρα, μεμωλυσμένη, παρεμμένη.

ΦΘΙΩΤΙΔΕΣ.

Tragoediam hanc Welckero eandem fuisse videri quae Πηλεύς supra diximus.

621. Aristoteles Poet. c. 18. Τραγωδία — ἡ μὲν πεπλεγμένη — ἡ δὲ παθητικὴ — ἡ δὲ ἠθικὴ, οἷον αἱ Φθιώτιδες καὶ ὁ Πηλεύς.

622. Ioannes Damasc. in Gaisfordi Append. ad Stobaeum vol. 4. p. 35. Σοφοκλέους Φθιωτίδων (codex φοιωτ)

Νέος πέφυκας· πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ
καὶ πόλλ' ἀκούσαι καὶ διδάσκεσθαι μακρά.
Ἄεὶ τε βούλου χρήσιμον προσμανθάνειν.

V. 1. Menander monost. 373. νέος πεφυκῶς πολλὰ χρηστὰ μάνθανε. Versum 3. aliunde sumtum esse monet Nauckius.

623. Gellius N. A. 13, 11. Sed etiam ille versus non minus notus

Γέρων γέροντα παιδαγωγῆσω σ' ἐγώ,
et in tragoedia Sophocli scriptus est, cui titulus Φθιώτιδες, et in Bacchis (193.) Euripidi. Φθιώτιδες correctio Casauboni est. Vulgo φυλετίδες, quod alii aliter correxerunt.

624. Bekkeri Anecd. p. 128, 3. Ἄν (συντάσσεται) παρακειμένοις καὶ ὑπερσυντελικῶς. Σ. Φθιώτισιν "Ἡ πατροκτόνος δίκη | κέκλητ' ἂν αὐτῷ." κέκλητ] κεκλητ Cobetus Nov. Lect. p. 224. recte.

625. Strabo 9. p. 433. Οὕτω καὶ Σοφοκλῆς τὴν Τραχινίαν Φθιώτιν εἶρηκεν. Ad Phthiotides refert Elmsleius ad Eurip. Heraclid. v. 194. et corrigiτ τὴν Τραχίνα. De quo dissentit Welckerus p. 205.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ΕΝ ΤΡΟΙΑΙ.

Proclus Chrestom. p. 459. Ὀδυσσεὺς λοχῆσας Ἐλενον λαμβάνει, καὶ χρήσαντος περὶ τῆς ἀλώσεως τοῦτου Διομήδης ἐκ Λήμνου Φιλοκτῆτην ἀνάγει. ἰαθεῖς δὲ οὗτος ὑπὸ Μαχάονος καὶ μονομαχῆσας Ἀλεξάνδρῳ κτείνει. καὶ τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενέλαιου κατακισθέντα ἀνελόμενοι θάπτουσιν οἱ Τρῶες. Haec partim praedicta reperiuntur in superstite Philoctetae Lemnii tragoedia in oratione Herculis v. 1407—1427.

626. Stobaeus 121, 7. Σ. Φιλοκτῆτου
Ἄλλ' ἔσθ' ὁ θάνατος λῶισθος ἱατρὸς νόσων.
λοῖσθος] λῶιστος Nauckius.

627. Priscianus 18. vol. 2. p. 180. ed. Krehl. (vol. 2. p. 284. ed. Hertz.) Βαρυνομαί τούτου καὶ ὑπὸ τοῦτου καὶ τοῦτου (recte corrigitur τούτῳ). Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτῆτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ

Ὅσμης μου ὅπως μὴ βαρυνθήσεσθέ μου.
ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῆς ὀσμῆς. Ita fere codex Monacen-

sis: unde trimeter confici potest, Ὅσμησ ὅπως μου μὴ βαρυνθήσεσθέ που, quem quibus aliis modis restituerint viri docti ex Dobraei Aristoph. p. 183. 184. cognosci potest. In codicibus Paris. et Vossiano est ΟΙΤΩC pro ὅπως vitio manifesto. Alii dubitant an haec ex fabulae superstitione versu 890. conficta sint, Μὴ βαρυνθῶσιν κακῆ ὁσμῆ πρό τοῦ δέοντος.

628. Hesychius, Δράκοντα: τὸ κηρύκιον. Σ. Φ.

629. Hesychius, Δρυοπαγὴ στόλον: τὸν πάσσαλον. Σ. Φιλοκτῆτη.

630. Hesychius, Ζηλῶ: μακαρίζω. Σ. Φιλοκτῆτη τῷ ἐν Τροίᾳ.

631. Hesychius, Ῥακτηρίους κέντροισιν: ἀντὶ τοῦ ταῖς κώπαις, διὰ τὸ ἀράττεσθαι. καὶ ἐν Φιλοκτῆτη τῷ ἐν Τροίᾳ

Μέλη βοῶν ἀναυλα καὶ ῤακτῆρια ἀντὶ τοῦ ψοφῶδη καὶ θορυβῶδη. ἀναυλα Bergkii. Legebatur ἀναυδα.

632. Ad hanc fabulam, quam satyricam fuisse coniecit, Hermannus in praefat. ad Philoct. p. X. refert versus duo quos ad Philoctetam dictos sine poetae nomine attulit Plutarchus Vit. p. 89 e. Moral. p. 789 a.

Τίς δ' ἂν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα δέξαιτ' ἄν; εὐ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας.

Ex Strattidis Philocteta haec sumta esse coniecit Matthiae ad Fragm. Eurip. p. 289. consentiente Welckero p. 139.

ΦΙΝΕΤΣ Α. Β.

633. Scholiasta Apollonii Rhodii 2, 178. Ἐπηρῶθη δὲ τὰς ὄψεις ὁ Φινεύς κατὰ μὲν ἐνίους ὑπὸ τοῦ Ἥλιου, διὰ τὸ πολὺν χρόνον αἰτῆσαι μᾶλλον Ζῆν ἢ βλέπειν· κατὰ δὲ ἐνίους, ὅτι ἐπεβούλευσε Περσεῖ. Σοφοκλῆς δὲ, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτύφλωσεν Ὁραθον (ἐτύφλωσε Παρθένιον H. Keilius) καὶ Κράμβιν, πεισθεὶς διαβολαῖς Ἰδαίας τῆς αὐτῶν μητρῴας. Scholiasta Sophoclis ad Antig. 970. aliis nominibus Cleopatrae filios appellat. Non improbabilis Dobraei coniectura est ex hac fabula sumtam esse Hesychii glossam, Κηρίωμα (sic Salmasius: ὁ δὲ κηρίωμα): ὁμίλημα. (Fortasse corruptum ex ἡ λήμη.) ἔστι γὰρ τὸ κηρίον ψ (ὄν codex) προσεικάζει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Φινειδῶν. Ad duplicem fabulae editionem quod attinet, speciosa Welckeri coniectura est alteram editionem Τυμπανισταί inscriptam fuisse, cuius inter reliquias plura sunt quae Phinei fabulae convenient, ut Welckerus ostendit p. 331—333.

634. Aristophanes Pluto v. 635.

Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας. ubi scholiasta, Ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ στίχος. In codice Veneto ad versum proximum Ἀσκληπιου παῖωνος εὐμενοῦς τυχῶν adscriptum est ἀντὶ τοῦ εὐμενεστάτου. ταῦτα δὲ ἐκ τοῦ Φινέως Σοφοκλέους ἔλαβεν. Incertum igitur manet utrum unum an duo versus ab Sophocle sumserit Aristophanes. Utriusque versus tragicum esse colorem manifestum est. Si unus tantum Sophoclis versus est, codici Veneto potius fides erit habenda quam editioni Aldinae.

635. Pollux 7, 193. Τὸ δὲ τῶν καπήλων ἐργαστήριον καπηλείον εἰρήκασιν οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι, καὶ τὸ κωμωδοῦμενον ἐν Σοφοκλέους Φινεῖ

Βλέφαρα κέκληται γ', ὡς καπηλείου θύραι. γ'] δ' codex Paris. A.

636. Athenaeus 3. p. 119 c. Σοφοκλῆς τ' ἐν Φινεῖ ἔφη

Νεκρὸς τάρχιος εἰσορᾶν Αἰγύπτιος.

637. Stephanus, Βόσπορος — Σοφοκλῆς δ' ἐν Φινεῖ πρώτῳ διὰ διφθόγγου τὴν πρό τέλους φησὶ τὸ κύριον (recte κτητικὸν corrigitur).

Οὐδ' ἂν τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ.

Versum omisso fabulae nomine affert Etym. Voss. p. 590 E. ed. Gaisf.

638. Hesychius, Ἀπενώτισαν: ἀπέστρεψαν τὰ νῶτα. Σ. Φινεῖ.

639. Hesychius, Ἀρτύμασι: τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν εὐτρεπιζομένοις. Σ. φινεῖ. Ita codex, ut dubitari possit utrum Φινεῖ α an β restituendum sit.

640. Hesychius, Ἀχάλκευτα τρύπανα: τὰ Φρύγια πυρεῖα. Σ. Φινεῖ δευτέρῳ. Codex φηνεῖ βω.

641. Hesychius, Καταρράκτης: ὄχετός, ῤυαῖ. καὶ ὁ ἀετός. Σ. Λαοκώωντι. καὶ τὰς Ἀρτυίας ἐν Φινεῖ. Codex καὶ ταρτυίας ἐν φίνη.

642. Eustathius p. 1496, 53. Ἐν δὲ ῤητορικῇ λεξικῷ εὐρηνται καὶ μαστακες αἱ ἀκρίδες. καὶ λέγεται κείσθαι τοῦτο παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φινεῖ. Photius p. 248, 18. Μαστακας: τὰς ἀκρίδας. Σοφοκλῆς.

ΦΟΙΝΙΞ.

Phoenicem etiam Euripides scripsit, cuius de argumento dixit Valckenarius in Diatribae Euripidae c. 24. idoneis usus scriptorum testimoniis. De Sophocleae tragoedia omnia incerta. Welckero hanc tragoediam eandem quam Δόλοπες esse videri supra diximus.

643. Athenaeus 2. p. 70 b. Κινάρα. ταύτην Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι κυνάραν καλεῖ, ἐν δὲ Φοίνικι κύναρον

Κύναρος ἀκανθα πάντα πληθύνει γήνη.

Excerptis Eustath. p. 1822, 17. Athenaeus p. 70 c. Δίδυμος δ' ὁ γραμματικὸς ἐξηγούμενος παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὸ "κύναρος ἀκανθα" μήποτε, φησὶ, τὴν κυνόβατον λέγει διὰ τὸ ἀκανθῶδες καὶ τραχὺ εἶναι τὸ φυτόν.

644. Socrates Hist. eccles. 3, 7. ubi de voc. ὑπόστασις agit, Εἰρηναῖος ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ κατὰ στοιχείον Ἀττικιστῇ καὶ βάρβαρον ἀποκαλεῖ τὴν λέξιν· μὴδὲ γὰρ παρὰ τισὶ τῶν παλαιῶν εἰρήσθαι. εἰ δὲ που καὶ εὐρηται, μὴ ταῦτα σημαίνειν ἐφ' ὧν νῦν παραλαμβάνεται· παρὰ μὲν γὰρ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Φοίνικι ἐνέδραν σημαίνειν τὴν ὑπόστασιν —. Quae excerptis Iulius Pollux Hist. phys. p. 376.

645. Eustathius p. 1088, 36. Φορβάς γυνὴ παρὰ Σοφοκλεῖ, φασίν, ἐν Φοίνικι ἢ πολλοῖς προσομιλοῦσα τροφῆς χάριν.

ΦΡΙΞΟΣ.

De Phrixo Athamantis filio videnda quae ad Athamantis fragm. 1. allata sunt. Sed tragoedia quae ab eo nomen habet quomodo composita fuerit nescimus. De quo incertas coniecturas protulit Welckerus p. 318.

646. Etymolog. Gud. p. 330, 43. et cod. Paris. in Cramerii Anecd. Paris. vol. 4. p. 73, 22. Κνουζῶ: — Σοφοκλῆς Φρίξῳ "Κυνηδὸν ἐξέπραξαν κνουζόμενον." Blomfieldus, Κυνηδὸν ἐξέκραξαν ὡς κνουζόμενοι. ἐξέπραξαν ex ἐσπάραξαν corruptum esse coniecit Dobraeus. Photius p. 187, 4. Κυνηδόν: ὡς κύων.

647. Stephanus s. v. Ἄστου. — προάστιος. οὕτω γὰρ καὶ τὸ θηλυκὸν εὐρίσκειται, προαστία γῆ, ἐν Φρίξῳ Σοφοκλέους

Ὅρια κελεύθου τῆσδε γῆς προαστίας.

648. Antiatticista p. 83, 23. Ἀφελῆς: Σ. Φρίξῳ.

ΦΡΥΓΕΣ.

649. Stobaeus 8, 5. Σοφοκλέους Φρυγῶν
Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κάγαθούς, ὦ παῖ, φιλεῖ
Ἄρης ἐναίρειν· οἱ δὲ τῇ γλώσῃ θρασεῖς,
φεύγοντες ἄτας ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν.
Ἄρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν ληίζεται.

“Tragoediam hoc titulo fecit etiam Aeschylus, ad quam pertinet observatio scholiastae eiusdem tragici ad Prometheus 435. in qua mentio fit Phrygum Sophoclis ex librarii errore.” Brunck. “Non librarii, sed scholiastae.” Dobr. De Phrygibus Sophoclis non dubitat Welckerus p. 135. 136. Versum 4. omisso poetae fabulaeque nomine affert schol. Homeri II. 2, 833. 4. οὐδὲν] οὐδένα schol. Homeri. ληίζεται] λογίζεται Stobaeus. Recte λωτίζεται C. Keilius.

ΧΡΥΣΗΣ.

“Sophoclis vestigia legisse videtur Pacuvius in Chryse, cuius dramatis argumentum Naekius Opusc. vol. 1. p. 91. coniecit ab Hygino Fab. 121. traditum esse.” Nauck. Consentit Welckerus, qui de hac fabula dixit p. 210—215.

650a. Schol. Aristoph. Ranar. 193. Ὅτι δὲ καὶ κρέας τὸ σῶμα καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Χρῦσῃ
Τοιοῦτος ὢν ἄρξειε τοῦδε τοῦ κρέως.
ἄρξειε codex Flor. ἄρξει Rav. et Ven. ἄρξεις Ald. Brunckius ἄρξεις σύ.

650b. Schol. Aristoph. Vesp. 842. ex cod. Veneto, Σοφοκλῆς ἐν Χρῦσῃ

Ὡ πρῶρα λοιβῆς Ἔστια, κλύεις τάδε;
Ἔστια] ἔστι codex. Correctum ex schol. Pindari Nem. 11, 7. verba ὦ π. λ. Ἔστια afferente omisso nomine fabulae.

651. Pollux 6, 83. Ἔστι μέντοι καὶ τὸ τῆς μαγίδος ὄνομα παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Χρῦσῃ
Τὰς Ἐκαταίας μαγίδας δόρπων.

Χρῦση correxi pro χρῆσει: Brunckius κρίσει. Ad hunc locum spectat Helladius apud Photium Bibl. p. 533b, 19. ἡ μαγίς ἀντὶ τῆς τραπέζης Αἰγύπτιον δόξει καὶ παντελῶς ἐκθεσμον· Ἐπίχαρμος δὲ ὁ Δωριεὺς καὶ Κερκιδᾶς ὁ μελοποιὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς διαβολῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει, καὶ μὴν καὶ ὁ Ἀττικὸς Σ.

652. Ammonius p. 34. Παρὰ Εὐριπίδῃ ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται. — καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρῦσῃ. Eadem Eustathius p. 1564, 32.

653. Apollonius Lexic. Homer. Ἰονθάδος: — τὰς γὰρ τῶν τριῶν ρίζας ἰόνθους λέγει Σ. ἐν Χρῦσῃ
Ἐγὼ μέλαιναν ἐξιονθίζω τρίχα.

Ex hoc versu Hesychii glossa Ἐξιονθίζω τρίχα. μέλαιναν scripsit Lehrsius in libro de Aristarcho p. 154. Legebatur μίαν μὲν.

ΩΡΕΙΘΙΑ.

654. Hanc fabulam memorat Ioannes Siceliota (schol. in Hermog. vol. 6. p. 225.), cuius verba ad Aeschylī Orithyiam attulimus. De utriusque tragici fabula dixit Welckerus p. 299.

655. Strabo 7. p. 295. Σ. περὶ τῆς Ὁρειθυίας λέγων ὡς ἀναρπαγεῖσα ὑπὸ Βορέου κομισθεῖη
Ἐπὲρ τε πόντον πάντ' ἐπ' ἐσχάτα χθονὸς
νυκτὸς τε πηγᾶς οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχᾶς
Φοῖβου παλαιὸν κῆπον —.

V. 3. Φοῖβου π.] Libri Φ. τε π.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ.

656. Stobaeus Eclog. phys. 1, 4. p. 106. Heer. sine lemmate

Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.

Sophoclis esse constat ex Theophilo ad Antolyceum p. 110. ed. Wolf. Legitur etiam inter monosticha Menandri 251.

657. Stobaeus Eclog. phys. 1, 9. p. 222.

Πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει.
τὸ additum a Brunckio. Inter monosticha Menandri 459. πάντ' ἀνακαλύπτων ὁ χρόνος πρὸς (εἰς τὸ Meinekis) φῶς φέρει. Vita Aesopi p. 48, 5. πάντα δὲ τὰ καλυπτόμενα ὁ χρόνος εἰς φῶς ἄγει.

658. Stobaeus Eclog. phys. 1, 9. p. 230.

Χρόνος αὐτὸς χρόνος ἅμα κραταῖα
τερμοσύνα βίου
πόλλ' ἀνευρίσκει σοφὰ μαιομένους.

Corruptum termoσύνα, a Brunckio in ἀρχημοσύνα mutatum, cui Ellendtius in Lexico vol. 2. p. 966. χρημοσύνα praetulit. βίου fortasse pro βιότου scriptum. Sophoclis hos versus esse incertum videtur.

659. Stobaeus Eclog. phys. 2, 1. p. 6.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα κρυπτόντων θεῶν
μάθοις ἂν, οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξέλοιο σκοπῶν.

660. Stobaeus Florileg. 2, 18.

Σκαίοισι πολλοῖς εἰς σοφὸς διόλλυται.

661. Stobaeus 3, 14.

Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τοὺς πονοῦντας ὠφελείν.
Lemma in sola ed. Trineavelli.

662. Stobaeus 3, 15.

Ἄλλ' ἡ φρόνησις ἀγαθὴ θεὸς μέγας.

Lemma om. codices, habent Trineav. et Arsenius. ἀγαθῆ] ἡ ἀγαθῆ libri.

663. Stobaeus 4, 1. 5. 17.

Ἄλλ' οἱ κακῶς πράσσοντες οὐ κωφοὶ μόνον,
ἀλλ' οὐδ' ὀρώντες εἰσρωῶσι τὰμφανῆ. —
Ὡς δυσπάλαιστον ἔστιν ἀμαθία κακόν. —

Ἡ δὲ μυρία

μάλιστ' ἀδελφῆ τῆς πονηρίας ἔφυ.

V. 3. δυσπάλαιστον, quo adiectivo Aeschylus et Euripides usi sunt, restituit Nauckius pro δυσπέλαστον, quo nemo usus est. Tum ἔστιν Grotius pro ἡ, quod in libris melioribus non legitur.

664. Plutarchus Moral. p. 271. Οὐ πάνυ ἀληθές τὸ τοῦ Σοφοκλέους λέγοντος

Οὐκ ἔστ' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά.

Legitur sine lemmate apud Stobaeum 5, 5.

665. Stobaeus 5, 14.

Χαίρειν ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς οὐ χρεῖ ποτε.
χρεῖ libri meliores. Alii δεῖ.

666. Stobaeus 8, 11.

Οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ἔυλλαμβάνει.

667. Stobaeus 13, 9. Σοφοκλέους (Σοφίλου apud Ioann. Damasc. in Gaisfordi Append. ad Stob. Ecl. p. 844.)

Αἰδῶς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεί·

ἡ γὰρ σιωπῆ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος.

V. 2. τῷ λαλοῦντι] I. e. adversario verba facienti, nisi τῷγκαλοῦντι scribendum cum Cobeto Var. Lect. p. 19.

668. Stobaeus 18, 1.

Τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; πᾶς γὰρ οἰνωθεὶς ἀνήρ
ἤσσω μὲν ὀργῆς ἔστι, τοῦ δὲ νοῦ κενός·
φιλεῖ δὲ πολλὴν γλώσσαν ἐκχέας μάτην
ἄκων ἀκούειν οὐς ἐκὼν εἶπεν λόγους.

Hi versus citantur partim a Plutarcho Moral. p. 89b, et Clemente Al. p. 181. Verbum οἰνωθεὶς notavit schol. Homeri II. 7, 472. (in Cramerī Anecd. Par. vol. 3. p. 228, 15.) Οὐκ ἐπαινετὸν δὲ τὸ οἰνοῦσθαι — ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ οἰνωθεὶς. Quae excerpit Eustathius p. 692, 12. V. 3. γλώσσαν]

γλώτταν apud Plut. et Clem. et Gregoram Hist. Byz. 31, 28. vol. 3. p. 366, 6. ed. Bekk. μάτην ἐκχέας κατὰ τὸν σοφὸν Σοφοκλέα τὴν ἀποπον γλώτταν αὐτοῦ κατ' αὐτῆς. 4. εἶπεν λόγους] εἶπη λόγους Plut. εἶπεν κακῶς Stob. (ubi tamen codex Par. B. εἶπεν λόγους) et Clem.

669. Stobaeus 24, 4.

Κλέπτων δ' ὅταν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῆ, σιγᾶν ἀνάγκη, κἄν καλὸν φέρῃ στόμα.

670. Stobaeus 24, 6. Σοφοκλέους

Ἦ δεινὸν ἄρ' ἦν, ἠνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὦν αὐτῷ συνειδῆ.

αὐτῷ συνειδῆ] αὐτῷ συνειδῆ libri.

671. Stobaeus 28, 1.

Ὅρκοισι γὰρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν ὕδινά παιδῶν, ἀλλ' ἐπὶ λήξῃ κακοῦ, ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις ἀλίσκεται, πρὸς τοῦ παρόντος ἡμέρου νικωμένη.

V. 1. ἐπὶ λήξῃ] ἐπὶ Hermannus.

672. Stobaeus 28, 5.

Ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτη βαρῦς.

φηλήτη ex cod. Paris. B. a. m. sec.: nam pr. φηλήτη, ut ceteri libri.

673. Stobaeus 41, 3.

Μὴ μοι κρυφαῖον μὴδὲν ἐξείπῃς ἔπος· κληθρὸν γὰρ οὐδὲν. ὡς δ' ἂν εὐπετέες λάβοις, γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται.

V. 1. μὴδὲν Trine. οὐδὲν Par. A. B. 2. κληθρὸν] Libri κλειθρὸν. Verba versus extrema corrupta. Collato Apollodori comici loco in Floril. 6, 28. καὶ κλειέθ' ἢ θύρα μοχλοῖς, ἀλλ' οὐδὲ εἰς | τέκτων ὀχυρὰν οὕτως ἐποίησεν θύραν | δι' ἧς γαλή καὶ μοιχὰς οὐκ εἰσέρχεται, Sophocles verba sic restituit Cobetus Mnemos. 9. p. 89.

κληθρὸν γὰρ οὐδὲν ὡδ' ἂν εὐπαγέες λάβοις γλώσσης δι' οὐ κρυφαῖον οὐ διέρχεται.

674a. Stobaeus 43, 11.

Ὅπου γὰρ οἱ φύσαντες ἡσώωνται τέκνων, οὐκ ἔστιν αὕτη σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις.

V. 1. φύσαντες Pierzonus. φυλάσσοντες libri.

674b. Stobaeus 43, 25.

Νόμοις ἐπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις καλόν.

τοῖσιν ἐγχώροις Grotii coniectura est. τοῖσιν ἐγχωρίοις eodd. Scorial. et Vindob. τοῖς ἐγχωρίοις ceteri, ut est in monost. Menandri 372. Menandri versus si fuit, τοῖς ἐπιχωρίοις verum esse potest, quod coniecit Bentleius. Similiter Aristoph. Pl. 47. ἀσκεῖν τὸν υἷον τὸν ἐπιχωρίον τρόπον.

675. Stobaeus 45, 11.

Πολλῶν καλῶν δεῖ τῷ καλῶς τιμωμένῳ· μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος.

V. 1. Πολλῶν πόνων δεῖ τῷ καλῶν τι μωμένῳ Nauceius. Sic χρηστὰ μωμένη Trach. 1136.

676. Stobaeus 54, 3.

Γνώμαι πλέον κρατοῦσιν ἢ σθένος χερῶν.

677. Stobaeus 62, 33.

Εἰ σῶμα δούλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος.

Similiter Gregorius Naz. vol. 2. p. 215 A. εἶναι γὰρ εἶναι τᾶνδρός, ὡς ἀκούομεν, | τὸ σῶμα δούλον, τὸν τρόπον δ' ἐλεύθερον.

678. Stobaeus 63, 6.

Ἦ παῖδες, ἢ τοι Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον, ἀλλ' ἔστι πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος.

ἔστιν μὲν Ἄιδης, ἔστι δ' ἄφθιτος βίος,

ἔστιν δὲ λύσσα μαινάς, ἔστι δ' ἡμέρος

5. ἄκραντος, ἔστ' οἰμωγμός. ἐν κείνῃ τὸ πᾶν, σπουδαῖον, ἡσυχάειον, ἐς βίαν ἄγον.

ἐντήκεται γὰρ πνευμόνων ὄσοις ἐνὶ ψυχῇ. τίς οὐχὶ τῆσδε τῆς θεοῦ βορά;

10. ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῆ·

νωμῶ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοῦκείνης πτερὸν,

ἐν θηροῖν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω.

τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρίς ἐκβάλλει θεῶν;

εἴ μοι θέμις, θέμις δὲ τάληθῆ λέγειν,

15. Διὸς τυραννεῖ πνευμόνων· ἄνευ δορός,

ἄνευ σιδήρου πάντα τοι συντέμνεται

Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλευμάτα.

V. 1—4. οὐ Κύπρις — μαινάς affert Plutarchus Moral.

p. 757a. ex quo v. 2. correcta Stobaei scriptura πάντων pro πολλῶν. Sic Aeschylus Prom. 210. καὶ Γαῖα

πολλῶν ὀνομάτων μορφή μία. πολλῶν δυνάμεων Meinekus in Fleckeiseni Annal. a. 1863. vol. 87. p. 377.

3. βίος Bothius. βία Plut. et Stob. 4. μαινάς]

μανιάς Porsonus. 5. ἄκραντος Bothius pro ἄκρα-

τος. κείνη Scor. ἐκείνη ceteri. 6. ἡσυχάειον]

ἡσύχιον A. ἐς Scor. εἰς ceteri. 7. ἐντήκεται]

ἀνθάπτεται Meinekus. πνευμόνων] πνευμόνων B.

8. ψυχῇ] πνοῇ Meinekus. οὐχὶ — βορά Gro-

tius pro οὔτι — βορός. 9. πλωτῶ] πλωτῶν apud

Arsenium. Ceterum Plutarchus versus 1—4. poeta

non nominato attulit, his verbis usus, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς

σκηνῆς ἀκούομεν “Ἐρωσ γὰρ ἄργον κἀπὶ τοιούτοις

ἔφου” (haec ex Danae Euripidis) καὶ ἄλιν αὐ ὠδε

“οὐ Κύπρις — μαινάς,” ut utrumque fragmentum ex

Danae Euripidis sumtum esse videri possit, quae

Nauckii sententia est (in Schneidewini Philologo vol.

4. p. 542.), licet diversorum poetarum fragmenta si-

militer coniunxerit Clemens Alex. Strom. 5. p. 717. ὁ

μὲν Σοφοκλῆς — ἐκβοᾷ, et mox Εὐριπίδης δὲ ἐπὶ τῆς

αὐτῆς σκηνῆς τραγῶδων.

679. Stobaeus 67, 5.

Τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὠλβίσθη ποτὲ,

γυναῖκος ἐσθλῆς χωρὶς, ὀγκωθεὶς χλιδῆ;

680. Stobaeus 73, 54.

Κατ' ὄρφανόν γὰρ οἶκον ἀνδρόφρων γυνή.

681. Stobaeus 96, 9.

Πενία δὲ συγκραθεῖσα δυσσεβεῖ τρόπῳ

ἄρδην ἀνείλε καὶ κατέστρεψε βίον.

Male huic fragmento lemma Διφίλου, proximo vero

(10), quod manifesto comici poetae est, Σοφοκλέους

praescriptum. Transposuit Brunckius. V. 1 συγ-

κραθεῖσα] δυσκραθεῖσα A. et Vind.

682. Stobaeus 98, 1.

Ἦ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος·

ὡς οὐδὲν ἔσμεν πλὴν σκιαῖς ἐοικότες,

βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρωφώμενοι.

V. 1. θνητὸν] Libri ὀρτῖμι θνητῶν et v. 3. ἀναστρε-

φόμενοι.

683. Stobaeus 98, 43.

Οὐ γὰρ θέμις ζῆν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακῶν.

κακῶν] κακοῦ in Menandri monost. 692.

684. Stobaeus 116, 28.

Πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γῆρα κακά,

νοῦς φροῦδος, ἔργ' ἀχρεῖα, φροντίδες κεναί.

Praecedidit apud Stobaeum Σοφοκλέους Σκυρίων ver-

sus (fragm. 500), post quem hi duo versus sequun-

tur sine lemmate, quod suppleri potest ex Clem. Alex.

p. 73. qui versus alterum attulit, ἔπεται τοιγαροῦν

ὑμῖν κατὰ τὸν Σοφοκλέα τὰ ἐπίχειρα τῆς ἐκλογῆς

“νοῦς φροῦδος, ὡτ' (nam sic apud eum legitur)

ἀχρεῖα, φροντίδες κεναί.”

685. Stobaeus 126, 8.

Χρόνος δ' ἀμαυροῖ πάντα κὰς λήθην ἄγει.

Versus vulgo sine lemmate positus. Σοφοκλέους est in Scor. Legitur inter Menandri monost. 545. Κάς scripsi pro κείς.

686. Stobaeus 108, 51.

Στέργειν δὲ τάκπεσόντα καὶ θέσθαι πρέπει σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην.

V. 1. τάκπεσόντα A. et Vind. τάμπεσόντα Trineavelli editio. καὶ θέσθαι] κἀνθέσθαι (i. e. κἀναθέσθαι), *retractare fortunam*, Meinekius in Fleckeiseni Annal. a. 1863. vol. 87. p. 378. 2. Versum alterum sine poetae nomine attulit Hesychius, Κυβευτήν: "σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ στενήν τυχεῖν." τὸν τοῖς κύβοις χρώμενον· ἐπιστήμην γὰρ τινα ἐδόκουν τὸ δεξιῶς χρῆσθαι· ἐπιστημονικωτέραν τὴν πεττεῖαν τῆς κυβείας ἐνόμιζον.

687. Stobaeus 110, 14.

Ἐλπίς γὰρ ἢ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν.

Omisso poetae nomine ab schol. Eurip. Phoen. 396. ad verba poetae αἰ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος proverbialem memoratur αἰ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν. qui versus inter monost. Menandri 42. legitur.

688. Stobaeus 117, 4.

Οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς θεῖα εὐνεσθιν ἡμέρα τεθραμμένος.

προμηθία γὰρ κέρδος ἀνθρώποις μέγα.

V. 2. θεῖα corruptum.

689. Stobaeus 121, 9.

Ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσιν ἰμείρει βίου, ἢ δειλὸς ἔστιν, ἢ δυσάλγητος φρένας.

690. Stobaeus 122, 11.

A. Θανόντι κείνῳ συνθανεῖν ἔρως μ' ἔχει.

B. ἤξει, ἐπέιγού μὴδὲν, ἐς τὸ μόρσιμον.

Addidi personarum notas. V. 2. ἤξει] ἔρεις A. ἐπέιγού μὴδὲν interpositum ut εὐ φύλαζαι Oed. Col. 161. ἐς scripsi pro εἰς.

691. Stobaeus 118, 12.

Ὅστις δὲ θνητῶν θάνατον ὀρρωδεῖ λίαν, μῶρος πέφυκε· τῇ τύχῃ μέλει τάδε.

ὅταν δ' ὁ καιρὸς τοῦ θανεῖν ἐλθῶν τύχη,

οὐδ' ἂν πρὸς αὐτὰς Ζητὸς ἐκφύγοι μολῶν.

Lemma Σοφοκλέους in solo servatum eod. Vindob. Totum locum om. A. V. 2. μῶρος] μωρὸς libri. 3. δ' Grotius pro γάρ. 4. ἐκφύγοι Halmius pro ἐκφύγη. Malim ἐκφύγοις.

692. Ioannes Damasc. in Gaisfordi Append. ad Stobaeum vol. 4. p. 76. (s. in Append. ad Stob. Ecl. p. 772, 24.) Σοφοκλέους

Τάληθές αἰεὶ πλείστον ἰσχύει λόγου.

693. Porphyrius de antro Nympharum cap. 18.

Πηγαὶ δὲ καὶ νάματα οἰκεία ταῖς ὑδριάσι Νύμφαις, καὶ ἐτι γε μᾶλλον Νύμφαις ταῖς ψυχαῖς, ἃς ἰδίως μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν, ἡδονῆς οὐσας ἐργαστικάς. ὅθεν καὶ Σ. οὐκ ἀνοικεῖως ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἔφη Βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμήνος, ἔρχεται τ' ἄλλῃ. ἄλλῃ Bergkii. Legebatur ἄλλῃ.

694. Helladius Chrestom. ap. Phot. Bibl. p. 530, 15.

Ὅτι ὁ στίχος ὁ καὶ παρομοιαζόμενος

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω

ἔστι μὲν Σ., τοῦτον δὲ παρωδήσας ὁ Φιλωνίδης ἔφη

Ὅρκους δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν ἐγὼ γράφω.

οἱ δὲ τὰς γυναικὰς σκυπτοντέας φασιν

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω.

Sic ultimum versum, qui Xenarchi comici est, recitat Athenaeus p. 441e. Ad versum Sophoclis respicit Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 55, 17. ὄρκον γυναι-
SOPHOCLES.

κὸς εἰς ὕδωρ χρῆ γράφειν: ὅτι ἀπιστεῖν γυναικὶ δεῖ ὀμνουῦση.

695. Athenaeus 1. p. 23. Κατακείσθαι δὲ λέγεται καὶ κατακεκλίσθαι — ἔστι δὲ εὐρεῖν καὶ ἐπὶ ἐννοίας ταύτης σπανίως τὸ ἀνακείσθαι. σάτυρος παρὰ Σοφοκλεῖ τοῦτό φησιν "Ἐπικαιόμενος (ἐπικείμενος Ellendtius) τῷ Ἡρακλεῖ ἀνακειμένῳ μέσον εἰς τὸν αὐχέν' εἰσαλοίμην." "Videntur ista derivata ex Hercule ad Taenarum." Brunck. Verba poetae metro soluta attulit Athenaeus. Naucio huc respicere videtur Aristides vol. 2. p. 405. ἤδη δὲ τις καὶ σάτυρος τῶν ἐπὶ σκηνῆς κατηράσατο τῷ Ἡρακλεῖ, εἰτά γ' ἔκυψε προσιόντος κάτω.

696. Athenaeus 1. p. 33c.

Ὡ γλῶσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον,

πῶς δῆτα τλήσει πράγμ' ὑπεξελεθῆν τόδε;

ἢ τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον,

ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον.

V. 2. τλήσει] τλήση ap. Athen. Tum ἐπεξελεθῆν Brunckius. 4. ἀνακτόρων Welckerus.

697. Athenaeus 2. p. 40a. Ἀπὸ τῆς ἀλλοιούσης τὴν γνώμην καὶ πρὸς τὸ ψευδὲς τρεπούσης εὐθυμίας, ἢ γίνεται κατὰ τὴν μέθην — Σοφοκλῆς φησὶ "Τὸ μεθεῖν πημονῆς λυτήριον." Ἔστιν τὸ μεθεῖν — Herwerdenus p. 29.

698. 699. Athenaeus 3. p. 99d. et ex eo Eustathius p. 1944, 26. Καὶ Σοφοκλῆς δὲ που ὁ ποιητὴς τὸν φύλακα μοχλὸν που ἀνόμασεν ἐν τούτοις Θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μοχλός.

κάν ἄλλοις δὲ τὴν ἄγκυραν Σοφοκλῆς ἰσάδα κέκληκεν, διὰ τὸ κατέχειν τὴν ναῦν

Ναῦται δ' ἐμῆρσαντο νηὸς ἰσάδα.

700. Athenaeus 7. p. 277b.

Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει,

σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην.

V. 1. ex tragico affert Clemens Alex. p. 787. Probabilis Bergkii coniectura est χορὸς δὲ μύνδων ἰχθύων —, collato Etym. M. p. 595, 1. Μύνδος· μύνδος ἰχθύος, Σοφοκλῆς, ὁ μὴ αὐδῶν. Scribendum autem μυνδῶν. Nam oxytonum esse annotarunt Stephanus Byz. s. v. Βάλδος et Arcadius p. 48, 11., uterque ex Herodiano.

2. Legebatur σαίνουσιν. Correxerit Brunckius.

701. Athenaeus 10. p. 428a. Καὶ Σοφοκλῆς ἐν * * σατυρικῶ φησιν ὡς ἄρα

Τὸ πρὸς βίαν

πίνειν ἴσον πέφυκε τῷ διψῆν κακόν.

Legebatur κακὸν πέφυκε τῷ διψῆν βία. Correxerit Meinekius.

702. Athenaeus 10. p. 433e. Τὸ δίψος γὰρ πᾶσιν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖ τῆς ἀπολαύσεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς φησὶ

Διψῶντι γὰρ τοὶ πάντα προσφέρων σοφὰ

οὐκ ἂν πλέον τέρψεαι ἢ ἴμπειν διδούς.

V. 1. προσφέρων σοφὰ] Hac locutione utuntur Eurip. Med. 298. et Arist. Thesm. 1130. 2. ἢ ἴμπειν Porsonus pro μὴ πιεῖν. Casaubonus ἢ πιεῖν.

703. Athenaeus 11. p. 783f. Ἀρύβαλλος — λέγουσι δὲ καὶ πρόχουν ἀρυστιν. Σοφοκλῆς (haud dubie in fabula satyrica)

Κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη,

ἢ τὰς ἀρυστεῖς ὠδ' ἔχουσ' ἐκώμασας.

Hesychius, Ἀρυστεῖς: τὰς ἀπνευστὶ πόσεις. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἀρυστήρας καὶ ἀρυστίχους ἐκάλουν. V. 1. Κακῶς] Κακῆ κακῶς Herwerdenus p. 28.

704. Athenaeus 15. p. 688a. Καὶ ὁ Σοφοκλῆς δὲ τὰς ἀπολελυμένας τοῦ φόβου πεποίηκε λεγούσας

- Θυμῷ δ' οὔτις φαιδρὰ χορεύει
τάρβους θυγάτηρ.
- V. 1. οὐ τις Eritome. οὐ τι codex.
705. Etymol. M. p. 601. extrema, Νεῖκος: ἡ φιλο-
νεικία, παρὰ τὸ νέοις εοικέναι. ἡ γὰρ φιλονεικία τοῖς
νεαροῖς ἀρμόζει. Σοφοκλῆς
"Υβρις δέ τοι
οὐπίποθ' ἤβης ἐς τὸ σῶφρον ἵκετο,
ἀλλ' ἐν νέοις ἀνθεῖ τε καὶ πάλιν φθίνει.
- V. 2. ἤβης εἰς (debebat ἐς) τὸ σῶφρον Piersonus pro
ἠβήσει τῷ σῶφρονι. 3. πάλιν φθίνει libri meliores.
Vulgo φθίνει πάλιν.
706. Clemens Alex. Paedag. 3. p. 286. Ἀβροδία-
τον ἐπονειδίζων νεανίαν ὁ Σοφοκλῆς λέγει
Γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν.
ἐμπρέπεις Piersonus pro ἐμπρεπείς. Similis Euripi-
dis in Antioira versus fuit γυναικομίμω διαπρέπεις
μορφώματι.
707. Clemens Strom. 5. p. 659.
Καὶ τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι,
σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεὶ,
σκαλοῖς δὲ φαῦλον κἂν βραχεὶ διδάσκαλον.
- V. 2. 3. profert Plutarchus Moral. p. 406f.
708. Grammaticus in Cramerii Anecd. Oxon. vol.
4. p. 329, 20. Τὸ ἐτήρ παρὰ τὸ ἔτος Σοφοκλῆς
Ἐτήρας ἀμνοὺς θεοῖς ἔρεξ' ἐπακτίοις.
γράφεται δὲ καὶ εὐείρας. Apud Cramerum ἔρέξας ἐτ
εὐείρας. Correxerit L. Dindorfius in Thesaurο vol. 3.
p. 2150.
709. Clemens Strom. 2. p. 494. Εὐ γοῦν ἡ τραγω-
δία ἐπὶ τοῦ Ἄιδου γράφει
Πρὸς δ' οἷον ἤξει δαίμον' ὡς ἔρωτα,
ὃς οὔτε τοῦπικέες οὔτε τὴν χάριν
οἶδεν, μόνην δ' ἔστερξε τὴν ἀπλῶς δίκην.
- V. 1. δαίμον' ὡς ἔρωτα] δαίμον', ὦ γέρον, τάχα Her-
werdenus p. 29. 2. Plutarchus Mor. p. 761f. μόνην
θεῶν ὁ Ἄιδος ἔρωτι ποιεῖ τὸ προσταττόμενον, καί-
τοι πρὸς γε τοὺς ἄλλους, ὡς φησι Σοφοκλῆς "οὔτε
— δίκην." 3. οἶδε, μόνην δὲ στέρξει Plut. ἦδει,
μόνην δ' ἔστερξε Clemens.
710. Plutarchus Vit Timol. c. 36. p. 253. Τῶν δὲ
Τιμολέοντος ἔργων οὐδὲν ἐστὶν ᾧ μὴ τὰ τοῦ Σοφο-
κλέους (τιμοκλέους duo codices), ὡς φησι Τίμαιος,
ἐπιφωνεῖν ἔπρεπεν
"Ὁ θεοί, τίς ἄρα Κύπρις, ἢ τίς Ἰμερος
τοῦδε Ξυνήψατο;
711. Plutarchus Vit. Pompeii c. 78. p. 661.
"Ὅστις γὰρ ὡς τύραννον ἐμπορεύεται,
κείνου ἴστί δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλι.
- Affert etiam Mor. p. 33d, 204e. et Appian. B. Civ. 2,
85. et omisso poetae nomine Dio Cassius 42, 4. Diog.
L. 2, 82. Zonaras Annal. 10, 10. Macarius Prov. 6,
43. V. 1. γὰρ ὡς] δὲ πρὸς ap. Plutarchum.
712. Plutarchus Vit. Alexandri c. 7. p. 667.
Πολλῶν χαλινῶν ἔργον οἰάκων θ' ἅμα.
Omisso poetae nomine Mor. p. 767f.
713. Plutarchus Vit. Demetrii c. 45. p. 911. "Ὦν
ὁ Σοφοκλέους Μενέλαος εἰκόνα ταῖς αὐτοῦ τύχαις
παρατίθησιν
Ἄλλ' οὐμός ἀεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ
τροχῷ κυκλεῖται καὶ μεταλλάσσει φύσιν.
ὡσπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνα δύο
στήναι δύναται ἂν οὔποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ,
ἀλλ' ἔξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται νέα
πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη,
χῶτανπερ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῆ,
πάλιν διαρρεῖ κάπι μηδὲν ἔρχεται.

- V. 4. εὐφρόνας Brunckius pro εὐφρόνας. Restitui
numerum dualem εὐφρόνα. 5—8. attulit Moral. p.
282b. 517d. v. 5. 6. Tzetzes ad Hesiodi Ἔργ. v. 780.
8. κάπι] καὶ εἰς vel κείς τὸ ap. Plut. in Vita Demetr.
714. Plutarchus Vit Artax. c. 28. p. 1025.
Ταχεῖα πειθῶ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ.
715. Plutarchus Moral. p. 16a. Ἀρχὴ γὰρ αὕτη
παιδεύσεως
Ἔργου δὲ παντὸς ἦν τις ἀρχηται καλῶς,
καὶ τὰς τελευτὰς εἰκός ἐσθ' οὕτως ἔχειν,
κατὰ τὸν Σοφοκλέα. Antiphontis sententiam ap. Ioann.
Damasc. in Gaisfordi Append. ad Stobaei Ecl. p. 730, 12.
comparavit Nauckius, πρῶτον, οἶμαι, τῶν ἐν ἀνθρώ-
ποις ἐστὶ παιδεύσεις: ὅταν γὰρ τις πράγματος κἂν
ὄτουοῦν τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ποιήσῃται, εἰκός καὶ τὴν
τελευτὴν ὀρθῶς γίγνεσθαι.
716. Plutarchus Moral. p. 17c.
Στενωπὸς Ἄιδου καὶ παλιρροία βυθοῦ.
παλιρροία pro παλίρροια mutato accentu dictum me-
tri caussa, ut ἀγνοία et alia huiusmodi apud Sopho-
clem aliosque.
717. Plutarchus Moral. p. 21a. Τοῦ Σοφοκλέους
Τὸ κέρδος ἠδὲ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἦ.
καὶ μὴν σοῦ γε ἀκηκόαμεν ὡς
οὐκ ἔξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι.
ἔξάγουσι] ἐκφέρουσι Meinekius.
718. Plutarchus Moral. p. 21b. Τὰ Σοφοκλέους,
ᾧν καὶ ταυτὰ ἐστὶ
Γένοιτο κἂν ἄπλοτος ἐν τιμαῖς ἀνὴρ.
καὶ
Οὐδὲν κακίων πτωχός, εἰ καλῶς φρονοῖ.
Quibus tertium addit fragmentum, de quo diximus
supra ad fragm. 519.
719. Plutarchus Moral. p. 21f.
Ὡς τρισόλβιοι
κείνοι βροτῶν, οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη
μόλωσ' ἐς Ἄιδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ
Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά.
"In fabulae loco, unde haec derivata, mentio erat
forte τοῦ λειμῶνος τοῦ τοῖς μύσταις ἀνακειμένου,
cuius Sophoclem auctorem laudat scholiasta comici
ad Ranas 347." Brunck. Scholiastae verba sunt,
λειμῶν γὰρ ἀνάκειται καὶ ἀνθη ἀνειμένα τοῖς μύσταις
ἐν τῷ πεδίῳ. δηλοῖ δὲ καὶ Σοφοκλῆς. Ad Triptole-
mum rettulit Welckerus. V. 4. πάντ' ἐκεῖ] πάντα
δὴ Herwerdenus p. 17.
720. Plutarchus Moral. p. 23c. et omisso poetae
nomine p. 757b.
Τυφλὸς γὰρ, ᾧ γυναῖκες, οὐδ' ὄρων Ἄρης
σοὺς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά.
721. Plutarchus Moral. p. 77b. et 619a.
"Ὅτω δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικῷ προσῆ.
παιδικῷ Valckenarius pro παιδικόν. Vocabulum al-
tero loco excidit.
722. Plutarchus Moral. p. 84b. Ἡ δὲ προκοπὴ τὰς
ὑπερβολὰς πρότερον καὶ τὰς δευτέρας τῶν παθῶν
ἀνίησι,
Πρὸς ἄσπερ οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι,
κατὰ τὸν Σοφοκλέα.
723. Plutarchus Moral. p. 98a.
Τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὐρετὰ
ζητῶ, τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ἠτησάμην.
- V. 2. τὰ δ' εὐκτὰ] τὰ δ' ἕτερα codices Parisini.
724. Plutarchus Moral. p. 99a. Clemens Protre-
ptico p. 78.
Βᾶτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρῶναξ λειῶς,

- οἱ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς
λίκνοισι προστρέπεσθε.
- V. 1. Hinc Hesychius χειρῶναξ λεώς et Pollux 2, 151. χειρῶνακτες παρὰ Σοφοκλεῖ. 3. Hesychius, Λεῖκνοισι προτρέπεσθε· λείκνα ἰστάντες προσάγεσθε· ἃ ἐστὶ κανᾶ, ἐφ' οἷς τὰ λήια ἐπετίθετο, ἅπερ εἰσὶ καρποὶ πύρινοι. Ex eodem loco fabulae (Pandora, ut probabiliter coniecit Hermannus Opusc. vol. 7. p. 331.) sumta sunt quae partim metro soluta attulit Plutarchus Mor. p. 802b. τὴν γὰρ Ἐργάνην οὗτοι μόνον θεραπεύουσιν, ὡς φησὶ Σοφοκλῆς, οἱ παρ' ἄκμονι τυπάδι βαρεῖα καὶ πληγαῖς ὑπακούουσιν ἕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες. Ex quo loco intelligitur Sophoclis hos versus esse; nam Plutarchus supra et Clemens omiserunt nomen poetae.
725. Plutarchus Mor. p. 107b. Σὺ δ' ἄνδρα θνητὸν, εἰ κατέφθιτο, στένεϊς, εἰδῶς τὸ μέλλον οὐδὲν εἰ κέρδος φέρει;
726. Plutarchus Mor. p. 141e. Ταῖς Λυσάνδρου θυγατρῶν δὲ τύραννος ὁ Σικελικὸς ἰμάτια καὶ πλόκια τῶν πολυτελῶν ἐπεμψεν. ὁ δὲ Λυσάνδρος οὐκ ἔλαβεν, εἰπὼν "Ταῦτα τὰ κόσμα κατασχυνεῖ μου μάλλον ἢ κοσμήσει τὰς θυγατέρας." πρότερος δὲ Λυσάνδρου Σοφοκλῆς τοῦτο εἶπεν
Οὐ κόσμος, οὐκ, ὦ τλήμων, ἀλλ' ἀκοσμία φαίνοιτ' ἂν εἶναι, σὼν τε μαργότης φρενῶν.
727. Plutarchus Mor. p. 280f. Διὰ κόρον καὶ πλησμονὴν ἐξυβρίζουσι καὶ βόες καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι καὶ ἄνθρωποι, ὡς που καὶ Σοφοκλῆς πεποίηκε
Σὺ δὲ σφαδάζεις πῶλος ὡς εὐφορβία·
γαστήρ τε γὰρ σοῦ καὶ γνάθος πλήρης.
- V. 1. σφαδάζεις] Scribatur σφαδάζεις sine iota subscripto: de quo v. quae in Thesaurō dicta sunt.
2. πλήρης] πλήρης βορᾶς E. A. I. Ahrensius.
728. Plutarchus Mor. p. 394b. Οὐ νάβλα κωκυτοῖσιν, οὐ λύρα, φίλα.
Φίλα si scripsit, generis est neutrius. Sed probabilis est φίλη, ut Nauckius. Νάβλα, εἶδος ὄργανου, Phot. p. 285, 7.
729. Plutarchus Mor. p. 414e. Πολλὰ καλὰ τοῦ θεοῦ διδόντος ἀνθρώποις, ἀθάνατον δὲ μηδὲν· ὥστε θνήσκουσιν καὶ τὰ θεῶν, θεοῦ δὲ οὐ, κατὰ τὸν Σοφοκλέα. Fortasse respicitur locus Oed. Col. 607. μόνοις οὐ γίγνεται | θεοῖσι γήρας, οὐδὲ καταναεῖν ποτε, | τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατῆς χρόνος. Monuit Nauckius.
730. Plutarchus Mor. p. 417f. Ὁ Σοφοκλέους Ἄδμητος (εἶπε περὶ Ἀπόλλωνος)
Οὐμός δ' ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην.
731. Plutarchus Mor. p. 458e. Καὶ τὸν Νεοπτόλεμον Σοφοκλῆς καὶ τὸν Εὐρύπυλον ὀπλίσας, Ἐκόμπασ' ἀλοιδόρητα, φησὶν,
Ἐρρηξάτην ἐς κύκλα χαλκῶν ὄπλων.
Μεσομφάλις δόρη | ἔρρηξάτην κύκλοις χαλκῶν ὄπλων Herwerdenus p. 28.
732. Plutarchus Mor. p. 463d. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς λέγων ὅτι
Τὰ πλείστα φωρῶν αἰσχρὰ φωράσεις βροτῶν, ἄγαν ἔοικεν ἡμῖν ἐπεμβαίνειν καὶ κολουεῖν. Iterum affert p. 481f.
733. Plutarchus Mor. p. 468b. Ὡςπερ οἱ Σοφοκλέους ἰατροὶ
Πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκω πικρῷ.
P. 463f. scriptum πικρῷ πικρὰν κλύζουσι φαρμάκω χολήν. Et p. 923a. πικρὰν πικροῖς κλύζουσι φαρμάκοις χολήν. Quae scriptura probabilior duabus prioribus.

734. Plutarchus Mor. p. 504c. (et p. 810c.) Ὁ μὲν γὰρ Σοφοκλέους Νέστωρ τὸν Αἴαντα τραχυνόμενον τῷ λόγῳ πραῦνων ἠθικῶς τοῦτο εἶρηκεν
Οὐ μέφομαί σε· δρῶν γὰρ εὐ κακῶς λέγεις.
Ad Ἀχαιῶν σύνδειπνον refert Brunckius.
735. Plutarchus Mor. p. 511f. Πρῶτον μὲν οὖν ἐν ταῖς τῶν πέλας ἐρωτήσεσι σαυτὸν ἔθιζε σιωπᾶν, μέχρι οὐ πάντες ἀπέπωνται τὴν ἀπόκρισιν.
Οὐ γὰρ τι βουλῆς ταῦτο καὶ δρόμου τέλος, ὡς φησὶν ὁ Σοφοκλῆς.
736. Plutarchus Mor. p. 530a. Κακὴ δὲ (ἢ δυσωπία) θαλάμου καὶ γυναικωνίτιδος ἐπίτροπος, ὡς φησὶν ἢ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μετανοοῦσα πρὸς τὸν μοιχὸν "Ἐπεισας, ἐξέθωψας."
737. Plutarchus Mor. p. 625d. Σοφοκλῆς περὶ τῶν γερόντων
Βραδεία μὲν γὰρ ἐν λόγοισι προσβολὴ μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπυμένου, πόρρω δὲ λεύσσω, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός.
V. 1. Βραδεία] Βαρεῖα Herwerdenus p. 29. 2. τρυπυμένου] ῥυπυμένου Meinekius in Fleckeiseni Annal. a. 1863. p. 379. 3. πόρρω aut Plutarchus aut librarius posuit. Sophocles πρόσω scripserat.
738. Plutarchus Mor. p. 640a. Καὶ Σοφοκλῆς εἰρηκὲ που περὶ τῶν Τρώων ὡς "Φίλιπποι καὶ κερουκοὶ, σὺν σάκει δὲ κωδωνοκρότῳ παλαισταί." δὲ post κωδωνοκρότῳ transposuit Bergkiius metri indicio.
739. Plutarchus Mor. p. 732d. Τοῦ Σοφοκλέους ἐπὶ τῶν, ὅτι μὴ πρότερον ἦν, ἀπιστομένων εἰ γέγονε νῦν, οὐ φαύλως εἰπόντος
Ἄπαντα τὰ γέννητα πρῶτον ἦλθ' ἄπαξ.
Ita Valckenarius Diatrib. p. 222. Vulgo ἅπαντα τὰ γέννη τὸ πρῶτον ἦλθεν. Artemidorus 4, 59. Τοῦτο τὸ ἰαμβεῖον "Ἄπαντα τὰ δόκητα πρῶτον ἦλθ' ἄπαξ."
740. Plutarchus Mor. p. 758f. Ἐνθουσιασμοῦ δὲ τὸ μαντικὸν ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπιπνοίας καὶ κατοχῆς· τὸ δὲ βακχεῖον ἐκ Διονύσου "Κἀπὶ Κυρβάντεσσι χορεύσατε," φησὶ Σοφοκλῆς. Κυρβάντεσσι pro Κορυβάντεσσι praeberunt codices Parisini apud Duenenem. De qua forma pluribus dixi in Thesaurō vol. 4. p. 2136.
741. Plutarchus Mor. p. 768f. Φίλων τοιοῦτων οἱ μὲν ἐστερημένοι χαίρουσιν, οἱ δ' ἔχοντες εὐχονται φυγεῖν.
Omisso poetae nomine omissisque verbis φίλων τοιούτων haec affert p. 94d.
742. Plutarchus Mor. p. 788b. 792a. 1129d. Λάμπει γὰρ ἐν χρεῖαισιν ὡςπερ εὐπρεπῆς χαλκός, χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμισσε στέγος.
V. 1. εὐγενής p. 1129.
743. Plutarchus Mor. p. 854f. Ἀλλὰ "Δεινὸν τὸ τὰς Πειθούς πρόσωπον," ὡς φησὶν ὁ Σοφοκλῆς.
744. Plutarchus Mor. p. 959e. Ἐλαφοὶ δὲ — ἐσθιόμενοι προβάτων καὶ κυνῶν ἐνιαχοῦ καὶ ἵππων κρέα προξένησαν· "Τιθασὸν δὲ χήνα καὶ περιστερὰν ἐφέστιον οἰκέτιν (sic H. Stephanus pro οἰκέτιν) τε," Σοφοκλῆς (ὡς Σοφοκλῆς Nauckius) οὐχ ὡς γαλαὶ καὶ αἰλουροὶ τροφῆς ἐνεκα διὰ λιμὸν, ἀλλ' ἐφ' ἠδονῆ — κατακόπτοντες ὅσον ἐστὶ τῇ φύσει φονικὸν καὶ θηριῶδες ἔρρωσαν. Pollux 3, 82. οἱ μέντοι ποιηταὶ καὶ τοὺς ἄλλους οἰκέτους οἰκέτας ὠνόμαζον, ὅπου γε καὶ "περιστερὰν οἰκέτιν."
745. Plutarchus Mor. p. 985e. Ἀλλὰ ἡμῖν γε πάλαι τὸ τοῦ Σοφοκλέους δεδογμένον ἐστὶν
Εὐ γὰρ καὶ διχστατῶν λόγος
σύγκολλα τὰμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται.

τ' ἀμφοῖν ἐς μέσον unus codex. Ceteri τ' ἐς μέσον ἀμφοῖν.

746. Plutarchus Moral. p. 1100c. Ὑπὸ χαρᾶς ἦρθη κατὰ τὸν Σοφοκλέα

Γραίας ἀκάνθης πάππος ὡς φυσώμενος.

Huc spectat Hesychii glossa Πάππος ἀκάνθης.

747. Scholiasta Eurip. Rhesi 105. Εἶθ' ἦσθ' ἀνήρ εὐβουλος: ἐμπαλιν ὁ Σοφοκλῆς φησιν

Εἶθ' ἦσθα σὺ φρων ἔργα τοῖς λόγοις ἴσα.

Σοφοκλῆς pro σοφός Cobeti emendatio est. τάργα τοῖς λόγοις ἴσος coniecit Nauekius. Ἔργα θ' οἷς λέγεις ἴσα (vel ἴσος) Meinekius. Fortasse sequebatur δρῶν.

748. Scriptor vitae Homeri in Opuscul. Mythol. Thom. Gale p. 367. (Plutarchi vol. 5. p. 1197. ed. Wytt.) Πάλιν δὲ τὸ Ὀμήρου (Π. 3. 65.) "Οὐ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα," Σοφοκλῆς παρέφρασαν εἰπὼν

Θεοῦ τὸ δῶρον τοῦτο· χρῆ δ' ὄσ' ἂν θεοὶ διδώσι, φεύγειν μὴδὲν, ὦ τέκνον, ποτέ.

749. Schol. Homeri Iliad. 1, 423. Χρῶνται δὲ καὶ πλείονες ἄλλοι τῶν ποιητῶν τῆ κατὰ ἀντὶ τῆς ἐπί. Σοφοκλῆς

Ἐγὼ κατ' αὐτόν, ὡς ὄρας, ἐξέρχομαι.

750. Schol. Homeri Iliad. 9, 453. Σοφοκλῆς

Ὅς μὴ πέπονθε τὰμὰ μὴ βουλευέτω.

751. Eustathius p. 1237. Διαγνωμονοῦντος Ἀχιλλεύς ὅτι τε εὐφύχως ἐτι διάκειται καὶ διερωῖ ποδὶ, καθ' Ὀμηρον, ἢ χλωρόν γόνυ κατὰ Θεόκριτον ἔχων, βαίνει, καὶ οὐπὼ δέος εἰς ἀλίβαντα καταπέσειν αὐτόν, ζῶντι ποδὶ χρώμενον, ὡς φησι Σοφοκλῆς. Conf. fragm. 831.

752. Eustathius p. 1538. Λέγει δὲ που καὶ Σ. τὸ, Τηροῦντα τοὺς λέγοντας καὶ συνάγοντα ὄφρῆς καὶ τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα· εἰπὼν τοῦτο ἐκεῖνος ὡς ἀπὸ ἰχθύων, οἱ τὰς ἀκάνθας ὀρθοῦσι καιρῷ θυμοῦ. "Fellit procul dubio memoria Eustathium: quae tanquam Sophoclis profert, tragicum minime redolent; Aristophanis potius esse crediderim." Brunck.

553. Cicero ad Atticum 2, 16. Cneus quidem noster iam plane quid cogitet nescio:

Φυσᾶ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἐτι, ἀλλ' ἀγρίαῖς φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ.

Longinus περὶ ὕψους c. 3, 2. Γελάται ἐτι μάλλον τὰ Κλειτάρχου. φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνὴρ καὶ φυσῶν, κατὰ τὸν Σοφοκλέα, οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβειᾶς δ' ἄτερ.

754. Dionysius Halic. de Comp. Verb. c. 9. p. 66. edit. Urton. (vol. 5. p. 50. Reisk.)

Μὴ τε καὶ δέδορκα κάξανισταμαι,

πλέον φυλάσσων αὐτὸς ἢ φυλάσσομαι.

V. 2. πλέον correxi pro πλείον.

755. Scholiasta Pindari Olymp. 1, 97. Ἐνιοὶ δὲ ὅτι τρία λέγεται κοινῶς καὶ τὰ πρὸς τὸν θάνατον συνεργοῦντα, εἶφος, ἀρχόγη, κρημνός. Σοφοκλῆς

Λύσω γὰρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἐν οἴσομαι.

756. Scholiasta Pindari Pyth. 2, 125. Οἱ γὰρ Φοίνικες παλιγκάπηλοι. καὶ Σοφοκλῆς

Ἐνὴν ἔθου καὶ πράσιν, ὡς Φοῖνιξ ἀνὴρ,

Σιδώνιος κάπηλος.

757. Scholiasta Pindari Pyth. 4, 213. Γίνεται τοῦτο, ἐπειδὴν ὑπέμετρος χαρὰ ἐπιπέση, ὥστε ἀκουσίως δακρύνειν. Σοφοκλῆς

Χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνθρώπου φρενῶν,

ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει·

δακρυρροεὶ γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων.

758. Scholiasta Pindari Pyth. 4, 221. Ὑπέρεια κρήνη ἐν ταῖς Φεραῖς, ὡς Σοφοκλῆς

Ἦ γῆ Φεραία, χαίρει, σύγγονόν θ' ὕδωρ, Ὑπέρεια κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον.

759. Scholiasta Pindari Nem. 10, 59. Καὶ γὰρ τὸ πρῶτον ἔσχατον ποτὲ δύναται γενέσθαι καὶ τὸ ἔσχατον πρῶτον. κέχρηται καὶ Σοφοκλῆς τῷ ἔσχατῳ ἀντὶ τοῦ πρῶτου

Ἦδη γὰρ ἔδρα Ζεὺς ἐν ἔσχατῳ θεῶν.

Brunckius ἔχει γὰρ ἔδραν.

760. Scholiasta Aeschyli Persar. v. 181. Ἐδοξάτην μοι δύο γυναικ' εὐείμονε — εἰς ὄψιν μολεῖν: ἐντεῦθεν ὁ Σοφοκλῆς τὸ

Ἐδοξάτην μοι τῷ δὴ ἠπείρω μολεῖν.

Quae corrupta apud Herodianum Pierson. p. 434. τῷ pro τὰ correxit Blomfieldus. "Suspicio non Sophoclis hunc esse versum, sed comici poetae, qui Aeschylea verba δύο γυναικ' εὐείμονε, quibus significantur δύο ἠπείρω Europa et Asia, in risum verterit." Nauck.

761. Scholiasta Euripidis Orest. v. 480.

Ὀργῆ γέροντος ὥστε μαλακῆ κοπίς

ἐν χειρὶ θήγῃ, σὺν τάχει δ' ἀμβλύνεται.

V. 1. κοπίς ex codicibus restitutum pro νοτίς. 2. χειρὶ] χρωτὶ Ribbeck. ad Trag. Lat. p. 287. qui versus hos de Telamone dictos esse in Teucro tragodia coniecit. θήγῃ] θηκτῆ Herwerdenus p. 29. σὺν Matthiae pro ἐν.

762. Scholiasta Euripidis Orest. v. 592.

Ἄει γὰρ εὐ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.

"Proverbialis est senarius sine auctoris nomine saepe citatus. Vide Erasmi Adagia chil. 1. cent. 3, 9." Brunck. Affertur ab Zenobio Prov. 2, 44. Diogeniano 1, 58. scholiasta Aeschyli Agam. 33. Stobaeo Ecl. 1, 3, 32. p. 122. Suida s. v. Ἄει. Proverbium tragicum appellat Eustathius p. 1084, 1. 1397, 18.

763. 764. Scholiasta Euripidis Med. v. 33. Ἀτιμάσας ἔχει: Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε. καὶ Σοφοκλῆς

Παῖδας γὰρ οὐς ἔφυσ' ἀναλώσας ἔχει

καὶ πάλιν

Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω.

"Horum senariorum prior de Thyeste dictus videtur." Brunck.

765. Scholiasta Aristophanis Nub. v. 1162. exscriptus ab Suida s. v. Λυσανίας, Λυσανίας πατρίων μεγάλων κακῶν: λύων τὰς τοῦ πατρὸς ἀνίας — τὸν Σοφοκλέα μυκτηρίζει λέγοντα

Ζεὺς νόστον ἄγοι τὸν νικομάχαν

καὶ παυσανίαν καὶ ἀτρείδαν.

κατ' Ἀτρείδαν Bentleius, quo nihil proficitur, quum de sensu horum verborum non constet, de quo valde incerta coniectura Meinekii est (in Fleckeiseni Annal. a. 1863. p. 379.) ἀτρείδαν pro ἀτρεστον dictum accipientis.

766. Schol. Aristoph. Avium v. 515. Δέον εἰπεῖν ἐπὶ τοῦ σκήπτρου εἶπεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. οὕτω γὰρ Πίνδαρος "εὐδαί δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός." καὶ Σοφοκλῆς

Ὁ σκηπτροβάμων αἰετός, κύων Διός.

767. Schol. Aristoph. Avium v. 1240. Ὅπως μὴ σὸν γένος πανώλεθρον | Διὸς μακέλλη πᾶν ἀναστρέψῃ Δίκη: τοῦτό φησι παρὰ τὸ Σοφοκλείον

Χρυσῆ μακέλλη Ζηνός ἐξαναστραφῆ.

768. Schol. Aristoph. Lysistratae v. 8. Τοξοποιεῖν τὰς ὄφρῆς: ἀντὶ τοῦ ἐσκυθρωπακένα. ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. τοιοῦτο γὰρ τὸ πρόσωπον τῶν ἐν μερίμνῃ ὄντων. Ὀμηρος (Π. 15, 102.) "Οὐδὲ μέ-

τωπον ἐπ' ὄφρ' ὅτι κυανέησιν ἰάνθη." καὶ Σοφοκλῆς (κατὰ τὸ ἐναντίον add. Suidas s. v. τοῖσποιν)

Ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἐκταθῆ χαρῶ.
Codex ἐκτανθῆ. Suidas ἰάνθη, quod ex versu Homericō irrepsit. Veram scripturam habet schol. Homeri Π. 15, 101.

769. Philo Iudaeus vol. 2. p. 448. Τὸν ἀπευδῶς ἐλεύθερον ἀναζητῶμεν, ὧ μόνῳ τὸ αὐτοκρατὲς πρόσ-εστι — ἀναφθέγγεται γὰρ ἐκείνο τὸ Σοφοκλείον, οὐδὲν τῶν Πυθοχρήστων διαφέρων, Θεὸς ἐμοὶ ἄρχων, θνητῶν δὲ οὐδὲ εἰς. Sophoclis versus, non nominato poeta, servavit Aristoteles Hth. Eudem. 7, 10. p. 1242, 37. Ἡ δὲ τῶν ἀδελφῶν (φιλία) πρὸς ἀλλήλους ἐταιρική μάλιστα ἢ κατ' ἰσότητά,

Ὁ γὰρ τι νόθος τῶδ' ἀπεδείχθη,
ἀμφοῖν δὲ πατὴρ αὐτὸς ἐκλήθη.

Ζεὺς ἐμὸς ἄρχων, θνητῶν δ' οὐδεὶς.

V. 1. ἀπεδείχθη — αὐτὸς Nauckius pro ἀπεδείχθη — αὐτός. 3. Verba θνητῶν δ' οὐδεὶς ab Aristotele omissa ex Philone addidit Bergk.

770. 771. Achilles Tatius Isagoges ad Arati Phaenonom. cap. 1. initio p. 122.:

Μισῶ μὲν ὅστις τὰφανῆ περισκοπεῖ, φησὶν ὁ Σοφοκλῆς. et paullo post ubi de astronomiae inventoribus, Σοφοκλῆς δὲ εἰς Ἀτρεά τὴν εὐρεσιν ἀναφέρει λέγων "Πᾶς προσκυνεῖ δὲ τὸν στρέφοντα κύκλον ἡλίου." Cum loci prioris sententia Nauckius comparavit Ennii verba p. 35. ed. Ribbeck. Quod est ante pedes nemo spectat, caeli scrutantur plagas. Eurolidis fragmentum apud Diog. L. 9, 50. ἀλαζονεύεται μὲν ἀλιτήριος | περὶ τῶν μετεώρων, τὰ δὲ χαμάθεν ἐσθίει. et Platon. Theaet. p. 174a. Antip. Sidon. Anth. Pal. 7, 172.

772. Scriptor vitae Arati apud Petavium p. 151. (vol. 2. p. 437. Buhl.) Οἱ δὲ Δία τὸν ἡλίον νοήσαντες λέγουσιν ὅτι καὶ Σοφοκλῆς Δία τὸν ἡλίον καλεῖ λέγων,

Ἡλῖος οἰκτείρειέ με,
ὄν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν
καὶ πατέρα πάντων.

V. 1. ἡλῖος οἰκτείρειέ με πάντων Brunckius pro ἡλῖοιο κτείρειέ ἐμέ· οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν πατέρα πάντων. Ἡλῖος ἐποικτείρειέ με Wagnerus. Sophoclis hos versus esse incertum videtur Bernhardy Hist. lit. Gr. vol. 2. p. 797. (309. ed. sec.)

773. Scholiasta Aristidis vol. 3. p. 681, 33. Καὶ τὸ Φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδῶν φίλοι, Σοφοκλέους ὄν, παροιμιῶδες γέρονε. Ex Sophoclis Oedipo affertur ibidem p. 85, 23. sine poetae nomine ab schol. Sophoclis Electr. v. 188. et schol. Eurip. Phoen. 403. ubi recte ἀνδρὸς pro φίλου, ut apud Zenobium 1, 90. Diogenian. 1, 79. Spectat ad h. v. Aristides vol. 1. p. 112, 5. 268, 11. Iebb.

774. Stephanus, Αἴα: πόλις Κόλχων — ἐστὶ δὲ καὶ Θετταλίας ἄλλη, ὣν μὲνηται Σοφοκλῆς· τῆς μὲν προτέρας λέγων "Εἰς Αἴαν πλέων," τῆς δὲ δευτέρας οὕτως

Ἔστιν τις Αἴα Θεσσαλῶν παγκληρία.

775. Stephanus, Ἀνακτόριον: Ἀκαρνανίας πόλις — τὸ ἔθνικόν Ἀνακτόριος, καὶ θηλυκὸν Ἀνακτορία, ἢ τῆ· καὶ Ἀνακτοριεύς. Σοφοκλῆς δὲ φησι διὰ διφθόγγου

Ἀνακτόρειον τῆσδ' ἐπώνυμον χθονός.

Similiter Etym. Voss. ap. Gaisford. p. 267 D.

776. Stephanus, Ἀρτάκη: πόλις Φρυγίας — τὸ ἔθνικόν Ἀρτακηνός· Σοφοκλῆς δὲ Ἀρτακεύς εἶπε

Τί μέλλετ' Ἀρτακῆς τε καὶ Περκῶσιοι;
Apud Stephanum Ἀρτακεῖς.

777. Scholiasta Hesiodi Theogon. v. 30. Καὶ μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον: παρόσον ἢ δάφνη ἐνεργεῖ πρὸς τοὺς ἐνθουσιασμούς. Σοφοκλῆς Δάφνην φαγῶν ὀδόντι πρὶε τὸ στόμα.

778. Dicaearchus de statu Graeciae p. 16. edit. Hudson. (vol. 1. p. 103. ed. Mueller.): Αἱ δὲ γυναῖκες τῶν Θηβαίων τοῖς μεγέθεσι, πορείαις, ῥυθμοῖς εὐσημονέσταται τε καὶ εὐπρεπέσταται τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι γυναικῶν. μαρτυρεῖ Σοφοκλῆς

Θήβας λέγεις μοι τὰς πύλας ἐπαστόμους,
οὐ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς.

779. Ioannes Damasc. in Gaisfordi Append. ad Stobaeum vol. 4. p. 34. (sive post Stob. Ecl. p. 725, 16.) Σοφοκλέους

Ἐπεὶ πέπρακται πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλῶς,

χωρῶμεν ἤδη, παῖδες, ἐς τὰ τῶν σοφῶν

διδασκαλεῖα, μουσικῆς παιδεύματα.

προσλαμβάνειν δὲ δεῖ καθ' ἡμέραν αἰε,

ἕως ἂν ἐξῆ μανθάνειν βελτίονα.

παῖς δ' ὦν κακὸν μὲν δρᾶν τι προῖκ' ἐπίσταται,

αὐτὸς παρ' αὐτοῦ μανθάνων ἀνευ πόνου·

τὰ χρηστὰ δ' οὐδ' ἦν τὸν διδάσκαλον λάβη,

ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ κέκτηται μόλις.

10 ταῦτ' οὖν φυλαξόμεσθα, καὶ μοχθητέον,

ὧ παῖδες, ὡς ἂν μῆτ' ἀπαιδευτῶν βροτῶν

δοκῶμεν εἶναι κάποδημούντος πατρός.

V. 2. ἐς scripsi pro εἰς. 4. προσλαμβάνειν] προσ-μανθάνειν G. A. Hirschigius. 5. μανθάνειν] λαμβάνειν Nauckius. 6. ὦν] οὖν Nauckius. ἐπίσταται] ἐπίστασθαι codex. 7. αὐτοῦ Bergk. αὐτῶν codex. 8. τὰ — διδάσκαλον Brunckius. τὴν — διδασκτὸν codex. ἦν] ἂν codex. 12. κάποδημούντος corruptum videtur. μῆτ' ἀδημούντος Nauckius in Leutschii Philologo vol. 12. p. 193. Idem recte iudicat versus hos non Sophoclis esse, sed poetae aliquanto inferioris.

780. Ioannes Damasc. l. c. p. 31. (= 721, 15.)

Ἀμνήμονος γὰρ ἀνδρὸς ἀπόλλυται χάρις.

Scribendum ἄλλυται.

781. Strabo 9. p. 399. Τὸ Ἀμφιάρειον — ὅπου φυγόντα τὸν Ἀμφιάρειον, ὡς φησι Σοφοκλῆς

Ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις

αὐτοῖσιν ὄπλοις καὶ τετραόρω δίφρω.

V. 2. libri τετραορίστω, τετραρίστω, τετρωρίστω: unde τετραόρω restituit Herwerdenus p. 16.

782. Strabo 15. p. 687. Παρὰ Σοφοκλεῖ δὲ τίς ἐστὶ τὴν Νῦσαν καθυμῶν ὡς τὸ Διονύσω καθιερωμένον ὄρος

Ἄθρον κατείδον τὴν βεβακχιωμένην

βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν, ἣν ὁ βούκερως

Ἰακχος αὐτῷ μάϊαν ἠδίστην νέμει,

ὅπου τις ὄρνις οὐχὶ κλαγγάνει

καὶ τὰ ἐξῆς. Ad Triptoleum rettulit Welckerus.

783. Plutarchus Moral. p. 75b. Εἰ μηδεμίαν αἱ προσκοπαὶ ποιοῦσι τῆς ἀφροσύνης ἀνεσιν, ἀλλ' ἴσθω σταθμῷ πᾶσιν ἢ κακία περιθεμένη

Μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν.

Etymolog. M. p. 590, 8. Μόλιβος καὶ μόλυβδος. εἰ μὲν ἴ ἐστιν, τὸ δ' οὐκ ἐστίν, οἶον "Καὶ μόλιβος ὥστε

δίκτυον κατήγε (codex unus κατή, i. e. κατήγαγε, ut Sylburgius)" Σοφοκλῆς. Conf. Pierson. ad Moer. p. 257.

784. Schol. Theocriti 15, 48. Σοφοκλῆς

Τὸ πάνσοφον κρότῆμα Λαέρτου γόνος.

Τὸ additum.

785. Priscianus vol. 2. p. 415. Krehl. *Aeschylus in 'Eπτά ἐπὶ Θήβας* (488.)

Ἴππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος.

In principio enim trochaicum posuit, quem imitans Sophocles, teste Seleuco, profert quaedam contra legem metrorum, sicut in hoc

Ἄλφεισίβοιαν, ἣν ὁ γεννήσας πατήρ.

De huiusmodi productionibus plura dixi in edit. Oxoniensi vol. 8. p. 175.

786. Cramerii Anecd. Oxon. vol. 1. p. 223, 11. Κρίκος — ἐστι δ' ὅτε καὶ ἐν ὑπερθέσει κίρκος. “Ῥή-
ξασα κίρκους” παρὰ Σοφοκλεῖ.

787. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 34, 3. Παρὰ Σοφοκλεῖ “Ὁ (οὐ Blochius) σκέπαρνος οὐδὲ πρίονος πληγαί”. ὅτι γὰρ καὶ ὁ τραγικός λέγει σκέ-
παρνος ἐπ' εὐθείας ἀρσενικῆς ἐν ἑτέροις ἐδήλωσα.

788. Ibidem p. 42, 23. Μάτη, ἔνθεν καὶ γενική παρὰ Σοφοκλεῖ “Ὁὐ τί τοι μέτρον μάτας.”

789. 790. Bekkeri Anecd. p. 128, 27. Ἄν — τρίς ἐν μιᾷ συντάξει — παρὰ Σοφοκλεῖ “Πῶς ἂν οὐκ ἂν ἐν δίκη | θάνοιμ' ἄν;” Vereor ne grammaticum vitiosa deeeperit codicis sui scriptura πῶς ἂν οὐκ pro πῶς ἄρ' οὐκ.

791. Plutarchus Lycurgi et Numae Comp., c. 3. p. 77a. ubi de φαινομηρίσι Laeacenis agit, Τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες οὐκ ἦσαν ἀνεραμμέναι κάτωθεν, ἀλλ' ἀνεπτύσσοντο καὶ συνα-
νεγύμνουσαν ὄλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸν μηρόν. καὶ σα-
φέστατα τὸ γιγνόμενον εἶρηκε Σοφοκλῆς ἐν τούτοις
Καὶ τὰν νέορτον, ἃς ἔτ' ἄστολος χιτῶν
θυραῖον ἀμφὶ μηρόν
πτύσσεται, Ἑρμιόναν.

V. 1. νέορτον Valckenarius pro νεοργόν, quod in uno cod. νεουργόν scriptum. Ad Hermionam rettulit Valckenar. Diatr. p. 221., ad Ἑλένης ἀπαίτησιν Brunckius.

792. Grammaticus ms. in Actis Monac. 2. p. 515. Ἔστι δὲ τὸ φενακίζειν εἰπεῖν καὶ περὶ τοὺς φήλη-
κας Σοφοκλῆς ἐν ἰάμβῃ· καὶ φήληκας δὲ φραμέν τοὺς
πλανώντας τὴν ὄψιν ὡς πεπεύρους. Hermannus
Opusc. vol. 3. p. 41. suspicatur ἐν Νιόβῃ.

793. Scholiasta Soph. Oedip. Col. 793. Δοκεῖ γὰρ ὁ Ἀπόλλων παρὰ Διὸς λαμβάνειν τοὺς χρησμούς, ὡς
καὶ ἐν Ἰφικλείᾳ (Ἰφιγενείᾳ aut Οἰκλείᾳ?) φησί.

794. Cramerii Anecd. Oxon. vol. 1. p. 268, 24. Τὸ παθητικὸν λέλημμαί· Σ. “Οἴμοι, λέλημμαί.”

795. Etymol. M. p. 207, 17. Βουθοίη: πόλις τῆς
μ

Ἰλλυρίδος. Σοφοκλῆς Ὀνομακλεῖ (σοφὸς ὄνο κλεῖ
codex unus) “Βουθοίη Δρίλωνος. ἐπὶ προχοῆσιν
ἐνάσθη.” Non videtur Sophocles esse, sed Alexan-
drini potius poetae, velut Euphorionis, de quo cogi-
tavit Meinekius ad Euphor. p. 168., aut Callimachi,
de quo Otto Schneiderus.

796. Pollux 6, 39. Ἄβρωτος (corrige ἄβρωτς cum
Cobeto Mnemos. vol. 8. p. 244.): ὁ νῆστις, παρὰ Σο-
φοκλεῖ, καὶ ἄβρωσία ἢ ἀσιτία.

797. Bekkeri Anecd. p. 336, 6. Ἀγάζεις: ἀντὶ
τοῦ θρασύνεις. Σοφοκλῆς.

798. Ibid. p. 336, 7. Ἀγάμετος: ἀντὶ τοῦ ἄταμος.
Σοφοκλῆς.

799. Suidas et Bekkeri Anecd. p. 325, 22. Ἀγά-
σματα: σεβάσματα, ἃ ἂν τις ἀγάσαιοτο. Σοφοκλῆς κέ-
χρηται. Sine nomine poetae Hesychius.

800. Bekkeri Anecd. p. 340, 22. Ἀγχαζε: ἀντὶ
τοῦ ἀναχάφει. οὕτως Σοφοκλῆς.

801. Photius p. 6, 8. et Bekkeri Anecd. p. 340,

26. Ἀγρωεύς: ὁ ἰμᾶς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. οὕ-
τως Σοφοκλῆς.

802. Pollux 3, 141. Σοφοκλῆς τὴν ἀγωνοθεσίαν
ἀγωνοθήκην μοχθηρῶς ἐκάλεσεν. Comparandum νο-
μοθήκη, quod metri causa pro νομοθεσία dixit Timo
Sill. ep. 35: εἰκαίης νομοθήκης.

803. Bekkeri Anecd. p. 343, 11. Ἀδικόχειρας: ὡς
Σοφοκλῆς.

804. Hesychius, Ἀδρέπανον: ἄδρεπτον, θεοὶς ἀνα-
κείμενον. Σοφοκλῆς.

805. Bekkeri Anecd. p. 345, 13. Ἀδρῦναι: ἀδρὺν
καὶ μέγα ποιῆσαι. Σοφοκλῆς.

806. Ibid. p. 347, 25. Ἀεῖζων — Σοφοκλῆς δὲ
τὴν εὐθείαν εἶπεν “Ἀεῖζως γενεά.” ἀπὸ δὲ τῆς
ζωῆς διουλλάβου εὐθείας φιλόζωος εἶπεν.

807. Ibid. p. 347, 30. Ἀεῖζων πένθος ἔρεις, ὡς
Σοφοκλῆς ἀεῖζων (codex ἀεῖζων) ἔλκος.

808. Ibid. p. 348, 17. Ἀζειν: τὸ στένειν. Σοφο-
κλῆς. Hesychius, Ἀζειν: στενάζειν ἢ ἐκπνεῖν διὰ
στόματος.

809. Bekkeri Anecd. p. 348, 26. Ἀζησία: οὕτως
ἢ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται· οἱ δὲ τὴν εὐ-
τραφή. Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 822.

810. Ibid. p. 353, 4. Ἀθαυμάστω: Σοφοκλῆς
εἶπεν.

811. Ibid. p. 353, 5. Ἀθέμιστα καὶ ἀνόσια δρᾶν
Δείναρχος εἶπε καὶ Σοφοκλῆς.

812. Ibid. p. 352, 16. Ἀθρακτος: ἀτάραχος. καὶ
τὸ συνεχύθη ἐθράχθη Σοφοκλῆς λέγει.

813. Ibid. p. 362, 21. Αἱματορρόφον: Σοφοκλῆς
Τίσις δ' ἄνωθεν εἰσιν αἱματορρόφος.

εἰσιν Bekkerus. Codex ἔστιν ἡ.

814. Ibid. p. 360, 18. Αἱματώσαι: ἀντὶ τοῦ φο-
νεύσαι. Σοφοκλῆς.

815. Ibid. p. 361, 2. Αἰολίζεῖν: τὸ ποικίλλειν.
οὕτως Σοφοκλῆς. Schol. Theocriti 1, 56. Αἰολίζω
τὸ ἀπατῶ. καὶ Ἰεροκλῆς (Σοφοκλῆς Τουρίος) “Μηδ'
αἰόλιζε ταῦτα.”

816. Bekkeri Anecd. p. 367, 15. Ἀκληρία: ἀντὶ
τοῦ ἀτυχία. οὕτως Σοφοκλῆς.

817. Ibid. p. 367, 20. Ἀκόλαστος ὄχλος Εὐριπίδης
(Hee. 607.) εἶπεν, ἀκόλαστον δὲ σῶμα Σοφοκλῆς.
Nisi στόμα scribendum cum Cobeto Nov. Lect. p.
428.

818. Ibid. p. 367, 32. Ἀκολουθία: ἡ ἀκολουθήσις.
Σοφοκλῆς.

819. Ibid. p. 372, 13. Ἄκουε σίγα: — καὶ Σ.
Ἄκουε σίγα· τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;

820. Bekkeri Anecd. p. 369, 13. Ἀκουσίων: ἀντὶ
τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφοκλῆς. Ibid. p. 372, 14.
Ἀκουσέτην Σοφοκλῆς ἔφη, ἀκουσέσθαι δὲ Ἀριστοφά-
νης. Nihil est ἀκουσέτην. Fortasse scribendum
ἀκουσεῖον cum Dobraeo. Apud Hesych. Ἀκουσιῶν
ἀκουστικῶς ἔχων. ubi Ἀκουσίων Nauckius.

821. Schol. Aristoph. Pac. 1164. Καὶ Σοφοκλῆς
“Οὐτ' ἄλλο (σπέρμα addit codex Ven., quod ex su-
perioribus repetitum delevit Bergkiius) φῖτυ πρῶον”
λέγει, ὃ ἐστι πρῶτιμον καὶ ὠριμον.

822. Bekkeri Anecd. p. 373, 13. Ἀκουσία: τὸ
πράγμα. Σοφοκλῆς

Ἐξαιρέτον τίθημι τὴν ἀκουσίαν.

823. Ibid. p. 373, 1. Ἀκουσίμη: ἀντὶ τοῦ ἀκουστή.
Σοφοκλῆς

Σπουδὴ γὰρ ἢ κατ' οἶκον ἐγκεκρυμμένη,
οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη.

δύναται καὶ φωνὴ ἀκουσίμη λέγεσθαι. V. 1. Σπου-
δῆ] Σπονδῆ Brunckius. Ποῦ δὴ Nauckius. 2.

πρὸς θυραίων Brunckius. προσθυραίων codex. Adiectivum ἀκούσιμος, metri causa fictum pro ἀκουστός, non magis aliunde cognitum est quam ἀνήσιμος, quo usus est Philoct. 74., et ἀτήσιμος pro ἀτηρός Antig. 4. si recte sic conieci pro ἄτης ἄτερ.

824. Bekkeri Anecd. p. 373, 15. Ἀκροφύσιον: τὸ τῆ χύνη προστιθέμενον. Σοφοκλῆς.

825. Ibid. p. 383, 4. Ἀλεύσω: ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Σοφοκλῆς.

826. Ibid. p. 383, 11. Ἀλίνουσι: ἀντὶ τοῦ λεπτύουσι. Σοφοκλῆς.

827. Ibid. p. 383, 31. Ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν: Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος. σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν. Nul- lum est praesens ἀλκάθω, sed aoristus ἀλκαθεῖν, de quo verborum genere dixi in annot. ad Electr. 396. et Cobetus Mnemos. vol. 8. p. 415. qui ne Iuliano quidem hoc aoristorum genus ignotum fuisse ostendit.

828. 829. Suidas (cum eoque Zonaras p. 134.) et Bekkeri Anecd. p. 376, 31. Ἀλλάχθητε: ἀντὶ τοῦ διαλλάχθητε. Σοφοκλῆς. Ex dittographia huius glossae ortum videtur quod sequitur apud grammaticum Bekkeri, Ἀλλά: ἀντὶ τοῦ ὄταν. Σοφοκλῆς.

830. Schol. Hom. II. 18, 274. Σθένος τὴν δύναμιν, ὃ ἐστὶ τὴν στρατιάν. οὕτω καὶ οἱ συγγραφεῖς δύναμιν καλοῦσι τὸ στράτευμα. καὶ Σοφοκλῆς

Ἐν τοῖσιν ἵπποις τοῖσιν ἐκλελειμμένοις ἴδιον εἰ χωρῶμεν ἢ παντὶ σθένει.

quae Heckerus in Comment. de Anthologia p. 320. sic correxit,

Ἐνετοῖσιν ἵπποις τοῖσιν ἐκλελεγμένοις ἴδιον, εἰ χωρῶμεν, ἢ παντὶ σθένει —.

partim praesente Schneidewino in Coniect. crit. p. 101. qui Ἐνέταισιν potius scribendum fuisse monet in Ephemerid. Gotting. a. 1844. p. 1807. Manifeste corruptum εἰ χωρῶμεν. εἰ χωροῖμεν Nauckius.

831. Hesychius, Ἀλύβας (Ἀλίβας): ὄρος παρὰ Σοφοκλεῖ. ἢ πόλις. οἱ δὲ, λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἐν Τροίᾳ. "Videtur hoc nomine appellasse Sophocles inferorum paludem aut fluvium. Vide fragm. 751." Brunck.

832. Phrynichus Bekkeri p. 14, 20. Ἀμισθος: χωρὶς μισθοῦ. Σοφοκλῆς "Ἀμισθος ὁ ξένος πορεύεται." Conf. Hesych. s. v. ἄμισθος.

833. Suidas et grammaticus Coislin. p. 231. Ἀμύνασθαι: — Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξῆσαι. Non videtur spectare ad Oedip. Col. 873. ἔρποις πεπονθῶς ῥήμασιν σ' ἀμύνομαι.

834. Suidas, Ἀμυχνόν: τὸ μὴ μυσαρόν, ἀλλ' ἄγνόν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς. γράφεται δὲ καὶ ἀμυχνόν. Idem, Ἀμυγνόν: τὸ μὴ μυσαρόν, ἀλλ' ἄγνόν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς. Ἀμυσκαρόν: τὸ ἄγνόν. Apud Zonaram p. 155. Ἀμυχνόν καὶ ἀμυχνόν, τὸ καθαρόν καὶ ἀμύσκαρον. ubi pro ἀμυχνόν duo codices ἀμυγνόν. Ex his intelligitur duas tantum formas probari posse, Ἀμυσχνος et Ἀμυσχνός, unde natae et conflatae sunt glossae Suidae. Ἀμυσχνός autem confirmatur feminino ab Etym. M. p. 87, 26. posito ἀμυσχνά. Conf. Lobeck, Pathol. Elem. vol. 1. p. 227. Monuit L. Dindorfius in Thesaurο vol. 1. P. 2. p. 186.

835. Eustathius p. 1405, 30. Ἀμφώβολα: παρὰ Σοφοκλεῖ αἱ διὰ σπλάγγων μαντεῖαι. Sic etiam Hesychius explicat.

836. Hesychius, Ἀναστρέφων: ἀρνούμενος. Σ.

837. Hesychius, Ἀναψύχουσα: ξηραίνουσα. Σ.

838. Pollux 3, 107. Τὸν δὲ ἄνοσον καὶ ἀνόσητον Σοφοκλῆς.

839. Suidas et Bekkeri Anecd. p. 407, 12. Ἀντάρης νυκτερὶς ὄψει, φησὶ Σοφοκλῆς. Ἀντάρης νυκτεραῖς Ellendtius parum probabiliter.

840. Bekkeri Anecd. p. 414, 2. Ἄορνος λίμνη — εἶναι δὲ καὶ νεκυομαντεῖον ἐν τῇ Τυρσηνίᾳ λίμνη (λίμνη recte delet L. Dindorfius) Σοφοκλῆς ἱστορεῖ. Eadem usque ad νεκυομαντεῖον in Etymol. M. p. 115. extr.

841. Hesychius (coll. Bekkeri Anecd. p. 419, 13.) Ἀπαιόλημα: ἀποκάθαρμα, ἢ ἀποπάτημα, ἢ ἀποπλάνημα. Σοφοκλῆς.

842. Hesychius, Ἀπάνθρωπος: σκληρός, ἀνόητος, ἄφρων, ἀνελεήμων. Σοφοκλῆς. Post Σοφοκλῆς co-

dex ἀπανί . . . addit, quod ex ἀπανθρωπία, ab Cyrillo per σκληρότης explicato, corruptum esse coniecit Schmidtus.

843. Etymolog. M. p. 123, 13. Ἀπληγίς: τὸ ἀπλοῦν ἱμάτιον, ὅπερ Ὀμηρὸς ἀπλοῖδα καλεῖ. Σοφοκλῆς

Τρύχει καλυφθεῖς Θεσσαλικῆς ἀπληγίδος.

Quidni Θεσσαλῆς? Frequentem huius vestimenti usum in tragoedia testatur Strabo 11. p. 530. ab Nauckio in Leutschii Philologo vol. 12. p. 193. comparatus.

844. Pollux 7, 43. Ἀποδοῦσαι καὶ ἀπολωπίσαι, ὡς Σοφοκλῆς, καὶ περιλωπίσαι. Verbo ἐκλωπίσαι usus est Trach. 925. ἐκ δ' ἐλώπισε πλευράν.

845. Bekkeri Anecd. p. 432, 6. Ἀπόμορφα: ξένα, οὐκ εὐκότα τοῖς ἡθεσιν. οὕτως Σοφοκλῆς.

846. Ibid. p. 439, 10. Ἀποφανῶσαι: εἰς τὸ φανερόν καταστήσαι. οὕτως Σοφοκλῆς. Exspectes ἀποφανερῶσαι, quum frequens sit, etsi non apud veteres Atticos, φανερώω, inauditum vero φανῶ. Similis est glossa Hesychii quam supra posuimus (fragm. 76.), Ἀποφανθεῖς: ἐν τῷ φανερῷ καταστάς. Σοφοκλῆς Ἀκρισίω.

847. Hesychius, Ἀρραγές ὄμμα: οὐ δακρῶν. ᾧ τρώπῳ φαιμέν, κατερράγη μου δάκρυον. Σοφοκλῆς * * σατυρικῷ (σατυρῖκῳ codex).

848. Bekkeri Anecd. p. 447, 5. Ἄρταμος: κρεουργός, μάγειρος. τάττει αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ φονεύς. Hinc versum sine nomine poetae allatum in Etym. M. p. 149, 56. ἢ γὰρ βέβηκε χεῖρας ἀρτάμων φυγῶν Sophocles esse coniecit Gaisfordus.

849. Pollux 7, 36. Σπάθη: ὄθεν καὶ τὸ σπαθῶν καὶ τὸ Ἀσπάθητος χλαῖνα παρὰ Σοφοκλεῖ. Ad hunc locum spectat Hesychii glossa Ἀσπάθητον χλαῖναν: τὴν δορᾶν, παρόσον οὐχ ὕφανται. Per ἀνύφαντον explicat Eustath. p. 787, 7. e lexico Pausaniae et grammaticus in Bekk. Anecd. p. 453, 18.

850. Bekkeri Anecd. p. 459, 31. Ἀτιμαγέλης: ὁ ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταύρος. οὕτως Σοφοκλῆς.

851. Hesychius, Αὐλώπιν: αὐλοῦς ἔχουσαν. Σοφοκλῆς δὲ τὴν λόγην τὴν μακρὰν αὐλώπιν εἶπεν.

852. Phrynichus Bekkeri p. 28, 28. Ἀχανές: τὸ μὴ ἔχον στέγην, ἢ ὄροφον, ἐπὶ τοῦ λαβυρίνθου Σ.

853. Pollux 7, 70. Ἡ δὲ βαίτη ἐστὶ μὲν προμήκης χιτῶν. οὕτω δὲ Σοφοκλῆς καὶ τὰς σκηνάς τὰς βαρβαρικὰς καλεῖ.

854a. Athenaeus 15. p. 690. Παρὰ πολλοῖς δὲ τῶν κωμωδιοποιῶν ὀνομάζεται τι μύρον βάκκαρις — μνημονεύει τῆς βακκάριδος καὶ Σοφοκλῆς.

854b. Harpocratio, Βάσανος: λίθος ἐστὶν ἢ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζουσα. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Πίνδαρος καὶ Σοφοκλῆς. Pindari et Sophoclis nomina servata in Epitome.

855. Hesychius, Βάσκανος: φθονερός, ἀχάριστος,

σοκοφάντης. Σ. δὲ ἰδίως τὸ βάσκανος (sic Nauekius. Codex βάσκανον.) ἐπὶ τοῦ (codex ἔπειτα) ἀχάριστος.

856. Etym. Voss. ap. Gaisf. p. 577F. Λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις (βλίττειν) καὶ ἐπὶ τοῦ τὰ κηρία τῶν μελισσῶν τρυγᾶν, ὡς Ἀριστοφάνης (Eq. 794.) "ἀλλὰ καθεῖρας αὐτὸν βλίττεις." καὶ Σοφοκλῆς

"Ἡ σφηκιὰν βλίττουσιν εὐρόντες τινά.

Dialectus tragica postulat βλίσσουσιν. Comparandum autem cum his scholion ad Hippocratem ex codice editum ab Darembergio in *Notices et Extraits des Manusc. méd.* 1. p. 214. ἐβλιμάσθη — παρὰ τὸ βλίσσειν, ὃ ἔστι μαλάττειν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὀρνισί φησιν (v. 529.) "εἶτα λαβόντες πωλοῦσ' ἀθρόους· οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες." ὁμοίως καὶ Σοφοκλῆς μέμνηται τῆς λέξεως ἐν Πανδύρα. Quae ad verbum βλίσσειν ex Sophocle memoratum in Etym. Voss. recte referre videtur Schneidewinus.

857. Athenaeus 9. p. 409c. Βοῖκλεψ (codex βοῖκλεψ, epitome ex eaque Eustathius p. 1401, 15. βοῖκλεψ) παρὰ Σοφοκλεῖ ὁ Ἑρμῆς.

858. Zenobius Proverb. 2, 65. Βοιωτίος νόμος: ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἡρεμοῦντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινόντων, ὡς φησὶ Σοφοκλῆς

"Ὅταν τις ἄδη τὸν Βοιωτίον νόμον.

859. Eustathius p. 1625, 42. Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν λέγει ὅτι κατὰ τὴν δάμαλιν Σοφοκλῆς ἔφη γηγενῆ βοῦβαλιν.

860. Etymol. M. 213, 26. Βριακχος: θηλυκῶς ἢ βάκχη ἢ βριαρῶς ἰακχάουσα. Σοφοκλῆς "Ἐχω δὲ χερσὶν ἀγρίαν βριακχον." ἔχω Hemsterhusius, ἀγρίαν Brunekius, pro ἔρω — ἄγραν.

861. Hesychius, Βωλόναί: οἱ μὲν κολύνας, οἱ δὲ τὸ Κίλλαιον ἀκούουσι, διὰ τὸ ἀνακεχῶσθαι, παρὰ Σ.

862. Eustathius p. 1923, 61. Γέρων, παλαιός. λέγει δὲ, φασὶ, καὶ Σοφοκλῆς πληθυντικῶς "Σὺ γὰρ γέροντα βουλευεῖς." ἤγουν παλαιά, ἀρχαῖα. Probabilis Nauekii coniectura σὺ γὰρ γέρων γέροντα βουλευεῖς: quo audacia dictionis mitigatur.

863. Hesychius, Γλοιάς: ἡ κακοήθης ἵππος καὶ πολυδῆκ (sic codex), παρὰ Σ. καὶ γλοίης τὸ αὐτό.

864. Hesychius, Γνώμων: συνετός. Σοφοκλῆς.

865. Grypho περὶ τρόπων vol. 8. p. 741. ed. Walz. ὅταν ἐπὶ συνθέτων ἐναλλάξ ὀνομάτων τις τὸ καθωμιλημένον, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ

Οἱ γὰρ γύνανδροι καὶ λέγειν ἡσκηκότες.

ἀντὶ τοῦ ἀνδρόγυνου. Similiter Polybius Sardiensis ibid. p. 612.

866. Etymol. M. p. 254, 53. Δελήτιον: τὸ δέλεαρ. Σοφοκλῆς "Ἐχε τὸ δελήτιον." ἢ Σώφρων. Sunt haud dubie Sophronis verba.

867. Schol. Apollonii Rh. 3, 281. Δενδίλλειν: — Σ. ἐπὶ τοῦ περιβλέπειν τέθεικε τὴν λέξιν.

868. Pollux 3, 73. Δέσποινα — οὐ γὰρ προσέματι τὴν Σοφοκλέους δεσπότεραν ἢ τὴν Εὐριπίδου δεσπότην. Δεσπότην non erat cur reprehenderet: δεσπότεραν Sophocles metri causa finxisse videtur, ut alias non paucas vocabulorum formas. Quod Falckenburgius scriptum affert δεσποτηρίαν fortasse pro δεσπότηριαν scriptum est. Κυρίαν καὶ δεσπότηριαν legitur in scholio Thomae Mag. ad Eurip. Hec. 397. vol. 1. p. 318, 22. ed. Oxon. ubi δεσπότηριαν scripsit Matthiae. Simile est δυνάστερα in tabula plumbea Alexandrina quam edidit Lenormant in Museo Rheno a. 1854. vol. 9. p. 371, 11 et 27.

869. Etymol. M. p. 265, 23. Δημόκοινοσ: δημόσιος βασιανιστής: ἢ ὁ δήμιος, ἤγουν ὁ ἐκ τοῦ δήμου τὸ φονεῦειν κληρωθείς. Σοφοκλῆς

Οἶος γὰρ ἡμῶν δημόκοινοσ οἴχεται. ἡμῶν Bothius.

870. Pollux 9, 158. Ὁ ἀνὴρ φυγάς, ἐξόριστος: τραγικὸς (τραγικὸν Nauek.) γὰρ ὁ παρὰ Σ. διωκτός.

871. Hesychius, Ἐγκότμηα: ὀργή, μανία, εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ κότῳ. καὶ ἐνεκότουν παρὰ Σ.

872. 873. Etym. p. 313, 1. Ἐγχος: τὸ δόρυ. ἰστέον ὅτι ἔγχος καὶ εἶφος καὶ δόρυ τὸ αὐτὸ οἶδεν Ὀμηρος. ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφαίραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον "Τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται." καὶ τὸ πῦρ, οἷον "Ἐγχος ἰεμένον," τὸ τὴν ὀρμὴν ἔχον. Conf. ad fragm. 389.

874. Etymol. M. p. 333, 40. Ἐλυτρον: κάλυμμα, ἐκπέτασμα, ἐνεῖλημα. ὁμοίως καὶ ἡ θήκη τοῦ τόξου. καὶ πληθυντικῶς Σοφοκλῆς ἔλυτρα.

875. Etymol. M. p. 344, 40. Ἐνολμῖς: ἦν τι γένος μάντεων οὕτω καλούμενον, διὰ τὸ τοὺς ἐν ὄλμῳ κοιμηθέντας μαντικὸς γίνεσθαι. ὄλμοι δὲ λέγονται οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος. — Σ. ἐνόλμοσ ἀντὶ τοῦ μαντικὸς. Zenobius Proverb. 3, 63. Ἀπόλλων ὑπὸ Σ. ἐνόλμοσ.

876. Etymol. M. p. 346, 15. Ἀττικῶς μὲν ἔεπον καὶ ἔεκλινον λέγεται, ὡσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐεπηχυστί. καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ ἔεπον. Codex Voss. ἔεπηχυσ. Grammaticus fortasse ἔεπηχυσ proposuerat, ut reliqua genere neutro.

877. Eustathius p. 1562, 38. Ἐπηλις: ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία, καὶ τὸ πῦμα τῆς λάρνακος, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν. ἡ δ' αὐτὴ καὶ ἐφηλις κοινῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἡλου. Hesychius, Ἐπηλις: τὸ πῦμα τῆς λάρνακος.

878. Pollux 3, 145. Τὸ βραβεῦειν, ἐπιστατεῖν Σ.

879. Plutarchus Moral. p. 144 b. (et 756 e.) Εὐκάρπον Κυθέρειαν καλῶς ὁ Σοφοκλῆς τὴν Ἀφροδίτην προσηγόρευσε. Ζεῖδωρον Ἀφροδίτην dixerat Empedocles, ut Plutarchus loco altero memorat.

880. Bekkeri Anecd. p. 1376. Εὐνούχους δὲ Σοφοκλῆς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς εὐνεῖς καὶ μὴ μετασχόντας ὕπνου, τούτεστι τηροῦντας (πληροῦς ὄντας Nauekius) "Ὅυχ ὄπου λαμπάδες εὐνούχοις ὀμμασιν."

881. Photius p. 37, 9. Εὐορνιθίαν: Σοφοκλῆς ἐπὶ οἰωνῶν. Eustathius p. 1439, 34. Εὐορνιθία κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα.

882. Etym. M. p. 462, 25. Εὐτυχία: εὐρηται καὶ εὐτύχεια παρὰ Σοφοκλεῖ. Haec forma propter metri necessitatem usus est, ut ἐπινύμφειος, ἐπινικεῖος, Ἐφέσειος, Ἀνακτόρειον per diphthongum in syllaba penultima dixit contra communem usum: de quo dixi in annot. ad Antig. 814.

883. Pollux 7, 185. Βοηλάται — Ζευρηλάται. Σ. δὲ ἔφη "Ποππύζετα Ζευρηλατρίς." Ζευρηλάτης ex Triptolemo attulit Antiatt. Bekkeri p. 97, 33.

884. Photius p. 53, 25. et sine poetae nomine Antiatticista p. 98, 7. Ζημίαν λαβεῖν: ἀντὶ τοῦ Ζημιωθῆναι. οὕτως Σοφοκλῆς. Sententiam ἀμεινόν ἐστι Ζημίαν λαβεῖν ἢ κέρδος κακόν ex grammatico codice Vindob. affert Bergk in *Zeitschrift f. d. Alterthumsw.* a. 1855. p. 110. Verba ἀμεινόν ἐστιν post λαβεῖν transponit Meinekius.

885. Pollux 6, 161. Ἡμικάκων Εὐκλείδης λέγει καὶ Σ. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἡμικάκως (Thesmoph. 449.)

886. Hesychius, Ἡρακλεία λίθος: ἦν ἐνιοὶ Μαγνητῖν λέγουσιν, οὐκ ὀρθῶς διαλλάττουσι γὰρ, καὶ ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον Ἡρακλεία ἐστίν, ἡ δὲ ἑτέρα παραπλήσιος ἀργύρω. — κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ Ἡρακλείας τῆς ἐν Λυδία πόλεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς Λυδίαν λίθον αὐτὴν καλεῖ. Idem, Λυδία λίθος: ἡ βασα-

νίζουσα τὸν χρυσόν. Λυδική λίθος σίδηρον τηλόθεν προσηγάρου. αὕτη γὰρ τὸν σίδηρον ἐπισπάται· ἡ δὲ Μαγνήτις διασπᾶται (διαπατᾷ Heindorfius) τὴν ὄψιν, ὡς δοκεῖν ἀργύριον εἶναι. Unde Sophoclis haec fuisse verba coniecit Buttmanus, Λυδία λίθος σίδηρον τηλόθεν προσηγάρου.

887. Etymol. M. p. 450, 48. Θήλεια: ἐκ τοῦ θήλυς. ἢ παρὰ τὸ θάλλειν καὶ γεννᾶν. ὅθεν καὶ ἡ ὑπομβρος νῦξ παρὰ Σοφοκλεῖ θήλεια καλεῖται. Similiter Etym. Gud. p. 261, 15. et omisso poetae nomine Zonaras p. 1042.

888. Choeroboscus p. 219, 5. ed. Gaisf. Τὸ θήλυδος παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ κλιθὲν διὰ τοῦ δος ἡμάρτηται.

889. Etymol. M. p. 42, 40. Ἰδρις — αἰδρις. ἡ γενική αἰδρεως, ὡς ὄρις ὄφρεως· καὶ αἰδρεῖ καὶ αἰδρει. οὐ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ δ. — ὥστε ἀμάρτημα τὸ παρὰ τῆ Σαπφοῖ πολυῖδριδι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἰδριδα, καὶ παρὰ Φρυνίχῳ ἰδριδες. Eadem fere in schol. ad Homerum II. 3, 219. et apud Eustath. p. 407, 38.

890. Choeroboscus p. 278, 26. ed. Gaisf. Ἰκτινος ἢ εὐθεία, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ

Ἰκτινος ὡς ἐκλαγῆε παρασύρας κρέας. Etym. M. p. 470, 103. (1345 ed. Gaisf.) Zonaras p. 1100. ἰκτινος ἐκράεε (ἐκλαγῆε Etym., sed ἐκράεε in cod. Havn.) παρασύρας κρέας.

891. Pollux 7, 185. Ἰπποφορβοὶ ἰπποφορβία καὶ ὡς Σοφοκλῆς ἰπποβουκόλοι, ἰπποφορβεῖς. Ἰπποβουκόλοι est apud Eurip. Phoen. 28.

892. Athenaeus 2. p. 52b. Κάρυα — τὸ δὲ δένδρον καρύα παρὰ Σοφοκλεῖ “Καρύαι μελίαι τε.”

893. Athenaeus 13. p. 592b. Σοφοκλῆς δ' ὁ τραγῳδοποιὸς ἦδη γέρων ἂν ἠράσθη Θεωρίδος τῆς ἐταίρας — τῆς δὲ Θεωρίδος μνημονεύει ἐν τινι στασίμῳ (στασίμῳ codex) οὕτως “Φίλη γὰρ ἡ Θεωρίς.” Narratio suspecta, de qua dixi in commentatione de Vita Sophoclis p. XII. ed. Oxon. Nam ab Sophocle tale quid neque in tragoedia neque in fabula satyrica dici potuit.

894. Grammaticus cod. Ambros. in H. Keilii Anal. Gr. (Halis 1848.) p. 8, 15. Τὰ μεγάλα Μολοσσικὰ ἐκάλουν. Σοφοκλῆς

Μολοσσικαῖσι χερσὶν ἐκτείνων χεῖρας. Metrum correxit Keilius χείρας in χέρας mutato. Sed aliud quid scripsisse Sophoclem intelligitur ex scholio ad Herphaest. apud Gaisford. vol. 1. p. 170. τοὺς δὲ μηκίστους τὸ παλαιὸν μολοσσούς ἐκάλουν, ὡς Σοφοκλῆς “μολοσσῆσι χερσὶν ἐκτείνων πέλας.” unde Nauckius in Leutschii Philologo vol. 12. p. 642. coniecit, Μολοσσικαῖσι χερσὶν ἐκτείνων πέδας, vel Μολοσσικαῖσι χεῖρας ἐκτείνων πέδας.

895. Photius p. 151, 14. Καυρός: κακός. οὕτως Σ. Scribendum καῦρος: vid. Aread. p. 69, 21.

896. Etymol. M. p. 500, 54. Κέκονα: παρὰ Σοφοκλεῖ. ἀπὸ τοῦ κτείνω, ἐκτονα, κέκονα.

897. Etymol. M. p. 511, 52. Κηρύκειον: ἔστι προσηγορικόν, καὶ σημαίνει πᾶσαν ῥάβδον κήρυκος. ἔστι καὶ κτητικόν, σημαίνει τὸ τοῦ κήρυκος, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Γράμμα κηρύκειον.

898. Etymol. M. p. 513, 43. Κιμμερίους φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ὑποκάτω τοῦ Πόντου εἶναι. γράφεται καὶ Κερβερίων (apud Hom. Od. 11, 14.) καὶ εἶοικε καὶ Σ. περιπεπτωκέναι τῆ τοιαύτη γραφῇ· ὁμοίως καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις (v. 187.).

899. Etymol. M. p. 514, 27. Κινάκη: ὁ ἀκινάκης, κινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ.

900. Eustathius p. 1479, 44. ubi de verbo κοκκύ-

ζειν agit, ὑποβάλλει δὲ τοιοῦτον νοῦν καὶ Σοφοκλῆς, φασίν, ἐν τῷ “κοκκοβόας (κοκκυβόας Bothius) ὄρνις”

901a. Schol. Aristoph. Acharn. v. 75. Κραναὰ πόλις: τοῦτο τέτριπται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει.

901b. Pollux 7, 24. Τὸ μέντοι ὑπερεμπεπλήσθαι — κριθίαν ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. Αἰσχύλος μὲν γὰρ εἶρηκε — Σοφοκλῆς δὲ “Ἔως ὄτου (ὅτε cod. Paris. Bekkeri) κριθώσης ὄνου.” ψαύσειε post ὄτου excidisse coniecit Hermannus.

902. Eustathius p. 1493, 32. Λαίθαργος, δηλοῖ μὲν κύνα, τροπικῶς δὲ σημαίνει καὶ ἐπίβουλον ἄνθρωπον κρύφα βλάπτοντα. καὶ ἔστιν ἐκείνος ὡςπερὶ φασὶ λαθροδόκτης, ἀπὸ κυνῶν. Σοφοκλῆς

Σαίνουσα δάκνεις καὶ κύων λαίθαργος εἶ. Proverbio dici σαίνεις δάκνουσα καὶ κύων λαίθαργος εἶ annotavit scholiasta Aristoph. Eq. 1028. et 1065. Et sic fortasse Sophocles quoque scripserat, non σαίνουσα δάκνεις.

903. Eustathius p. 1761, 27. Λέγει δὲ καὶ (Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός) λαπίζειν παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ συρίζειν. Λαπίζειν grammatici alii, quorum locos v. in Thesaurο, per ἀλαζονεύεσθαι et ψεύδεσθαι explicant: quo indicio συρίζειν apud Eustathium in ὑβρίζειν mutandum esse coniecit Nauckius.

904. Photius p. 216, 16. Λευγαλέα, διάβροχος. οὕτω Σ. Etymol. M. p. 516, 28. Λευγαλέον: τὸ ὑγρόν. Σ. “Μύρω λευγαλέα.” ubi λευγαλέω scriptum, quod ex Photio correxit Nauckius.

905. Photius p. 219, 25. et Suidas, Ληκυθιστής: ὁ μικρόφωνος (μακρόφωνος Meinekius). οὕτως Σοφοκλῆς. Per κοιλόφωνος explicat Hesychius.

906. Phrynichus p. 187. ed. Lobeck. Λίβανον λέγει τὸ δένδρον, τὸ δὲ θυμωμένον λιβανωτόν, εἰ καὶ διὰ τὴν ποιητικὴν λίβανον καὶ τοῦτο Σ. λέγει.

907. Photius p. 227, 18. (et gramm. in Bachmanni Anecd. vol. 1. p. 291, 20.) Σοφοκλῆς δὲ λιτροσκόπον φησὶ τὸν ἀργυραμοιβόν, ἀπὸ τοῦ νομίσματος. Hesychius, λιτροσκόπους: ἀργυραμοιβούς, ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ νομίσματος ὃ καλεῖται λίτρα.

908. Photius p. 247, 17. Μαρεῖνη (μαρίλη): ἡ μαμαρασμένη ὕλη, καὶ τοὺς ἀνθρακευτάς. Σοφοκλῆς. Scribendum καὶ μαριλοκαύτας τοὺς ἀνθρακευτάς Σοφοκλῆς, collata gl. Hesychii, Μαριλοκαυτῶν ἀνθρακευτῶν, haud dubie ex Sophocle sumta, ut monuit Nauckius.

909. Aristophanes Plut. 541. σιθβάδα σχοίνων κόρων μεστήν, ἢ τοὺς εὐδοντας ἐγείρει. ubi scholiasta ex cod. Veneto ab me suppletus, Σοφοκλέους τὸ ἡμιστίχιον “Ἐπειγομένων (ἐπεγειρομένων Bergkii) κερκίδος ὕμνος (codex οὐ κερκίδος ὕμνος), ἢ τοὺς εὐδοντας ἐγείρει.” Cum altera versus parte Meinekius comparavit Euripidis verba apud Athen. 9. p. 397b. μήποτε θρέψω | παρὰ Περσεφόνῃ τοιόνδε ταῶν, δς τοὺς εὐδοντας ἐγείρει.

910. Pollux 3, 45. Μελλόποσιν τὸν ἄνδρα ὠνόμασε Σοφοκλῆς. V. ad Antig. 628.

911. Eustathius p. 877, 51. Μῆλα. Σοφοκλῆς, φησὶν ὁ γραμματικός Ἀριστοφάνης, δόξειεν ἂν που καὶ τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. τὸν γοῦν Ἀχιλλέα τραφῆναί φησιν ἐν τῷ Πηλῖῳ πᾶν μῆλον θηρῶντα. Idem p. 1648, 60. Σοφοκλῆς γοῦν, φασὶ, τὸν Ἀχιλλέα τραφῆναί εἰπῶν ἐν τῷ Πηλῖῳ πᾶν μῆλον θηρῶντα, δόξει ἂν τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν.

912. Pollux 3, 10. Μήτηρ, ἡ τεκοῦσα — ἡ μαστὸν ἐπιχοῦσα, ὡς Σοφοκλῆς.

913. Photius p. 269, 9. Μιαίνεσθαι καὶ ἐκμιαίνεσθαι, τὸ ὄνειρώττειν. Σοφοκλῆς.

914. Aristoph. Lys. 1259. πολὺς δ' ἀμφὶ τὰς γέ-
νυας ἀφρός ἦνσει. ubi scholiasta, πρὸς τὸ παρὰ τῷ
Ἀρχιλόχῳ "Πολλὸς δ' ἀφρός ἦν περὶ στόμα." καὶ
Σοφοκλῆς. Αἰσχύλος δὲ "Ἀφρός | βορᾶς βροτείας ἐρ-
ρῆ κατὰ στόμα." Haec notatio quum neque ad
θρομβώδεις ἀφρούς Trach. 702. nec, quae Porsoni
sententia erat, ad ἀφρίζειν de equis dictum Electr.
719. referri posse videatur, alium scholiasta putan-
du est locum in mente habuisse, in quo peri (s. κατὰ)
στόμα vel simile quid additum erat.

915. Pollux 7, 30. Ξάσμα Σοφοκλῆς. Sumtum
fortasse ex Trach. 838. ubi nunc φάσματι legitur:
de quo dixi in Praefat. ed. Lipsiensis quartae p. LXI.

916. Photius p. 312, 23. Ξυνῶνα: τὸν κοινωνόν. Σ.

917. Photius p. 326, 13. Ὀκριάζων: τραχυνόμενος.
Σοφοκλῆς.

918. Photius p. 329, 15. Ὀλοσπάδες: ὄλαι κατα-
πινόμεναι. Σοφοκλῆς.

919. Pollux 7, 32. Τὰς δὲ ὀλοστημόνους ταινίας
τολύπας Σοφοκλῆς ὠνόμασεν.

920. Appendix Vatic. Proverb. 3, 36. Ὀπισάμβων:
ταύτην Χρῦσιππος τάττει κατὰ τῶν χείρων ἐν τοῖς
πράγμασι προβαιόντων, παρὰ τὸ αἰεὶ ὀπίσω βαίνειν.
μέμνηται δὲ τοῦ ὀνόματος Σοφοκλῆς. Eustathius p.
862, 5. Ἐν δὲ τῷ κατὰ στοιχείον λεξικῷ καὶ ὀπισαμβῶ
εὔρηται ἢ εἰς τοῦπίσω ἀναχώρησις. Quae vera est
vocabuli forma: v. Schneidew. vol. 1. p. 321.

921. Photius p. 346, 5. Ὀρθόκερως: ὀρθόθριζ. (Sic
etiam Hesychius.) Σοφοκλῆς. Pollux 2, 31. Καὶ παρὰ
Σοφοκλεῖ "Ὀρθόκερως φρίκη," οἷον ὀρθόθριζ.

922. Photius p. 346, 23. Ὀρθόφρων: ἀνατεταμέ-
νος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσίν. οὕτως Σοφοκλῆς.

923. Etymol. M. p. 441, 24. Θαλαμίδιο κῶπαι, αἱ
ἡρέμα ἐλαύνουσαι. ὁ κατώτατος ἐρέτης θαλαμῖος λέ-
γεται, Σοφοκλῆς (poetae nomen vulgo omissum ad-
dunt codices tres: scribendum autem ὡς Σοφοκλῆς),
ὁ δὲ μέσος ζύγιος, ὁ δὲ ἀνώτατος θρανίτης. Rectus
vocabuli accentus est θαλαμῖος, non θαλάμιος, ut
plerumque scribitur: de quo dixi in Thesaurο s. h. v.

924. Photius p. 361, 16. Οὐράν: αἰδοῖον. Σ.

925. Photius p. 363, 19. Ὀφελμα: αὐξημα. Σ.

926^a. Harrocratio, Παρακρούεται: ἀντὶ τοῦ ἔξα-
πατᾶ — μετῆκται δὲ τοῦνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἰστάντας
τι ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασεῖειν ἕνεκα
τοῦ πλεονεκτεῖν. καὶ Σοφοκλῆς πού

Ἦς μήτε κρούσης μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βάλης.
ὑπὲρ χεῖλος Porsonus. Vulgo ὑπὸ χεῖρα: sed codi-
ces tres ὑπὸ χεῖρός. Hesychius, Ἦς μήτε κρούσαι
μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βαλεῖν: παροιμία ἐπὶ τοῦ συμ-
μέτρου τασσομένη. ubi Hemsterhusius in Addendis
(ad vol. 2. p. 1598.) "Mens Sophoclis est, sic ani-
mum institue ut in metiendo nec nimium vel parcus
sis et alium defraudes, vel profusus et aequo largior,
quod tibimetipsi damnus ferat. Hoc dictum, quum
venit in proverbii consuetudinem, monet medium inter
opposita vitia utrimque reductum debere servari."

926^b. Apollonius de synt. p. 4, 18. et Phoebamm.
in Rhet. vol. 8. p. 516. poetae non nominati verba af-
ferunt βαρὺς βαρὺς σύνοικος, versum totum βαρὺς βαρὺς
σύνοικος, ὦ φίλοι, βαρὺς Ioann. Sicel. ib. vol. 6. p. 338.:
quae Sophoclis esse nunc novimus ex Philodemo in Vol-
lum. Hereul. Collect. novae vol. 4. p. 120, 21. παρὰ
Σοφοκλεῖ.

βαρὺς βαρὺς σύνοικος, ὦ ἔνοιοι, βαρὺς.

927. Etymol. M. p. 490, 3. (coll. Suida s. v. κά-
πηλος) Κάπηλος, ὁ μεταβολεὺς, καὶ οἰνοπώλης. παρὰ
τὸ χεῖν τὸν πηλόν, ἤγουν τὸν οἶνον. τινὲς οἰόνται
ἐν ἀνθ' ἐνός εἶναι, πηλόν καὶ οἶνον, ἐκ τοῦ παρὰ Σ.
Πολὺς δὲ πηλός ἐκ πῖθων τυρβάζεται.

ὁ μὲν οὖν Σοφοκλῆς εὐεπίφορος εἰς τὸν πηλόν. Ea-
dem fere in Cramerī Anecd. Oxon. vol. 2. p. 455, 29.

928. Phrynichus Bekkeri p. 21, 27. Αἰκάλλοντες:
σημαίνει τὸ σαίνοντες, ὅπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. ὁ
μέντοι Σοφοκλῆς καὶ προσσαίνειν. αἰκάλλουσι, ab
librariis in ἐκκαλοῦσι corruptum, legitur Oed. T. 597.

929. Photius p. 470, 2. Πτέρυγας: τὰ πηδάλια. Σ.

930. Eustathius p. 948, 19. Τὸ πτύον καὶ πτέον
ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὕστερον, ὡς Αἴλιος Διονύσιος φησι:
πτύον δὲ Σοφοκλῆς, ἀκολουθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ.

931. Etymol. M. p. 695, 50. Πύργαρος: εἶδος ἀε-
τοῦ. Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἀπὸ τῆς λευκῆς πυ-
γῆς, ὡςπερ ἐναντίως μελάμπυρος ἀπὸ τῆς ἰσχυρᾶς.

932. Strabo 8. p. 364. Σοφοκλῆς δὲ καὶ Ἴων τὸ
ῥάδιον (λέγουσι) ῥά. Eustathius p. 295, 5. Καὶ Σοφο-
κλῆς τὸ ῥάδιον ῥά. Hoc nihil aliud esse videtur
quam ῥά contractum ex ῥέα. Monuit Nauckius.

933. Photius p. 480, 15. Ρακοῦς: οἱ βάρβαροι
τοὺς Ἕλληνας. Σοφοκλῆς τῇ λέξει κέχρηται. Eusta-
thius p. 890. Γρακοῦς, ἢ μὲν συνήθεια καὶ Σοφοκλῆς
δὲ που κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ διὰ
τοῦ ἐν ἀρχῇ γ προφέρουσιν ἐπὶ Ἑλλήνων. οἱ βάρ-
βαροι δὲ Ρακοῦς φασὶ δίχα του γ, ὡς ἐν παλαιῷ εὔ-
ρηται ῥητορικῷ λεξικῷ. Conf. fragm. 455.

934. Etym. M. p. 702, 54. Πᾶς ὁ πετρώδης αἰρια-
λὸς ῥαχίας καλεῖται. καὶ γῆ δὲ τις ἐν τοῖς μέταλλοις
οὕτω καλουμένη. παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ῥαχία λέγεται
ἢ τοῦ ὄρους.

925. Photius p. 484, 12. Ράχοι: αἱ μυρικίνα ῥά-
βδοι. "Ράχοισιν ὀρχάδος στέγης." Σ. δὲ τοὺς φραγ-
μοὺς ποιμνῆς. Ad Ποιμένας rettulit Welckerus.

936. Photius p. 485, 10. Ρεῖτά: ἐν Ἐλευσίνι δύο
ναμάτια φερόμενα ἐκ μιᾶς πηγῆς, καλούμενα Ρεῖτά.
οὕτως Σ. Eodem fortasse referenda glossa proxima,
Ρεῖτῶν τόπος: ἱερῶν ῥευμάτων. Glossam ex Tri-
ptolemo sumtam esse coniecit Welckerus.

937. Photius p. 488, 12. et Suidas, Ρήτωρ: συν-
ῆγορος, δικολόγος. καὶ ὁ τὴν ἴδιαν ἀποφαίνων γνώ-
μην κριτῆς παρὰ Σοφοκλεῖ.

938. Hesychius, Ρυτῆρι κρούων: ὁ Κύκνος λέγει
Καὶ μὴ ὑβρίζων αὐτῆς ἐκ βάθρων ὄλων
ρυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου ποδός.

ἔνοιοι δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ κύκνου, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πολεμίων,
ὡστε εἶναι τὸν λόγον, φεύγοντας αὐτοὺς τῷ ὑπτίῳ
ποδὶ τοὺς γλουτοὺς ποιήσω τύπτειν. V. 1. ὄλων pro
ἔλων correctum ex Apostolio 14, 35. qui ὄλων ποδὶ cum
ὄλων ρυτῆρι comparat. Brunckius καὶ μὴν — σ' ἔλων.
Versum 2. ex Sophocle affert Photius p. 493, 13. ex
quo correctum quod in codice Hesychii legitur κρούων
(omisso γλουτόν) ὑπτίου πόλος.

939. Suidas, Σάγμα: ἡ θήκη τοῦ ὄπλου· σάγη
δὲ τὸ ὄπλον. Σοφοκλῆς. (Qui sequitur versus Eu-
ripidis est Androm. 617. quo etiam gramm. in Cramerī
Anecd. Oxon. vol. 2. p. 465, 23. utitur.)

Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι.
Apollonius Lex. Homer. Σάκος: ἀσπίς. ἀφ' οὗ καὶ οἱ
νεώτεροι σάγην τὴν ὄλην πανοπλίαν λέγουσιν, ὡς Σ.

940. Photius p. 497, 12. 22. et Lex. in Bachmanni
Anecd. vol. 1. p. 361, 20. Σαλάβην: Σοφοκλῆς τὴν
ὀπήν. Σαλάβη: ὀπή, καπνοδόκη. οὕτως Σ. Hesychius,
Σαλάβη: καὶ θύρας ὀπή. Σαλάβους: θυρῶν
ὀπάς. Σαλάβη ἢ ὀπή δι' ἧς τὸ σέλας βαίνει, ἢ πύλη,

καπνοδόχη, θυρίς. Vera una vocabuli forma est σαλάμνη, ut Lycophronis versus docet 98. δισσάς σαλάμβας κάπτο Γυθίου πλάκας. ad quem Tzetzza, σαλάμβαι αἱ θύραι λέγονται παρά τὸ ἐν σάλῳ βαίνειν, ἢ παρά τὸ σείειν καὶ λαμβάνειν τοὺς βαίνοντας. σαλάμβαι δὲ οἱ φανόπται ἦτοι οἱ φεγγίται ἰδιωτικῶς παρά τὸ σέλας δι' αὐτῶν βαίνειν. Eadem fere leguntur in Etym. M. p. 707, 45. memorato Lycophrone, omisso vero Sophocle, quem non neglexit Eustathius p. 1908, 49. Ἰστέον ὅτι σέλας οὐ μόνον πυρὸς, ἀλλὰ καὶ ἡλίου. ὅθεν παρά Σοφοκλεῖ ἡ ὀπή, ὡς ἐν ῥητορικῶ εὐρηται λεξικῶ, παρά τὸ σέλας, φασίν, ἐμβιβάζειν. ἢ δὲ χρῆσις καὶ παρά Λυκόφρονι. ubi manifestum est post Σοφοκλεῖ (tyrothetae Romani, ut opinor, culpa) excidisse σαλάμνη.

941. Hesychius, Σειρίου κυνὸς δίκην: Σοφοκλῆς τὸν ἀστρόφον κύνα· ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἡλίον, Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἀστρα.

942. Photius p. 488, 22. Ῥικνός· ὁ πεφρικώς, παρά Σοφοκλεῖ.

943. Hesychius, Σεμνά τῆς σῆς παρθένου μυστήρια: Σοφοκλῆς τὰ ἀρρητα καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια. Photius p. 503, 22. Σεμνά: τὰ ἀρρητα μυστήρια· οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ἡσύχου καὶ καταστύγνου.

944. Photius p. 511, 15. Σίκλος (σίγλος grammaticus Bachmanni 1. p. 364, 9.): καὶ τὸ ἐνώτιον, καὶ σταθμὸς βαρβαρικός δυνάμενος ὀκτῶ ὀβολοὺς Ἀττικῶς· οὕτως Σ. Imo Xenophon Anab. 1, 5, 6.

945. Hesychius, Σιλφίου λειμών: Σοφοκλῆς περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σίλφιον φερούσης.

946. Schol. Pindari Isthm. 5, 36. Σοφιστὰς μὲν καὶ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητὰς. Σοφοκλῆς "Μέν' εἰς σοφιστὴν τὸν ἐμόν." Eustathius p. 1023, 13. Οἱ παλαιοὶ σοφοὺς ἐκάλουν ἅπαντας τοὺς τεχνίτας. καὶ Σοφοκλῆς δὲ, φασί, τὸν κιθαρωδὸν σοφιστὴν λέγει. Hesychius, Σοφιστὴν: πᾶσαν τέχνην σοφίαν ἔλεγον. καὶ σοφιστὰς τοὺς περὶ μουσικὴν διατρίβοντας καὶ τοὺς μετὰ κιθάρας ἄδοντας. Confer schol. Hom. II. 15, 410. (ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 3. p. 286, 14.) Athenaeum 14. p. 632. Corruptum μὲν' εἰς.

947. Pollux 2, 101. Στομῶδη: τὰ εὐστομα καὶ εὐφημα. Σοφοκλῆς.

948. Pollux 2, 23. οὐλοκόμος, οὐλοκέφαλος. τὸν δὲ τοιοῦτον στραβολοκόμαν (corrigere στραβολοκόμαν) Σοφοκλῆς ὠνόμασεν. Hesychius, Σταβαλοκόμαν (codex στάβαλος κομᾶν): οὐλοκόμην. Στραβαλοκομᾶν· οὐλοκομᾶν. Στραβαλοκομᾶς· οὐλοκομᾶς. Quae omnia nihil aliud sunt quam diversae eiusdem vocabuli corruptelae. Nam vetus glossa fuit Στραβαλοκομᾶς· οὐλοκομῆς, vel casu accusativo Στραβαλοκόμαν· οὐλοκόμην.

949. Photius p. 593, 3. Suidas et Zenobius 6, 19. Τὸ θερμόν τοῦ ὀβελοῦ: ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων (ἀιρουμένων Suidas) τὰ χείρονα ἀντὶ τῶν κρειττόνων ἢ παροιμία, ἀπὸ τῶν ἀπειρωσ δρασσομένων κατὰ τὸ πεπυρωμένον τῶν ὀβελίσκων. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς.

950. Photius p. 602, 6. Etymol. M. p. 766, 40. et grammaticus Bachmanni Anecd. vol. 1. p. 390, 8. Τριπαία (τρίπαια ap. Photium): ἡ ἐναντία πνοή· οὕτως Σοφοκλῆς. Apud Etymol. M. τριπαία. Brunekius τροπαία. Non minus singulare est τερθρία πνοή, quod ex Sophoclis Cedalionis affertur: vid. fragm. 304.

951. Hesychius, Τυφῶ: ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος. Σοφοκλῆς. Haec genitivi forma usi sunt etiam Aeschylus Suppl. 560. et Aristoph. Nub. 336.

952. Eustathius p. 1496, 35. Ὑπουλον εἶπε Σοφοκλῆς τὸν δούρειον ἵππον, παρενεγκῶν αὐτὸ ἐκ τοῦ σκωπτικῶς λεγομένου ὑπούλου ἡθους, τοῦ κατ' ἀνθρωπον μὴ ὑγιῶς ἔχοντα τοῦ τρόπου, ὡς ἀπὸ ἐλκῶν, ἃ δοκοῦντα ὑγιάσθαι οὐκ εἰς παντελές, φασί, καθαρεύει, ἀλλὰ δηλαδὴ ὑπὸ τὴν προφαινομένην οὐλήν κακόν τι κρύπτει.

953. Hesychius et Phrynichus Bekkeri p. 68, 4.

(coll. Photio p. 635, 12. et Suida) Ὑψαυχεῖν: μεγαλαυχεῖν (ὕψηλοφρονεῖν Phot. et Suidas). Σοφοκλῆς.

954. Photius p. 637, 1. Φαικῶ: ἀκμάζοντι καὶ λαμπρῶ. οὕτως Σοφοκλῆς. Hesychius, Φαικῶ: ἐνεργῶ, ἀκμάζοντι.

955. Photius p. 640, 18. et grammaticus Bachmanni vol. 1. p. 404, 1. Φαρκίδα: τὴν ἐκ τοῦ γήρως (γένους Phot.) ῥυτίδα. οὕτως Σ. Vitiosum φαρκίδα correxit Brunekius. Rectus accentus φαρκίδα.

956. Hesychius, Ἀφάρμακον χρώμα Οἰδίποδος· ἀνευ ἄνθους· ἄνθη γὰρ τὰ φάρμακα. Καὶ τὰ βαφεῖα φαρμακῶνας (φαρμακῶντας codex) Σοφοκλῆς ἔφη. Sophoclis verba fortasse sunt ἀφάρμακον χρώμα.

957. Etymol. M. p. 803, 3. Φυτάλιμος: Σοφοκλῆς Προσῆλθε μητρί καὶ φυταλίμῳ πατρί.

958. Grammaticus Bachmanni 1. p. 415, 5. (et sine Sophoclis nomine Hesychius) Χειμάμνα παρά Σοφοκλεῖ ἢ παρ' Ὀμήρῳ ἀλεξάνεμος.

959. Suidas, Χλωρανθείς: ἀντὶ τοῦ χλωρὸς γενηθείς. οὕτως Σοφοκλῆς.

960. Schol. Aristoph. Ran. 1065. Μουσαῖος — ὁ δὲ Σοφοκλῆς χρησιμολόγον αὐτὸν φησι.

961. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 14, 25. Τὰ εἰς οὖς λήγοντα ὀνόματα μονοσύλλαβα ἀρσενικά πέφυκεν εἶναι — Γλοῦς ὁ ληστής, χνοῦς παρά Σοφοκλεῖ.

962. Eustathius p. 777, 62. (et similiter schol. Homeri II. 9, 601. in Cramer Anecd. Paris. vol. 3. p. 242, 33.) Ψάκαλα, τὰ ἐμβρυα, καὶ τὰ ἄρτι δὴ γεγονότα, ὅθεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες παρά Σοφοκλεῖ. Idem p. 1625, 49. ex Aristophanis grammatici libro περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν, Ἐμβρυα δὲ τινα καὶ ἄρτι-γενῆ δὴ ψάκαλα λέγει καλεῖσθαι καὶ ὀρταλίχους. ὅθεν φησὶ παρά Σοφοκλεῖ

Ψακαλοῦχοι
μητέρες αἰγές τ' ἐπιμαστιδίον
τόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνοιεν.
Apud Eustathium αἰγες μητέρες τ'. Hesychius, Ψακαλοῦχοι ψακάλας ἔχουσαι. εἰσὶ δὲ ἐμβρυα. Versus ad Poiμένων fabulam rettulit Welckerus.

963. Suidas, Ὠς: λίαν. Σοφοκλῆς Θαυμαστά γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει.

964. Stobaeus 114, 6. Σοφοκλέους Οἰδίποδι (oi cod. Vindob.)

Τοὺς δ' αὖ μεγίστους καὶ σοφωτάτους φρενὶ τοιοῦσδ' ἴδοις ἄν, οἷός ἐστι νῦν ὅδε, καλῶς κακῶς πράσσοντι συμπαραινέσαι· ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχούς τὸ πρὶν μᾶστιγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον, τὰ πολλὰ φροῦδα καὶ καλῶς εἰρημένα.

Cicero Tuscul. 3, 29. "Itaque Oileus ille apud Sophoclem, qui Telamonem antea de Aiacis morte consolatus esset, is quum audisset de sui, fractus est. De cuius commutata mente sic dicitur

Nec vero tanta praeditus sapientia
quisquam est, qui aliorum aerumnam dictis allevans
non idem, quum fortuna mutata impetum
convertat, clade subita frangatur sua;
ut illa ad alios dicta et praecepta excidant."

In nomine fabulae (Οἰδίποδι) erratum apud Stobaeum. Ad Teucrum hos versus rettulit Welckerus. V. 1.

αὐ cod. B., ceteri ἄν. 4. δέ] δ' ὁ B. 5. μᾶστιγ'] πλάστιγγ' Lobeckius apud Ellendtium in Lexico, recte, ut videtur. παλίντροπον] παλίσροπον Meinekus.

Non minus incertum nomen fabulae in alio fragmento apud Stobaeum 121, 3. ubi codex Vindob. Σοφ. (i. e. Σοφοκλέους) ταντᾶ,

Βιοτῆς μὲν γὰρ χρόνος ἐστὶ βραχὺς, κρυφθεὶς δ' ὑπὸ γῆς κείται θνητὸς τὸν ἅπαντα χρόνον.

Literis ταντᾶ nomen Ταντάλου significari potest, ut Aristarchus et Aristias Tantalum scripserunt. Totum

locum om. cod. Paris. A., habet Trincavellus cum lemmate Σιμωνίδου. Versui primo in Vindob. prae-
fixum χ, quae est chori personae nota. Conf. ad Fr. 58. 2. θνητός] τεθνεώς Cobetus Mnemos. vol. 9. p. 147.

965. Libanius vol. 3. p. 365. Τὴν αὐτὴν τῷ Σοφοκλεῖ φωνὴν ἀφίει· λέγει γὰρ δὴ πού κακέινος "Ὅ τι γὰρ φύσις ἀνέρι δῶ, τὸδ' οὐποτ' ἂν ἐξέλαις."

966. Menander Rhetor vol. 9. p. 156. ubi de ὕμνοις διαπορητικοῖς agit: "Ὡσπερ καὶ τὴν Τύχην Σοφοκλῆς ὕμνησε διαπορῶν γένει.

967. Scholiasta Apollonii Rh. 4, 269. Καὶ Αἰσχύλος δὲ καὶ Σοφοκλῆς ὑπέλαβον τοὺς ὑπὲρ (sic H. Keilius pro ὑπὸ) τὴν Αἴγυπτον χιονίζεσθαι τόπους καὶ τηκομένης τῆς χιόνος τὴν χύσιν εἰς τὸν Νεῖλον ἐκδίδοσθαι. Seneca Natur. Quaest. 4, 2, 16. *Anaxagoras ait ex Aethiopiae iugis solutas nives ad Nilum usque decurrere — hoc Aeschylus et Sophocles tradunt.* Ioannes Lydus de mensibus 4, 68. περὶ τῆς ἐν θέρει τῶν ὑδάτων ἐπιδόσεως Ἀναξαγόρας φησὶ τὰς τῆς Αἰθιοπίας τηκομένας χιόνας ἀποστέλλειν τὸν Νεῖλον. καὶ ταύτης ἐστὶ τῆς δόξης ὁ τ' Αἰσχύλος καὶ Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης. Quibus addit alia plura e loco Senecae excerpta.

968. Scholiasta Homeri II. 2, 649. Νῦν μὲν ἐκατόμπολιν τὴν Κρήτην, ἐν Ὀδυσσεΐα δὲ ἐνενηκοντάπολιν — ἐν Ὀδυσσεΐα δὲ τὸ ἀκριβὲς ἐξενήνοχεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ.

969a. Scholiasta Homeri II. 16, 142. ἐπίστατο] ἠδύνατο. καὶ Σοφοκλῆς

969b. Photius p. 9, 22. Ἀδηφάγοι· ἀγωνισταὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο — ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦσα Σοφοκλῆς καὶ ἀδηφαγεῖν Ἑρμιππος. Corrigendum videtur ἀδηφάγον νόσον, quod legitur Phil. 313. Nam verbo ἀδηφαγεῖν si usus esset Sophocles, dixisset καὶ ἀδηφαγεῖν Σοφοκλῆς καὶ Ἑρμιππος.

970. Stephanus Byz. Αἰανίτις Ναβαταίων χώρα. Οὐράνιος Ἀραβικῶν β'. τὸ ἔθνικόν Αἰανίται· προκατελήθη γὰρ ἐν πρωτοτύπῳ. διὰ διφθόγγου. Σοφοκλῆς δὲ Αἰαντία γράφει δίχα τοῦ ν. Αἰαντίς γράφει δίχα τοῦ ι coniecit Westermannus. Mirum vero hoc nomen ex Sophocle afferri, nisi grammaticus intelligendus.

971. Stephanus Byz. Ἄβροι — βαρύνεται ὡς Κύμβροι — Σκόμβροι, καὶ οὗτοι ἔθνος, ὡς Σοφοκλῆς.

972. Grammaticus in Cramerii Anecd. Paris vol. 4. p. 60, 21. Ἀρχειφόντης· ὁ Ἑρμῆς παρ' Ὀμήρῳ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. Similliter Etym. Gud. p. 72, 52.

973. Stephanus Byz. Τεγέα, πόλις Ἀρκαδίας — ἐστὶ καὶ Τεγέα ἐν Κρήτῃ ὑπὸ Ταλθυβίου κτισθεῖσα. ὁ πολίτης Τεγεάτης ὡς Ἐλεάτης, καὶ θηλυκὸν Τεγεάτις — λέγεται καὶ Τεγεάς ὡς Ἰλιάς, δέξνεται, ὡς Σοφοκλῆς. Fortasse Telephi mater Τεγεάς dicta fuit in Aleadis: quae Meinekii coniectura est.

974. Scholiasta Sophoclis Phil. 1108. οὐ φορβᾶν ἔτι προσφέρων] ἀντὶ τοῦ προσφερόμενος. ἐνίοτε δὲ ἔμπαλιν φησὶ διακονούμενος ἀντὶ τοῦ διακονῶν καὶ σπιβαδοποιούμενος ἀντὶ τοῦ σπιβαδοποιῶν. διακονεῖσθαι legitur Phil. 287.

975. Suidas, Τέως· ἀντὶ τοῦ πρό τοῦ — Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τοῦ πρότερον ἢ πρό μικροῦ.

976. Etym. Gudianum p. 564, 25. Χειροβοσκός· ὁ διὰ χειρὸς ζῶν, ὡς φησὶ Σοφοκλῆς. Annotarunt etiam Pollux 7, 7. et Hesychius s. h. v., sed omisso poetae nomine.

977. Athenaeus 2. p. 68a. Τὸ δὲ ῥῆμα (ἀρτύειν) κείται παρὰ Σοφοκλεῖ

Ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς.
Potuit in dramate satyrico dici. Sed probabilius est comici illa verba esse, fortasse Sophili, quae Valckenarii coniectura est.

978. Antiphanes ap. Athen. 9. p. 396 b.

Καὶ πρῶτα μὲν αἰρῶ ποθεινὴν μάζαν, ἣν φερέσβιος Διῷ βροτοῖσι χάσμα δωρεῖται φίλον· ἔπειτα πνικτὰ τακερὰ μηκάδων μέλη χλόην καταμπέχοντα, σάρκα νεογενῆ.
ubi alteri personae quaerenti τί λέγεις; respondetur, τραγωδίαν περαίνω Σοφοκλέους. Sunt igitur in versibus illis locutiones quaedam Sophocleae.

ΕΛΕΓΕΙΑΙ.

Sophoclem elegείαν τε καὶ παιάνας scripsisse actor est Suidas s. v. Σοφοκλῆς Σοφίλλου, quemadmodum idem Sophoclis ex Aristone filio nepotem cognominem non solum tragoedias, sed etiam elegείας scripsisse tradit s. v. Σοφοκλῆς Ἀρίστωνος, quasi Sophocles maior unam scripserit elegiam, minor vero plures. De priore tantum constat, si quid loco Plutarchi Mor. p. 785 b. tribuendum, scripsisse eum ἐπιγραμματίον in Herodotum ab verbis incipiens, ψδὴν Ἡροδότῳ τεύξεν Σοφοκλῆς ἐτέων ὧν | πέντ' ἐπὶ πενήκοντα: de quo dixi in Vita Sophoclis in ed. Oxon. vol. 8. p. xl. Porro epigramma in Euripidem scriptum, ex duobus distichis constans, ex Hieronymi Rhodii ὑπομνήμασιν ιστορικοῖς memorat Athenaeus 13. p. 604. quem locum integrum apposuimus in Vita Sophoclis p. xxxviii. Incertiora etiam sunt reliqua quae ex Sophoclis elegiis ita afferuntur ut ne hoc quidem appareat, utrum Sophocles maior an Sophocles nepos sit intelligendus. Ex quo genere tres sunt loci:

1º. Hephaestio c. 1. p. 8. ed. Gaisf. Τὸ τοῦ Ἀρχέλου ὄνομα Σοφοκλῆς ἐν ταῖς ἐλεγείαις οὐκ ψετο ἔγχεσθαι οὔτε εἰς ἔπος οὔτε εἰς ἐλεγείαν. φησὶ γοῦν, Ἀρχέλεως· ἦν γὰρ σύμμετρον ὡδε λέγειν.

Ex Trachiniis memoriae errore attulit Eustathius p. 264, 21. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ Ἀρχέλεως ἐν Τραχινίαις.

2º. Erotianus p. 390. (p. 135, 4. ed. Klein.) Χάριτες· αἱ χαραὶ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν ἐλεγείᾳ. Quod ex nomine tragoediae alicuius, velut Ἐλένη, corruptum esse posse monuit Maur. Schmidtus, etsi nullius momenti

est quod in codice Vindob. recentissimo ἐλε scriptum est. Nam id nihil aliud est quam ἐλεγεία.

3º. Harpocratio, ἀρχὴ ἀνδρα δεικνυσι· Δημοσθένης προομιῶσι δημηγορικοῖς. Σοφοκλῆς μὲν οὖν ἐν ταῖς ἐλεγείαις Σόλωνος φησὶ αὐτὸ εἶναι ἀπόφθεγμα, Θεόφραστος δ' ἐν τῷ παροιμιῶν καὶ Ἀριστοτέλης Βιαντός. Alios aliorum scriptorum de hoc proverbio locos collegerunt editores Diogeniani Proverb. 2, 94. Respicit ad id Sophocles Antig. 175—177: unde fuerunt qui coniecissent Harpocratiois notationem ad locum Antigoniae spectare, post quem alius excidisse nomen scriptoris, qui Solonis memoraverit sententiam.

De paeonibus, quos Sophocli tribuit Suidas, nihil ab aliis proditum est, nisi quod paeonem in Aesculapium scripsisse dicitur: de quo diximus in Vita Sophoclis p. xvii.

Denique Sophocli τραγωδοποιῶ Clemens Alex. Strom. 5. p. 726. duos tribuit hexametros, memoriae, ut videtur, errore,

οὐδὲ θεοῖς αὐθαίρετα πάντα πέλονται
νόσφι Διός· κείνος γὰρ ἔχει τέλος ἠδὲ καὶ ἀρχήν.
Multo gravius errarunt Clemens, Iustinus Martyr, Cyrillus Alexandrinus, Eusebius aliique quum fragmenta nonnulla versibus senariis scripta, quae Sophocli, ut Aeschylo et Euripidi, supposuerunt falsarii Iudaei, pro genuinis haberent: de quibus Valckenarius in Dissertatione de Aristobulo Iudaeo et Boeckhius in libro de Graecae tragoediae principibus p. 146. seqq. disseruerunt, quos tamen fugerat eiusdem generis esse fragmentum Sophocleum illud quo Clemens Strom. 5. p. 716. et Eusebius Praep. Ev. 13. p. 680. (vol. 3. p. 680. ed. Gaisf.) usi sunt. Quae fraus ab L. Dindorfio demum est animadversa in Thesaurō vol. 2. p. 21.